

Pavel Hudík

**Kůň
pro čtyři
jezdce**

Obsah

Slovo autora	003
Část A	
Kamenný bůh	004
Roky 2021 až 2025	
Část B	
První výprava	055
Roky 2026 až 2029	
Část C	
Sám mezi hvězdami	120
Roky 2029 až 2033	
Část D	
Druhá výprava	164
Roky 2034 až 2036	
Doslov	208

Slovo autora

Pokud sepisujete příběhy odehrávající se v neexistujícím, fantastickém světě, máte mnoho potíží, které je třeba vyřešit.

Nepřekonatelné puzení k vyprávění příběhů překonává i můj odpor k nejméně příjemné činnosti, za kterou považuji vymýšlení jmen postav. Až do tohoto románu jsem si myslel, že se problém stupňuje s jejich počtem.

V tomto románu se však popisované události mají odehrávat zanedlouho, vlastně již za několik měsíců. Tím jsem přišel na to, že se jmény postav je také spojen problém s dobou, kdy se příběh odehrává. Čím méně se datum liší od aktuálního, tím víc narůstá nebezpečí, že někomu šlápnete na kuří oko. V dnešním užalovaném¹ světě si spisovatel nemůže být jist ničím.

Prosím proto čtenáře, aby měli neustále na paměti, že nejde o dokument, byť se odehrává téměř v současnosti (koronavirus sice mění plány, odsouvá je nebo ruší, ale ani on nemá na to, aby odsunul astronomické události). Takže jakákoliv shoda jmen postav či názvů organizací s realitou je nechtěná a naprosto, ale opravdu naprosto náhodná!

Planeta Země, prosinec 2020

¹ Kde je hloupost štedrý dárce, tam rozum nemá zastánce... Kdo že to řekl???

[A]

**Kamenný bůh
2021–2025**

1.

Divili byste se, co všechno vám létá nad hlavou.

Ve vesmíru nad námi a kolem nás se pohybuje hodně jmen, a když se to nejmenuje, má to alespoň nějaké číslo. Různých bohů je nepočítaně (Venuše, Mars), a to včetně jejich pomocníků (Merkur), mezi planetkami pak najdeme celá města (Strakonice) nebo české dobroty (Vepřoknedloželo). Kosmické objekty jsou buď od nás daleko, nebo jsou dost velké, takže na ně vidíme.

A pak je tu spousta bezejmenných kusů skal a ledových hor, které jsou tak malé, že je ještě žádný člověk neobjevil. A protože se těch malých nebojíme, nikoho jejich existence ani netrápí.

Je tu však ještě další skupina, a je hodně zrádná! Její zástupci nemají jména ani čísla, na to jsou příliš malí, ale přitom jsou tak velcí, že naše hlavy před nimi atmosféra mateřské planety neochrání.

Pro příklad není třeba chodit daleko: podívejte se, třeba zrovna tamhle něco letí. Takový pěkný kamínek to je. Jen se vydal špatnou cestou! Celá tisíciletí si volně létal, ale teď najednou se mu ta modrobílá krasavice připletla do cesty a už není úniku!

Chudák! Noří se do atmosféry Země a začíná vzteky rudnout.

* * *

Michael Young se už na své jméno nemohl spolehnout. Čtyřicítka se mu dávno ztratila z očí a občas ho ten nesoulad vzhledu se jménem trápil. To pak vážně uvažoval, že by se nechal přejmenovat.

Nyní ale na takové blbiny nemyslel, měl práce až nad hlavu: procházel po hale podél nové linky s tabletem v ruce a kontroloval práci dělníků dodavatele. Porovnával seznam se skutečností, pěkně kousek po kousku. On, generální ředitel podniku s obratem skoro půl miliardy dolarů.

Druhou uličkou procházela jeho dlouholetá sekretářka Eliza, mladší jen o tři roky, ale pořád krásná, a dělala totéž, ovšem podle jiné části seznamu. Nemusela, nic jí neporoučel. Však ani on nemusel: mohl na to nahnat účetní oddělení, přidat jim pár dělníků a mohl jít na stadion, okouknout snad konečně slušný zápas, který měl jeho oblíbený tým dnes sehrát.

Tuhle situaci jako tandem zažívali už potřetí. Jak Michael stoupal na společenském žebříčku funkcí, bral Elizu s sebou, protože si skvěle rozuměli a už dávno si na nějakou podřízenost nehráli. Také se shodli, když to tehdy Elize vysvětlil, že je dobré vědět, co a koho řídí.

Pojednou se hala silně zatřásla – supersonický třesk! Eliza se na něho otočila, rychle prošla uličkou mezi stroji a vylekaně se zeptala:

„Co to bylo, Michaeli?“

„Řekl bych, že to nové nadzvukové letadlo asi nebude tak tiché, jak...“

Zbytek ujištění zanikl v ohlušujícím rachotu, za nímž následovala exploze skleněných výplní v celé hale. Přitom šlo o opravdu silné, bezpečnostní sklo. Zasypal je oblak drobných skleněných kousků.

Protože byla rána opravdu silná, div nepřišli o uši, bylo následné ticho hodně nepřijemné. Michael se narovnal a konstatoval:

„Jestli to bylo letadlo, tak je po něm!“

„Michaeli, podívej se. Zdá se mi, že mám toho skla plnou hlavu!“

Tvářila se polekaně a sklonila hlavu Michaelovi až pod nos. Podíval se na úhlednou pěšinku v jejich voňavých hlasech a usmál se:

„Nic tam nemáš, Eli,“ ujistil ji. Vtom mu však došlo, že použil příliš důvěrné oslovení, „Ach... promiň, Elizo... Nechtěl jsem, aby sis myslela, že jsem to nezkontroloval.“

„Ale, Michaeli, mně to nevadí... A nic takového by mě nikdy nenapadlo.“

Z haly se k nim doneslo ťuknutí – něco dopadlo na střechu. Oba se podívali tím směrem. Pak se ozvala další rána. Podstatně silnější a mnohem blíž.

A znovu! Teď už to ale prošlo střechou a o sekundu později se na krok od jejich nohou rozprsknul kus pemzy, alespoň to tak Michaelovi připadalo. Ale nejbližší činná sopka se nacházela tisíce kilometrů daleko. Ve zlomku sekundy se sečtělému Michaelovi rozsvítilo. Meteorit! Explodoval v atmosféře a tlaková vlna jim vyrazila okna. Co teprve jaká bude spoušť ve městě! Dneska se sklenáři přetrhnou. A zloději taky!

Eliza vykřikla a podlomily se jí nohy. Okamžitě ji zachytil, znovu narovnal a hned viděl příčinu – odštěpek meteoritu se rozpadl na drobné, ale hodně ostré kamínky. Ty z drahých punčoch nadělaly cáry a Elize pořezaly výstavní nohy.

Další rána do střechy, po níž zavibrovala celá konstrukce haly, mu ale připomněla, že tu je naléhavější problém. Řekl bledé Elize, která se snažila ovládnout řezavou bolest nohou:

„Pojď se mnou!“

Neslyšela ho. Zapomněl na veškerou společenskou opatrnost, popadl Elizu za ruku a táhl ji jak malou holku těch patnáct dvacet metrů ke svislým lamelovým vratům v boční stěně haly.

Kolem nich to začalo připomínat válečnou zónu: další a další šutry prorážely střechu a Michael jen tak okrajově registroval, že se zvětšuje jejich velikost a četnost. Doběhli k vratům a Michael děkoval bohu, v něhož nevěřil, že si nezapomněl vzít klíče.

„Ani se nehni!“ přikázal, protože potřeboval obě ruce. Určitě ho slyšela, ale nereagovala. Byla tak konsternovaná hlukem kamenných explozí a skřípěním bortící se střechy, že se o nějaký pohyb ani nepokusila.

Michael vytáhl z kapsy svazek klíčů a horečně přemýšlel, podle jaké logiky na ně skladník asi dával barevné rozlišovače. Jak tak zíral na klíče v natažené ruce, málem o ni přišel, protože střechou prolétl asi kilový kus, škrábl ho do ruky a do lamelových vrat udělal slušnou díru. Zámek našťěstí minul o půl metru!

Michael usoudil, že správný klíč bude ten červený. Pec rovná se červený rozlišovač. Trefa! Klíč fungoval a Michael popadl černé madlo deset centimetrů nad podlahou a zabral. Jak předpokládal, náraz štrů lamely pokřivil a přes veškerou snahu je víc než tři čtvrtě metru vytáhnout nedokázal. Musí to stačit.

„Vlez dovnitř!“ přikázal Elize. Jenže jak se sklonila, vůle ji opustila a ona padla na podlahu. Bolest poraněných nohou ji na chvíli probírala, ale stačilo to jen na to, že vykřikla, přetočila se a zůstala ležet na zádech.

Michael v předklonu podlehl dveře, popadl Elizu za ruce a vtáhl ji dovnitř. Přiskočil k vratům, které z pochopitelných důvodů neměly uvnitř žádné madlo, a za spodní okraj díry po meteoritu je s vypětím všech sil přitlačil skoro až k podlaze.

Pak se věnoval Elize, která se za tu krátkou chvíli v šeru trochu vzpamatovala. Byla při vědomí, zuby a bledé rty silně stisknuté, a po tvářích pomalu se plazící slzy bolesti.

„Vydrž,“ řekl, jak nejklidněji dovedl. Ohnul prsty a jejich vnější stranou jí jemně slzy z tváří setřel, a když viděl plamínky v jejích očích, tiše poručil, „Obrať se na břicho, Eli.“

Srdceryvně vzdychla, ale dokázala to. Klekl si k jejím nohám, z kapsy vytáhl balíček papírových kapesníků, kterými už dávno nahradil ty látkové. Obal byl pomačkaný, ošuntělý, ale kapesníky byly netknuté.

Z haly se ozývaly tlumené rány, skřípění bortící se střešní krytiny a občas je ohlušila rána do vrat jejich úkrytu. Michael systematicky čistil desítky drobných poranění. Nejprve levá noha, potom pravá. Ta byla podstatně horší, schytala přímý zásah.

Lehl si na břicho tak, aby měl hlavu u Elizina ucha, a upozornil ji:

„Teď to bude bolet víc, Eli, ale nejde to jinak. Pár kamínků zůstalo v ráně, musím je vytáhnout. Naštěstí jsou jen na povrchu!“

„Mo...“ zamumlala, olízla si rty a znovu to zkusila, „Mobil?“

„Nefunguje, jsme ve Faradayově kleci. Však ono to dlouho padat nebude. Vytáhám ty tři čtyři štrů a obhlédnu situaci. Zdá se, že už padají jen zbytky. Pak zavolám sanitku... A taky Goldona.“

Dva kamínky šly dobře, Eliza jen vzdychla a byly venku. Třetí stál Michaela hodně snahy a Elizu hodně nervů, ale i ten nakonec povolil. Pak všechny tři rány blízko sebe dalším kapesníkem vysušil. Chvilí bojoval se suchem v ústech, ale když shromáždil dost slin, na ránu jí plivl.

Celá se napružila, předpažila a srdceryvně vykřikla. Myslel, že bolestí, ale hned to znechuceně upřesnila:

„Michaeli, ty čuně, tys mi tam plivnul!“

„Takhle se s nadřízeným nemluví!“ pokáral ji vážným hlasem, ale usmíval se, „Sliny obsahují antibakteriální látky. Jako první pomoc jsem udělal to jediné, co mám k dispozici... Však já ti tu nohu utřu!“

Kapesníkem jí otřel sliny z nohy kolem rány. Když to udělal, zahrnala Eliza bolest a přetočila se na záda. Podívala se dlouholetému nadřízenému do tváře. Sedl si na nohy a v té troše světla z díry ve vrátech viděla, že se

usmívá jako měsíček, oči na ni láskyplně hledí a vyzraňuje z nich něha. Nebo se jí to tak alespoň zdálo.

Dřív na něj jinak nepomyslela, plně spokojená s pracovním vztahem. Po druhém rozvodu v sobě úspěšně potlačila ženu – a Michael byl férový chlap a nikdy se o nic nepokusil. Ale když předloni jeho žena zemřela, začala si po čase všimnout, že se jeho pohledy změnily. Řešil to po svém a komunikoval s ní zásadně přes interkom. Někdy to bylo až směšné. Ale čím více se vyhýbal přímějšímu kontaktu, tím více ji přitahoval.

Došla k závěru, že takovou příležitost už mít nebude. Rošťárna, která jí právě napadla, jí vlila do žil nové síly. Levou rukou se dotkla tváře, kam Michael nemohl vidět, a smutně konstatovala:

„Asi mě kus škrábl i na tváři.“

Nepřesunul se na druhou stranu, ale, jak doufala, naklonil se přes ni. Ve chvíli, kdy musel vidět, že má tvář v pořádku, mu zašeptala do ucha:

„Miluju tě, Michaeli.“

A když k ní překvapeně otočil hlavu, chytla ho oběma rukama kolem krku a přisála svá ústa na jeho. Když ho pustila, aby se mohli nadechnout, zůstal v té nevýhodné pozici, vzepřený na rukou, oči zavřené, jako by ho pořád líbala. Stále se zavřenýma očima prohlásil:

„Začnu asi mít tyhle kosmické události rád...“

To ho vrátilo do reality. Podíval se jí do rozzářených očí, letmo ji políbil, aby se ujistil, že to nebyl sen, vzepřel se na rukách a threm se zvedl.

„... Ale Goldon určitě ne!“

Tvářil se nejistě, protože se snažil skloubit rozbourané city s realitou. Snažil se udržet to omámení z objetí krásné ženy a zároveň řešit ten kosmický průšvih za vraty. Zjistil ale, že to nejde. Musí to řešit postupně.

Znovu si k ní klekl, ale jen na jedno koleno. Pohladil ji po vlasech, pomalu přešel na tvář... Bylo to úžasné, už pomalu zapomněla, jak velká může být něha v jediném pohlazení. Vůbec by se nebránila, kdyby pokračoval níž. To by ale nebyl Michael.

„Děkuji ti, krásko, za tuhle chvíli,“ řekl, potěšen dotykem stejně, jako ona, „Mnohokrát jsem nad námi přemýšlel a došel jsem k názoru, že náš skvělý pracovní vztah se nezbortí, když se dáme dohromady i mimo něj. Ale je tu průšvih, který musíme vyřešit. Zdá se, že naše nová situace začíná zkouškou trpělivosti. Jestli se z toho snu neprobudím, budeme pokračovat večer.“

Zarazil se, chvíli si ji prohlížel, jako by ji viděl poprvé. E. M. Remarque měl pravdu – mocný cit dodal Elize jasnozřivost. Viděla Michaelovi hluboko do duše, ale to, co tam viděla, se jí moc nelíbilo. Ještě stále tam probíhal boj se zábranami. Nicméně boj se chýlil ke konci a láska vítězila. Zdánlivě bez souvislosti řekl:

„Pro případ, že bys mě později odmítla, ti prozradím tajemství. I když tím předbím další vývoj...“

Rychle se sklónil k jejímu uchu a zašeptal:

„Máš ty nejkrásnější oči v celém vesmíru...“

Stejně rychle se narovnal, tvářil se, že nic neřekl a bez vysvětlení podstrčil

Elize ruce pod záda.

„Zatni zuby, Eli, a chvíli zůstaň na boku.“

Podvolila se, přestože netušila, do které části problému tahle činnost patří: zda k citům, nebo k tomu průšvihů. Michael si sedl na nohy a sundal si sako. Položil ho na kovovou podlahu a jemně vrátil Elizu na záda.

„To jen, abys neprochladla,“ dodal na vysvětlenou, „Nevím, jak rychle seženu tu sanitku.“

Vyskočil na nohy, vytáhl z kapsy mobil a podíval se na displej. Bez signálu. Rychlými kroky přistoupil k vratům, přiblížil ucho k díře po meteoritu a zaposlouchal se. Neslyšel nic. Bombardování asi skončilo!

Chytil vrata za horní stranu díry po meteoritu a pokusil se je vytáhnout. Ani se nepohnula. Sevřel všechny svěrače a zabral znovu ještě víc. Pohnula se tak asi o centimetr, víc ne. Zřejmě je další nárazy zkřivily ještě víc.

Podržel mobil u díry. Váhavě se zobrazila jedna čárka síly signálu, chvíli blikala, ale pak zase zmizela a už se neobjevila. Prostrčil ruku s mobilem skrz díru, ale tím ji zcela ucpal. Napadla ho SMS, ale že by popaměti a jednou rukou našel zprávu a odeslal ji – takový závislák zase není.

Ale řešení je jednoduché: zprávu napíše i bez signálu a pak jen vystrčí ruku ven a zprávu odešle. Bude trochu problém držet ho v natažené ruce bez palce, který bude mačkat odesílací tlačítko. Snadno mu mohl vypadnout!

Několika pohyby otevřel tvorbu zpráv, ale když vybral ze seznamu svou sestru a chtěl založit novou zprávu, zobrazilo se lakonické odmítnutí:

Signál ztracen!

Zkusil to jiným způsobem, ale dopadlo to stejně. Ještě chvíli si držel mobil před obličejem, snaže se ovládnout vztek. Takhle to máte s tou moderní technikou všude! Nazývají ji 'chytrou', ale to platí, jen když o nic nejde. Co taky chtějí po technice, kterou programují lidé hovíci si někde v klidu, tichu a teple se signálem o síle sto procent?

„Pitomě!“ řekl zhasnutému displeji a moc si přál, aby ten telefon byl dost *chytrý* a obratem to vyřídil autorovi aplikace. Elizin hlasitý smích ho znechutil, ale ovládl se a usmál se na ni:

„Máš pravdu, zkusím něco jiného...“

* * *

Zápolil s mobilem ještě asi deset minut, když zaslechl slabé dunění a po něm děsný skřípot. Zvuk trhal uši, ale byla to dobrá zpráva. Skřípot ustal a Michael slyšel naléhavý hlas vrátného:

„Jsem si skoro jistý, že šel právě sem...“

Michael rychle přiblížil ústa k díře ve vratech a vykřikl:

„Jsme tady!“

„Měl jsem pravdu, pane,“ konstatoval nadšeně vrátný, a přestože sotva popadal dech, hlasitě zvolal:

„Jdeme pro vás, pane Youngu... Ale musíme si odklidit cestu. Vydržte!“

Takhle pozdě odpoledne tu zůstal jen starý vrátný, který si přivydělával

k důchodu. Kdyby to odklízěl sám, dřív by se setmělo, ale podle hluku Michael usoudil, že má k ruce někoho silného, protože odhazované kusy střechy dopadaly o notný kus dál.

Eliza se zatím posadila a prohlížela si Michaela v té trošce světla, kterou poskytovala díra ve vratech. Michael její pohled vycítil a došlo mu, že sezením na bobku u díry nic neurýchlí. Posadil se na zvalené sako vedle Elizy, automaticky ji pohladil po koleni a v uvědomění si místa, kde se jí dotýká, se rozechvěle zeptal:

„Co noha, Eli? Bolí hodně?“

„Už ani ne... Není se co divit, po takovém odborném ošetření!“

Podíval se jí do očí, jakže to myslí, ale pak se začal smát. Pravou rukou ji přitiskl k sobě, dlouze ji políbil a něžným hlasem jí zašeptal do ucha:

„Taky tě miluju,“ jaksi mu vůbec nevadilo, že má za jejím vyznáním čtvrt hodinové zpoždění, „Už dávno,“ dodal.

Lamelová vrata zaskřípala, jak za ně zabral skutečný silák, ale dál držela jako přibitá. Michael přiskočil k vratům a sklonil se k díře po meteoritu:

„Já to chytну tady v díře, vy za madlo, prosím... Pozor... Ted!“

Oba zabrali, jak to jen šlo, ale i tak z toho bylo pouhých třicet centimetrů.

„Výborně, to stačí,“ zaradoval se Michael, „Nejdřív vám prostrčím dámu.“

Příspěchal k Elize a se smíchem zvolal:

„Drž se!“

Potom popadl své sako a i s překvapenou Elizou doklouzal k vratům. Na kovové podlaze to bylo jak na toboganu. Naklonil se jí k uchu a zašeptal:

„Tak nějak předpokládám, že budeš radši, když ti pod sukni uvidím jen já,“ narovnal se a nahlas řekl: „Lehni si, postrčím tě za nohy.“

Za nohy ji na saku prostrčil pod vraty a silák na druhé straně ji za ruce vytáhl. Michael o kousek dál podlezl po břiše také, sebral zdevastované sako ze země, a když vyskočil na nohy, zjistil, že s vrátným je policista. Mohutný muž s šedivými vlasy a pěstěným knírem odtrhl oči od Elizy a podíval se na Michaela:

„Jste zranění?“

„Kus meteoritu pořezal nohy mé sekretářce. Ošetřil jsem jí to, ale myslím, že by měla jet do nemocnice, aby z toho nebyla nějaká sněť... Jakým zázrakem jste se tu ocitl, pane?“

„Jel jsem náhodou kolem, a když to přestalo padat, váš vrátný vyběhl a zastavil mě... A co se týče té sanitky: myslím, že se teď pomoci nedovoláte – v městě bude boží dopuštění.“

„Dobře, tak ji odvezu do nemocnice Svatého Kryštofa. Je to sice padesát mil, ale...“

Vrátný zakašlal, smutně na Michaela hleděl a kroutil hlavou:

„Pane Youngu... je mi to moc líto, ale... no... vaše auto nikam nepojede!“

„Aha... No dobře, zavolám tam... Můžu vám děkuju, strážníku. Nikdo jiný už tu našťestí nebyl. Ted' to zvládneme sami. Zavolám majiteli, uklidíme a opravíme...“ doprovodil svá slova mávnutím ruky směrem do haly. Podíval se za rukou, ze setrvačnosti z něj ještě vyšlo „...to“, jenže pak zamrzl na

místě. Doteď tu spoušť podvědomě ignoroval, ale teď už to dál nešlo.

„Sakra, všechno to bylo nové...“ zbledl a ostatním se zdálo, že to s ním sekne. Eliza se na něho s leknutím podívala. Vypadalo to, že teď bude ošetření potřebovat on. Policista už natahoval ruku, ale Michael vzápětí obnovil svou fyzickou i duševní stabilitu. Kysele se na strážníka usmál a jasnozřivě konstatoval:

„Až tohle panu Goldonovi oznámím, asi už zítra ředitelem nebudu... Tak pojďme odtud,“ podal Elize ruku, jako by to ředitelé svým sekretářkám dělali běžně, a obrátil se k východu. „Co správní budova, pane Zikrone?“

„No... skoro všechna okna jsou pryč!“ odpověděl smutně vrátný, ale hned našel něco pozitivního, „Vaše kancelář zůstala celá, pane.“

Michael se usmál na Elizu a nemístně se zaradoval:

„Tak alespoň něco!“

* * *

Záplavou malých a velkých střepů z oken v předpokoji prošli do Michaelovy kanceláře, která neměla okna, takže byla meteoritem netknutá. Posadil Elizu na svou židli a zavolal do nemocnice.

Když jim vysvětlil, odkud volá, služba u telefonu si myslela, že si z ní dělá srandu. Eliza bedlivě sledovala Michaelův obličej a na čele viděla pomyslný ukazatel tlaku, jehož ručička se poměrně brzy nezadržitelně přiblížila k rudé části stupnice.

Za společnou kariéru viděla Michaela vytočeného jen dvakrát. Služba se má na co těšit! A skutečně: Michael se k ní otočil a rukama jí naznačil, aby si zacpala uši. Poslechla ho, ale nebylo to nic platné. Všechno slyšela!

„Teď mě poslouvejte, milá dámo!“ křičel Michael do telefonu, ale tvářil se relativně klidně, „Moji nastávající zranil meteorit, a protože tlaková vlna vyrazila okna ve městě, nezavolám si místní sanitku ani hasiče! Všichni teď mají práce nad hlavu. Dovezl bych vám ji, ale bohužel také moje auto trefil ten pitomej šutr. Máte-li srdce, zajisté pochopíte, že bych nechtěl přijít o svou vyvolenou, když jsem ji teprve před hodinou požádal o ruku. No jasně, že to bude drahé, samozřejmě to zaplatím... No ano, klidně... Jste snad robot, že nechápete, že mám o svou lásku strach? Možná, že to říkají všichni, ale je neporantil meteorit... Tak tohle hlavně neříkejte nikomu, kdo je v dosahu, protože místo uklidnění vám ublíží! Dobře, zkusíme to jinak – padesát tři mil mimo město, takže jestli ta sanitka nebude do dvou hodin tady, předvedu vám, co zamilovaní blázni dovedou!“

Elize bylo jasné, že to, co řekl, myslel vážně. Michael prostě všechno dělal poutivě. Možná ji nebude nutit do třetí svatby, ale bude ji jako manželku ctít. Michael se otočil k Elize a usmál se:

„Vyrušil jsem slečnu od nějaké hry na mobilu. Ten krám minimálně pětkrát za hovor zakřičel: 'Pojd' si hrát!' Já už bych ho rozšláp... Tak a teď toho Goldona,“ povzdechl si těžce, „Teď dostanu sodu zase já!“

Vytočil přímý telefon na miliardáře, který to tu vlastnil. Spojení bylo

navázáno okamžitě, ale Michael se ke slovu nedostal:

„Bože, Michaeli, řekni mi, že jste v pořádku! Právě mi řekli, ať si pustím zprávy – všechna okna ve městě jsou vymlácená, prý nějaký třicetimetrový meteorit. Strašně nerad bych přišel o ty nové stroje...“

Bylo logické, že když mu Michael volá, tak přežil. Flash Goldon měl pochopitelně obavy o svou nově vybavenou halu.

„Je to tak, pane, ten meteorit je všude po hale! Posbíráme ho a za těžké peníze rozprodáme do světových muzeí. Kilo za meloun...“

„Michaeli, ty z toho máš srandu!!!“ zařval Goldon.

„To bych si nedovolil,“ odporoval Michael, ale Eliza na něm viděla, že ano, „Jen jsem z toho ještě v šoku. Eliza je pořezaná na nohách, já jsem málem přišel o ruku... Nevím, jak to říct co nejjemněji, pane – vaše továrna, ta nová hala, je totálně zničená. Malé šutry prorazily střechu a velké kusy pak bombardovaly přímo ty krásné stroje.“

Goldonovo zavytí slyšela i Eliza. Slyšela i následný vodopád nadávek, proklínání a výčitek. Michael stále víc bledl, jako by za tu katastrofu mohl skutečně on. Stál tam jako solný sloup a byl tak zcepenělý, že o něj Eliza začala mít obavy. Aby je nakonec ta sanitka neodvezla oba!

Její hrdina potřebuje pomoc. Horečně přemýšlela, jak ho z toho dostat. Hovor přerušit nemůže, ale něco jiného může. Hned jak dotelefonuje. Cítila, jak se jí teplo rozlilo po tvářích, protože si vzpomněla, jakou mocí vládne každá žena.

Pro Krista pána, rozčílila se, jsem snad panna?! Michael přece říkal, že situace je neobvyklá. Takže neobvyklé postupy jsou na místě. Známe se déle, než jiní žijí v manželství, tak jakápak prostituce?!

Zlobila se sama na sebe, především na svůj zastydlý stud. Michael mezitím vydoloval ze zatuhlého mozku kloudný argument, automaticky se otočil do místnosti, lehce se předklonil a hlasitě vpadl Goldonovi do nádechu:

„Máte to pojištěné, že pane?“

„Ano...“ ztichl miliardář konečně, „Máš zajištěné ošetření?“

„Mám,“ pookřál Michael změnou tématu, „ale musíte obstarat nějakou stavební firmu, místní budou dlouho vytíženy.“

„Dobře, Michaeli. Nechte se ošetřit, a pokud to není nic vážného, zítra na desátou u bývalé továrny. Na shledanou. Pozdravuj Elizu.“

„Já mám jen škrábnutí, takže zítra v deset u *budoucí* továrny... Pane.“

Pomalým pohybem ukončil hovor, zamyšleně zastrčil mobil do kapsy a pracně se vzpamatovával z Goldonova křiku. S překvapením zjistil, že stojí zády k Elize. Přesně v tu chvíli řekla Eliza tím nejsvůdnějším hlasem, jaký kdy od ženy slyšel:

„Tak už se otoč, miláčku.“

Ještě než zjistil, co Eliza provádí, už se mu vzbouřily hormony. Vytušil, že to bude něco bláznivého. Opatrně se otočil a oči mu málem vypadly...

2.

Vypadat jako lasička, není pro pojišťováků zrovna ideální!

Christian Valin byl vysoký, vyhublý, letitý, šedovlasý, inteligentní, zkušený a všemi mastmi mazaný. Ve firmě Si & Sy, tedy Sibyla a synové, zastával funkci výkonného ředitele.

Jak Flash Goldon stoupal na žebříčku důležitosti, rozuměj jmění, přebírali ho ve firmě zkušenější pojišťováci, až skončil u něho. Christian byl ředitel, ale slůvko *výkonný* bylo důležité. Nijak zvlášť ho to však nezatěžovalo, protože klientů se jměním stovek milionů až miliard měli jen deset.

Podnikatel ho přijal ve své vile, co by kamenem dohodil od Seattlu. Christian obhlížel pěstěnou zahradu, která v ranním dešti vypadala překrásně, a členitou, dobře udržovanou budovu a byl spokojen. Měl rád klienty, kteří se o majetek řádně starají, protože klesá pravděpodobnost pojistné události.

Ony totiž miliony na kontě a vlastnictví majetku nejsou zárukou pro jakoukoliv pojišťovnou vítané starostlivosti o něj. Také tato nemovitost, tak jako prakticky celý majetek pana Goldona, byla pojištěna u jejich společnosti. Takového starostlivého klienta by jim určitě každá pojišťovna záviděla.

Ale jak už to tak bývá, není každý den posvácení. Tahle návštěva bude velice nepříjemná a Christian si letmo připomněl těch několik vypjatých situací, které za svou kariéru zažil. Ale pan Goldon byl klidšas. Rozhodně nebyl z těch, co by mu fyzicky ublížili. Nebo dali ublížit.

Je jedno, jak moc to je smutné, tady jde o peníze. Christian sice s panem Goldonem soucítí, ale kam by došli, kdyby nějaké city byly víc než pojistná smlouva? Co je psáno, to je dáno! Pro výkonného ředitele je vždy podstatné, kolik pojišťovna nemusí vyplatit. Byť by teoreticky mohla.

Částka pojistného plnění by to byla astronomická. Počet nul, s nimiž se ve spojitosti s daným klientem obvykle pracovalo, byl ten hlavní důvod, proč klienty, kteří bohatli, přebírali pojišťováci s vyšší a vyšší funkcí. A vůbec nešlo o to, že klesal počet takových klientů a že by se dbalo o to, aby se člověk ve vyšší funkci nepředřel.

Už dávno se totiž přišlo na to, že pracovat s klienty v příliš velkém rozpětí počtu nul působí na člověka silně destruktivně. Výkonnost takového pojišťováků prudce klesá, propadá depresím, alkoholu či drogám. Kdo to nezažil, nemá tu správnou představu: jak psychicky náročné je dlouhodobě udržovat rozdílný přístup mezi klientem, který si pojistil byt, jenž ani není jeho majetkem, na sto tisíc, a klientem, jenž si ročně přidává do svého portfolia přinejmenším jednu mnohasetmilionovou nemovitost, za niž pak platí sto tisíc pojistného. Což byl celý Flash Goldon.

„Dobrý den, pane Goldone.“

Valin přijal podanou ruku od dobře stavěného padesátníka, na němž si ovšem věk už začal vybírat svou daň. Zatímco šedivé vlasy obarvíte, tukové zásoby na špatných místech jsou znát. A některé oblečení ty faldíky ještě zdůrazní – jako například páskem stažený župan.

„Budte zdrav! Promiňte mi, že vás přijímám v županu, ale od sedmi mám masáž a strašně nerad se oblékám, abych se za pár minut zase svlékal. To víte, pořád jsem se nezbavil špatných návyků, jako je uvažování dopředu a nechut' přidělovat jiným práci. Byť jde jen o služebnou. Kde máte tým čmucharů? Říkal jsem vám, že je ubytujeme tady.“

„Jste velmi laskav, pane Goldone. Děkuji vám za nabídku – rozuměl jsem vám dobře. Ale... já s sebou tentokrát žádný tým nemám.“

A bylo to venku! První nával Goldon zvládl na jedničku. Pokynul Valinovi:

„Přece nebudeme jednat mezi dveřmi. Pojdte dál.“

Nenápadným kývnutím povolal hezké děvče, které do té doby stálo mezi jedinými otevřenými dveřmi z haly. Zřejmě nový objev, ještě ji u Goldona neviděl. Překrásná blondýnka k Valinovi přistoupila a pomohla mu odložit klobouk, nepromokavý plášť a deštník. Voněla úžasně a otřela se o něho tak, že mu tlak vylétl do závrtných výšin. Zřejmá provokace! Bylo však jasné, že kdyby se o něco pokusil, snadno by přišel k úhoně.

Přijímací pokoj velikosti atria Hiltonu byl prosluněný ranním sluncem, protože konečně přestalo pršet a mraky se prothly. Na chvíli. Blondýnka posadila Valina do hlubokého křesla a sama si sedla na židli u malého stolku tak, aby na něho viděla.

„Tak,..“ uvelebil se miliardář do svého křesla, „Proč nemáte své čmucharly s sebou, pane Valine?“

„Nejsou třeba, protože vaše továrna není na pád meteoritu pojištěna. Máte pojištěna okna proti vyrazení tlakovou vlnou bez udání příčiny. To je jednoznačné: buď tam okno je, nebo není. Ty spočítám sám.“

S obavami pozoroval miliardáře, jak rudne. Necítil se moc dobře, ale podvědomě doufal, že to Goldon hraje právě proto, aby ho zatlačil ke zdi. Znovu si připomněl, že pojišťovna není dobročinný spolek. Nadechl se a řekl:

„Nezabíjejte posla špatných zpráv, pane Goldone. Osobně mi to je moc líto, ale jak jistě uznáte, pojišťovna není holubník. Patříčné dokumenty mám s sebou, ale vy je určitě máte v hlavě.“

Byla to pravda: co se týče paměti, byl Goldon vážně neuvěřitelný. Na Valinova slova souhlasně kývl, ale probodávat ho vražedným pohledem nepřestal. Christian netušil, jaké má štěstí, protože hlavní díl vzteku již schytl ředitel zničené továrny hodinu po události. Goldon chladl velice pomalu, polykal hektolitry adrenalinu, ale když promluvil, jeho hlas byl tichý a pevný. Přímo nebezpečně klidný:

„Takže vy tvrdíte, že ta sakradrahá pojistka se na totální likvidaci pádem meteoritu nevztahuje... To je vážně smůla. To bude asi třeba doplnit všechny pojistky, které u vás mám. Vy si to spočítáte, já navýším pojistné.“

„I takovéhle události jsou dávno spočítané. Já jsem připravil dodatek ke smlouvě té zničené továrny a mám ho s sebou. Dodatky k ostatním pojistkám budu muset připravit... Je to jen osmnáct set dolarů.“

Tím ale miliardáře teprve vytočil! Goldon vyskočil z křesla ne nepodobný sedmihlavé sani, právě vyrušené ze spánku. Vztekle na pojišťováka řval jako jelen v říji, ale jeho slova reprodukovat nelze. No... můžeme to zkusit. Když

vynecháme všechna sprostá slova, vyjádřil frustraci z absurdity takto: „Kvůli méně jak jednomu procentu pojistné částky mi odmítáte uhradit nové stroje za devadesát milionů? Za ta léta, co tu pojistku mám, jste dostali dvojnásobek! A ještě se tváříte jako morálka sama! Kdybych nevěděl, že jste jen vykonavatel, kterého za loajalitu tak akorát poklepou po rameni, zaškrtil bych vás tady a teď vlastníma rukama!“

Goldon se přísně podíval na ochranku a přikázal:

„Vaneso, ohlídej mi ho. Nabídni mu něco z baru, ale nehne se odtud ani na krok! Jasně?“

„Ano, pane.“

Goldon prošel domem a pak francouzským oknem do zahrady. Chodil po klikatých cestičkách, sypaných bílým pískem, a obdivoval květiny. Letos bylo hodně teplé září. Také hodně deštivé. Obojí dělalo květinám dobře. Po patnácti minutách, když se konečně zbavil myšlenek na vraždu, se vrátil k pojišťovákovi.

„Vzteek není dobrý rádce,“ konstatoval na vysvětlenou a dokonce se na Valina usmál, „Počet vyražených oken a náklady na jejich obnovu jsme spočítali, podle mě je zbytečné tam letět, byla by to škoda vašeho času a kerosinu. Pokud mi tedy stále důvěřujete.“

„Děkuji, pane Goldone. Naprosto se spoléhám na vaši čestnost.“

„To jsem rád... Za poctivost ředitele Younga ručím.“

Přistoupil k němu a podal mu ruku:

„Děkuji za návštěvu. Vanesa vás vyprovodí, já to půjdu rozdýchat na tu masáž. Na shledanou.“

„Na shledanou, pane.“

* * *

Po večeři si Goldon zaskočil do posilovny v zadním traktu. Na pásu zaběhl pár mil, protáhl bicepsy a chvíli si zajezdil na rotopedu. Když mu tam automat zařadil táhlý prudký kopec, ztratil chuť a vrátil se do pokoje.

Na nejvyšším schodě seděla Vanesa, ale když vystoupal do poloviny schodiště vedoucího do patra, postavila se a klidným hlasem ho informovala:

„Čekám tu na vás, pane. Mám nápad, který jste po nás minulý, vlastně už předminulý týden chtěl.“

„Výborně, ale nejdřív půjdu do sprchy... Zaskočím potom k vám na pokoj, jestli mohou.“

„Ale pane,“ protočila Vanesa své krásné oči, „je to váš dům!“

„Jste tu krátce, ještě jsme to nemuseli řešit – uvažujete špatně! Váš pokoj je váš osobní prostor, byť je v mém domě. Některé věci sice dělat nemůžete, jak je řečeno v pracovní smlouvě, kterou jste si zajisté přečetla, ale soukromí druhých je v mých službách svaté. Kdekoliv budeme, nejen v tomto domě.“

„Děkuji, pane.“

Goldon jen přikývl. Osprchoval se rychle a k Vanese do pokoje vstupoval již za dvacet minut. Vanesa sledovala na ploché obrazovce nějaký pořad,

a když Goldon vstoupil, dálkovým ovladačem ho zastavila a sundala si sluchátka.

„Posaďte se, pane... Co takhle investovat do kosmického programu?“

„To je ten nápad, Vaneso?“

„Ano... Chtěl jste něco neobvyklého.“

„To je pravda. Ale s kosmem je zásadní potíž: návratnost čehokoliv je běh na dlouhou trať. Cpát peníze do kosmického výzkumu jen proto, abychom věděli, z čeho se skládá kdekjaká kometa, mi přijde zbytečné... Užitečné by bylo,“ zatvářil se kysele, „mít obranný systém, který by nedovolil ani malým kamenům padat na naše hlavy. Jenže to je nad síly jednoho miliardáře. Už jsem na to taky myslel.“

„Těší mě,“ zaradovala se Vanesa, „že jsem uvažovala stejně jako vy. A dvojnásob mě těší, že já jsem udělala další krok. Je pravda, že mi k tomu pomohla náhoda... Je tu totiž jeden problém, který by stál za řešení. A navíc je,“ zasmála se uvolněně, „v silách jednoho miliardáře! Z archivu jsem si vytáhla zprávy z minulého týdne a ten konkrétní příspěvek jsem dohledala. Mám to připravené – můžu vám to pustit?“

„Jaká náhoda?“

„Ten váš průšvih s meteoritem se spojil s možným průšvihem ze zpráv.“

„Dobře, Vaneso, jsem jedno velké ucho. Spusť to!“

Na obrazovce se objevil vesmír, plný hvězd. Animace minula Zemí a rychle se blížila k nějakému rotujícímu kameni. Komentátor k tomu říkal:

Tato kamenná nudle je jedna z mnoha blízkozemních planetek, které se pohybují na drahách mezi naší planetou a Sluncem. Jsou to zbytky materiálu, z něhož je celá pevná část Sluneční soustavy, míněno planety a jejich měsíce... Již jsme vyslali kosmické sondy ke kometám i planetkám. Vzpomeňte si na úspěšný odběr vzorku planety Bennu v říjnu loňského roku, který je nyní na cestě k nám. Až za dva roky dorazí, určitě rozšíří naše znalosti o vzniku Sluneční soustavy...

Kamennou nudli nahradila planetka Bennu, podobající se dvěma komolým jehlanům přiloženým základnami k sobě. K tomu ještě obrázek nevzhledné, ale funkčně dokonalé sondy.

Animace předvedla klasický obrázek Slunce a planet, v němž se vzápětí objevil další ovál, téměř stejně velký jako dráha Země, vyvedený červenou čarou. Byl však posunutý tak, že modrou čáru Země protínal ve dvou bodech.

Pak se v okénku uprostřed obrazovky znovu objevila ona kamenná nudle, ale rychle se zmenšovala do nepatrné kuličky, pohybující se po červené čáře. V levém horním rohu svítila číslice 2021 a pod ní datum 10. září. Planetka byla pouhou desetinu kruhu před Zemí. Komentář pokračoval:

... Zmíněná planetka byla objevena v roce dva tisíce čtyři, a když se ukázalo, jak nebezpečná pro nás je, byla pojmenována Apophis. V řecké mytologii je to jméno boha podsvětí, který se snaží zbit lidstvo životodárného slunce... Po mnoha dalších pozorováních byla její dráha upřesněna tak, že srážka se Zemí byla vyloučena přinejmenším do roku dva tisíce dvacet devět...

Datum poskočilo na duben 2022 a pak rychle po sobě následovaly další roky. Animace ukázala vzájemné pozice Země a planety. Na desátém dubnu roku 2029 se však na sekundu zastavila a obraz se zvětšil natolik, že byla vidět jen Země a planetka. Animace pohybu pokračovala po jednotlivých dnech až do šestnáctého dubna, na což komentátor upozornil:

... Dále budeme pokračovat po dnech. Pozorně se dívejte: na přelomu třináctého a čtrnáctého dubna roku dva tisíce dvacet devět dojde k nejtěsnějšímu přiblížení Apophisu k Zemi v historii. Přiblížení bude takové, že planetku bude možné pozorovat z povrchu prostým okem. A nyní si ještě jednou ukažme průlet v pátek třináctého dubna pěkně po hodinách a při větším rozlišení... Vzdálenost od Země, vypočtená podle aktuální znalosti dráhy planety, bude menší než satelitů na geosynchronní orbitě. Nepřesnost při výpočtu je dostatečně malá, aby byla téměř stoprocentní jistota, že ke srážce nedojde... Jeden nevyřešený problém tady však zůstává. Na něj už přesnost výpočtů nestačí. Podle toho, v jaké vzdálenosti planetka prolétne, ovlivní Země její dráhu a tím i její další blízký průlet v roce dva tisíce třicet pět. Hranice problému je však v pouhých desítkách metrů, což je o řád méně, než umíme spočítat. Nezbyvá nám nic jiného, než si do čtrnáctého dubna dva tisíce dvacet devět počkat na ortel. Vědci nás ovšem ujišťují, že v takovém případě, s dnešní technikou a znalostmi, dokážeme katastrofickému scénáři zabránit nebo alespoň minimalizovat ztráty na životech...

Příspěvek skončil a Vanesa zastavila přehrávání. Když se podívala na Goldona, překvapilo ji, jak blaženě se tváří.

„Pane???”

„To nic, Vaneso,“ podíval se jí zpřímá do očí, „děkuji za skvělý nápad. Seženu si víc informací, ale už teď mám představu, jak spojit příjemné s užitečným... Ještě jednou díky, Vaneso. Dobrou noc.“

3.

Flash Goldon rád jednal s aktivními majiteli firem, protože mnohem snáz dosáhl požadovaných cílů a jen zřídka byl odmítnut.

Majitelé, na rozdíl od ředitelů jednotlivých podniků, měli přehled o možnostech všech svých podniků jako celku a obvykle lehce odlišné priority. Tak vznikaly použitelné skulinky, kde se Goldon skoro vždy alespoň drápkem zachytil. Bylo samozřejmě jasné, že natolik úspěšnou taktiku je vhodné použít až tehdy, kdy je to opravdu nezbytné. Například proto, že hrozí nebezpečí z prodlení – jako právě teď.

Čiperný stařík proti němu vlastnil několik malých dolů a pár nevýznamných cestovních kancelářů. Ale tou třešničkou na dortu jeho portfólia a podnikem, který teď Goldon potřeboval, byla vývojová laboratoř vědeckých satelitů. V tomto případě natolik významná, že obvykle byla se jménem vrásčitého majitele spojována jen ona. Kdeže ty loňské sněhy jsou?!

„Překvapuješ mě, Flashi,“ řekl stařík a tykal mu. Goldon se na něj ani trochu nezlobil, těch pětatřicet let věkového rozdílu mělo svou váhu, „Když jsme se viděli naposledy, byl jsi jen milionář... No,“ zarazil se, „nevyznělo to tak, jak jsem zamýšlel... Potenciál, který v tobě dříme, jsem viděl už tehdy. Mě překvapuje, že chceš investovat do kosmického průzkumu. To je spíš pro státy a korporace... No, nebudu tě odrazovat, byl bych sám proti sobě. Oba víme, proč jsi zvolil právě tu moji laboratoř – a jsme stále stejně dobří, Flashi. To, že jsme upadli v nemilost politiků a NASA, nemělo na naši kvalitu vliv. Upřímně, Flashi, jde ti jen o nižší cenu?“

„Ne, pane! Rád bych si připlatil rozumnou částku, řekněme deset procent, za něco jiného.“

Stařík ho chvíli upřeně pozoroval a evidentně se hluboce zamyslel, ale pak se zašklebil a zakroutil hlavou :

„No, nenapadá mě, proč... Pověď, Flashi!“

„Za utajení. Tu sondu chci postavit v armádním režimu!“

„Ale pak je ovšem deset procent málo. Běžný standard je třicet tři procent plus, protože se tím všechno komplikuje. Velmi! Ale abych byl poctivý, řeknu ti, že máme speciální ceník, kde je sestaven žebříček úrovní utajení mezi nulou bez příplatku a pětkou za padesát procent.“

„Výborně, pane, určitě si vyberu. Děkuji. Takže zakázku přijímáte?“

„Přijímám, když mi řekneš, kolik na to máme času?“

„Jeden a čtvrt roku odtud do dodání kdekoliv na světě.“

„To by mělo stačit. Ještě nějaké speciální požadavky?“

„Nevím, co je pro vás speciální a co ne. Sondu stavíte komplet, tedy včetně elektroniky a programování?“

„No samozřejmě!“

„Dobře, pak ještě jedna specialita – programátora budu mít svého.“

„Je to dost neobvyklé, ale prosím, jak chceš. Pokud se v tom skrývá nějaké nebezpečí, pak tě projektanti samozřejmě upozorní. Já jen, že nic

takového po nás ještě nikdo nechtěl a možná to ani nebude možné.“

„Tohle jsem řádně prokonzultoval s odborníky, pane, takže vím, že to možné je. I kosmická sonda je jen stroj, který je řízen signály z řídicího systému. Vy mi před stavbou poskytnete plány ovládacího rozhraní a já je dám programátorům. Samozřejmě že se elektronika zabuduje včas, aby testy byly kompletní.“

„Tak dohodnuto... Ještě moment. Hned kontaktuju ředitele a domluvíte si spolu schůzku.“

* * *

Flash Goldon a nápadně nenápadný karatista se ohlásili vrátnému, který je dovedl k vedoucímu katedry *Kosmické techniky a astronomie*. Doktor Kven identifikoval návštěvu dřív, než vrátný něco řekl. Také hned vstal a šel ke dveřím. Podal miliardáři ruku a kývl ochrance na pozdrav:

„Dobrý den... Dodržel jsem slovo a jednoho geniálního cvoka jsem pro vás našel,“ řekl hlasem bez emocí, ovšem netvářil se u toho nijak nadšeně. Ten rozpor Goldona zaujal:

„Co je s ním špatně, že se tváříte tak odmítavě?“

„To je to na mně tak vidět?“ zarazil se Kven, chvíli přemítal nad tím, co má říct, ale pak řekl pravdu, „Není to dobrý student! Je pravda, že se podílel na dvou CubeSatech, ale za jeho morální kvality bych ruku do ohně nedal. Od rána je v tom svém koutě v satelitní dílně místo na přednáškách...“

„Ale, pane doktore, ty jím programované družice jsou stále funkční – nebo snad ne?“

„Ano. Práci odvedl dobrou... Měl jsem sto chutí ho dokopat na přednášky, ale nakonec jsem mu řekl, ať tam na vás počká... Promiňte: vše je domluveno, mně se tady vyskytl problém, který musím vyřešit. Vrátný vás tam dovede stejně dobře jako já. Na shledanou,“ podal Goldonovi ruku na rozloučenou a vrátného informoval, „Mínus první, SL cé.“

Satelitní laboratoř tři vypadala přesně tak, jak takové laboratoře vypadají: uprostřed stálo rozdělané něco a kolem se povalovaly různé nástroje a přístroje. Pro nezasevěného neuvěřitelný nepořádek.

Na laboratoř navazovala chodba se spoustou dveří. Do těch pootevřených vrátný nakoukl, sáhl po vypínači, ale včas si uvědomil souvislosti a ruku zase stáhl. S lehkým úsměvem se otočil k návštěvě:

„Tady to je, pane... Musím se vrátit. Zatím na shledanou.“

Ve dveřích stanul vysoký, hladce oholený mladý muž s červenobílou plechovkou limonády v levé ruce. Nevýrazně oblečený s nevýraznou tváří si vyčkávavě prohlížel Goldona a s ještě větším zájmem nepatrnou bouli na saku jeho ochranky.

Goldon, který čekal usmoleného hašíšáka s dredy do půli zad, byl příjemně překvapen a hned mladíkovi podal ruku. Než si uvědomil, že něco takového ten chlapec nemusí znát, protože žije jen ve svém programátorském světě, opětoval mladík stisk ruky a také se představil:

„Paul Mirikov, také mě těší... Teda máte-li pro mě práci. Doktor něco naznačil,“ zasmál se vyzývavě a konstatoval, „Ale moc mu to pod nos nešlo!“

„Když on je tady přes studium a vy prý moc nestudujete!“

„Pravda, přednášky a cvičení jsou jen ztráta času, ale táta mi vydupal individuál – a zkoušky i zápočty mám všechny! Právě teď mají moji spolužáci cvičení na téma spotřeby paliva pro let k planetám: proč tam budu sedět, když oni smolí jeden příklad s kalkulačkami půl hodiny, já ho udělám z hlavy do pěti minut od zadání a pak se koušu nudou? Tohle jsem počítal pro zábavu už na střední škole!“

Goldon neměl takové zásahy papínek rád, ale musel uznat, že v tomto případě to bylo na místě. Vycítil, že tohle je ten pravý. Na vyzvání přešli do vedlejší místnosti, které tu říkali *Odpočinková místnost*. Paul usadil Goldona do jediného, lehce devastovaného křesla, a sám si sedl na gauč, poznamenaný mnohými odpočinku. Ochranka zůstala stát u dveří.

„Prý pro mě máte nabídku práce?“

„Ano, pane Mirikove, potřeboval bych naprogramovat vlastní družici.“

„Jakože doma postavenou? CubeSat?“

„Není to decimetrová krychle a není vyrobena v garáži. Bude to třístakilová potvora, kterou vynese Sojuz na dráhu k Venuši v červnu dva tisíce dvacet tři... Doufám, že je vám jasné, pane Mirikove, že všechno, co vám tady řeknu, je důvěrné – i kdybychom se nedohodli!“

„Ochrana investic,“ přikývl, „Je mi to jasné... Ale my se určitě dohodneme! A prosím: vynechte toho pána, je to zbytečná redundance. Říkejte mi Paule... pane Goldone... Jak si to představujete?“

„Dostanete pořádnou místnost, kterou si vybavíte podle sebe tak, abyste do konce příštího roku dostal mému zadání. Vy samozřejmě musíte dostudovat – to vám nejen umožním, já v tom budu přísnější než váš otec. Budete pracovat za stravu a byt, místo platu vám nabídnou koncovou sumu plus prémii, když sonda splní úkol. Budete mít k ruce dílčí kódovače a testovače, vy jediný budete mít v hlavě celek. Vaše genialita bude třeba i u organizace práce, protože budete zodpovídat za to, že vaši podřízení, byť by nás zradili, vynesou ven jen nepodstatné fragmenty vaší práce... Přistoupíte na takové podmínky?“

„Určitě... Jaká je ta cílová suma?“

Goldon vytáhl komunikátor, otevřel připravenou poznámku a otočil displej k Paulovi. Byl to test. Paul se zamračil, ale jen na chvíli. Pak se usmál a přikývl, protože logiku prokoukl:

„Jasně, tahle částka jsou dvě třetiny celkových nákladů na software: půlku investujete do mě a vybavení, druhou půlku mi vyplatíte, když úkol splním. A prémie bude do třetice stejná. Je to tak?“

„Přesně tak, Paule,“ přikývl spokojeně Goldon, vstal a podal mu ruku, „Takže dohodnuto? Doděláte své věci a já pro vás pošlu auto. Na jak dlouho to vidíte?“

„Vaše nabídka je pro mě vysvobozením! Rád začínám nové úkoly, nové výzvy, ale přeci jen trochu té pocitové zodpovědnosti do mě táta dostal. Do

večera doplním do své práce komentáře a dotáhnu sem jednoho dva pokračovatele, které seznámím se stavem programu. Zítra ráno v deset hodin u nás doma – musím vás seznámit s rodiči a vy...“ pobaveně se zašklebil, „... si promluvíte s tátou o mém dostudování. Budu mít věci připravené, rovnou si mě odvezete... Oh, promiňte, pane, to bylo ode mne příliš kategorické. Vy velíte! Budete mít zítra ráno čas?“

„Nejste tak beznadějný případ, jak jsem očekával,“ usmál se Goldon, „Určité sociální vazby si uvědomujete... Čas si udělám, Paule. V deset u vás... Když mi dáte adresu.“

4.

Jevgenij Raménov vystoupil z bílé limuzíny na letištní plochu, udělal dva kroky, aby ochranka mohla zavřít dveře, a se zájmem se zahleděl na Goldonovo soukromé letadlo. Miliardář k němu přicházel s nataženou pravačkou.

„Zdravstvujtě, gospodín Raménov.“

„Buďte zdrav,“ reagoval udiveně Raménov anglicky a opětovně stisk ruky, „neříkal jste, že umíte rusky. Já jsem se tak těšil, že se pocvičím v angličtině...“

„Nemějte obavy,“ zasmál se Goldon, „Tohle je všechno. Vzhledem k tomu, že poletím ještě na návštěvu Číny, Japonska a Indie, jsem se víc než pozdrav nenaučil.“

„Chápu. Proč ti další? Ruský nosič nestačí?“

„Pochopil jste správně, pane Raménove, má jednání se budou týkat kosmické techniky, ale nikoliv nosiče. V příštích patnácti letech budu potřebovat ještě další výpomoc, ale tu bych klasifikoval jako tajnou. Proto takhle cesta kolem světa. Myslím, že použití vašeho nosiče je už skoro jisté, ale přesto jsem z vás vymámil tři hodiny vašeho času.“

„Vymámil?“

„Vyprosil... Vyžádal si, přesvědčil vás, nebo vás prostě umluvil.“

„Rozumím,“ přikývl Raménov.

„Netřeba vysvětlovat, jak to v dnešním světě bez cti chodí. Nelze se spoléhat ani na diskrétnost tlumočnicků! Má-li být naše jednání tajné, musí být jen mezi čtyřma očima. Jsem proto rád, že umíte anglicky. Na nedokonalost komunikace jsem připraven a prosím i vás, abyste se, dřív než se rozčlíte nad nějakou nehorázností z mé strany, raději dvakrát ujistil, že si jen nerozumíme. Chci vás ubezpečit, že jsem přišel domluvit spolupráci. Mám připravené plány tak, aby se naše činnosti doplňovaly, ale aby zůstaly pokud možno oddělené. Také zisky z nich budou ve velké míře vzájemně nepodmíněné. Chci říct, že postupy, které povedou k cíli, si určíte sám. A za nedostatečný zisk se budete moct zlobit jen na sebe.“

„Potom nezbývá nic jiného, než vás pozvat na palubu,“ pokynul Raménov ke své limuzíně, „A vaše ochranka?“

„Myslím, že vaše se postará i o mě... Pokud vám to nevádí.“

„Žádný problém. Nastupte, prosím. Sergej vás usadí.“

* * *

Bylo-li u Raménova něco dokonalé, pak to bylo odvěšvení jednací místnosti.

Bylo trochu divné sedět metr nad podlahou v plastové krychli s dvojitými stěnami, mezi nimiž bylo slušné vakuum. Goldon se nedivil – byl to další krok v přízpůsobení se snaze okolí o neustálou špionáž s následnou maximalizací finanční odměny za takto ukradené informace.

Raménov někde na netu zjistil, že Goldon má rád bílé víno, a nechal připravit ročník 1999. Vonělo božsky a chutnalo skvěle. Raménov měl s sebou osobní tablet a Goldon mu podal médium s tím, že by měl ověřit čitelnost. Disk byl funkční a Goldon spustil:

„Než se podíváme na podrobnosti, rád bych vás seznámil s celým plánem, který nemá jen technický rozměr, ale také morální. Nevím, jaké filmy jste měl rád v mládí, ale různým sci-fi filmům nebo seriálům jste se nemohl vyhnout ani vy.“

„Ano. Jako teenager jsem chtěl mít žábry a zachraňovat superrychlé vlaky nebo zotročené civilizace od uchvatitelů.“

„My budeme zachraňovat planetu.“

„Kterou?“ vzal to Raménov vážně bez mrknutí oka. Goldonovi to zvedlo náladu o dalších sto procent. Očekával totiž, že se na této drobnosti zaseknou, a až se Raménov přestane smát, bude mu složitě dokazovat, že se opravdu nezbláznil. Šmahem zahodil proslov, který piloval půl hodiny, a přešel rovnou k věci.

„Zemi... Předpokládám, že o problému, jaký představuje planetka Apophis, dávno víte?“

„Ano. Skutečně už dávno. Takže tam chcete poslat tu sondu?“

„Právě tam,“ přikývl Goldon, „Ale jen proto, abych získal podrobné informace o jejím tvaru a složení.“

„O jejím tvaru představu máme. A složení? Zdá se, že je to choldrit. Není jedno, co nám spadne na hlavu? Ostatně výpočty ukazují, že nás neohrožuje. Za osm let to bude těsné, ale vyhazovat miliardy je zbytečné.“

„Ach, nezlobte se, že se tak raduju,“ zazářil Goldon spokojeností, „Mám jen radost, že mé studium nebylo zbytečné – jsem teď patrně expert na Apophis... Až v devětadvacátém proletí, ovlivní Země jeho dráhu. Může ji zakřivit hodně, takže přestane protínat dráhu Země, ale také ji může zakřivit jen trochu a v třicátém čtvrtém nebo pátém nás už trefí. Také může dojít k jejímu urychlení a planetka nás trefí už ve třiatřicátém. Jenže s takovou přesností to předpovědět nedokážeme. Skutečný problém je tedy průlet ve třicátých letech, ne v devětadvacátém. Pro jednoduchost se říká, že budeme muset počkat na její průlet, ale ti nejlepší, se kterými jsem mluvil, mi tvrdili, že nejistoty ve výpočtech dokážeme odstranit mnohem dřív, možná už v šestadvacátém. A co když ne? Všude vládne přesvědčení, že i kdybychom až ve dvacátém devátém zjistili, že nás skutečně Apophis trefí, že dokážeme změnit jeho dráhu. Ve skutečnosti je to ještě horší: mezi politiky převládá názor, že kdyby měl dopadnout na povrch, že to budeme vědět předem dost dlouho, abychom provedli evakuaci ohrožených oblastí. Nikdo už neuvažuje o tom, že planetka dopadne do oceánu, což způsobí tsunami, a evakuace se pak bude týkat dvou miliard lidí! Z toho bude deset milionů takových, co nejsou ochotni omezit se, co vždy jednají na úkor ostatních. Nevychovaní, co rozvrátí jakoukoliv organizovanou akci. Ty kecy o tom, že *ten most přejdem, až budeme u něho*, mě vytáčí do běla!“

„Jaký most?“ podivil se Raménov.

„To je obranné rčení těch, co nechtějí uvažovat dopředu. Jednoduše znamená, že nebudeme nic dělat, dokud daná situace nenastane. Hlavně myslet pozitivně! K čemu nám jsou znalosti a předpovědi, když je ignorujeme? Divil byste se, jak velké procento lidí nesleduje předpověď počasí, a když odchází z domova, vezmou si deštník jen v případě, že zrovna prší. Jinak ho nechají doma.“

„Také existuje skupina lidí,“ usmál se Raménov, „kteří si berou deštník vždy. Pro všechny případy. Až příliš často to těm sedmilhářům nefunguje.“

„Nepřesnost předpovědi je jen výmluva. Ale problém je mnohem větší, tak velký, že má své jméno. Samozřejmě je to jméno zástupné, které neříká, kde je příčina. Ve skutečnosti má naše společnost vážný problém a zatáhla do toho skoro celou planetu, protože souvisí s vládoucí silou a ta, i kdyby si ten problém připustila, ho nemá jak odstranit, protože je jí dán od přírody. Ale upozornit na něj nesmíte, protože průšvih je v tom, že je to síla vrtící celou společností. Je to obdoba problému, který jste měli ještě před čtyřiceti lety s vládou jedné strany. Jak jste upozornil, že jeden názor nemusí být vždy ten pravý – šup s vámi do basy. Dneska, v lepším případě, na vás sešlou hned sdělovacích prostředků a všech těch na internetu, co si říkají novináři. Jednoduše zmanipulují veřejné mínění... Pak se nesmíte divit, že se tím politici řídí.“

„Jaký je ten název?“ zeptal se netrpělivě Raménov, protože sledovat a ještě domýšlet Goldonovy narážky ho unavovalo.

„Paradox prevence. Je to jednoduché: když nás neštěstí mine nebo jsou jeho dopady mírné, zapomene se, co všechno se udělalo pro to, aby se nebezpečí odvrátilo, a začne se vykřikovat, jak nezodpovědné bylo utratit tolik peněz, a začne se hledat viník. Není za tím jen nulová vděčnost, tristní stav, daný výchovou, ale především způsob uvažování. Smutné je, že ta vládoucí síla nemusí nikoho přesvědčovat, protože touhle logikou nakazili i ostatní. Novináři takto uvažují už delší dobu. Protože si toho všímám, vidím, že stále častěji tak uvažuje i běžný občan. Chcete příklad: když se u pláže přeplněné lidmi objevil žralok, neodvážila se policie vyvolat poplach, aby nedošlo k panice a lidi se neušlapali, ale policisté s nasazením vlastního života začali vyhánět lidi z vody. A protože se lidem moc nechtělo, bylo kolem toho hodně křiku, sprostých slov a výhrůžek. Když byli lidi venku, teprve potom jim řekli pravdu. Pánbůh zaplať za tu většinu, co si oddechla a trochu té hrubosti policii odpustila. Přece se je snažili ochránit. Našlo se i pár hlupáků, co si nevidí na špičku nosu, kteří si stěžovali, že to měli oznámit všem rovnou, a ne zneužívat svou pravomoc. Ale skoro čtvrtina si stěžovala na zbytečnost akce, když se přece nic nestalo a žralok zase odplul, aniž komukoliv ublížil. Ale není to jen o srovnání procent, ale také o hlasitosti křiklounů. V případě peněz a politiků je řev těch hlupáků tak silný, a dělají to už po mnoho volebních období, že to politici musí brát v úvahu... Nezbyvá nic jiného, než používat stejné prostředky jako vládoucí síla, tedy média. Musíte vytvářet kladný mediální obraz a pracovat pro dobro všech. Hlavně hodně hlasitě!“

„Samozřejmě, také pracuju s médii,“ reagoval Raménov nedůtklivě, „to ani

jinak nejde!“

„Oh, v žádném případě jsem vás nechtěl poučovat, drahý Raménove... Když mě,“ rozhodil Goldon bezradně rukama, „tyhle věci vždycky rozčílí, protože jsou to mnohdy zbytečné náklady. A stále častěji až nesmyslné!“

„Máte pravdu, Goldone, to je přesná analýza. Ve spojitosti s Apophisem jde o tolik peněz, že výmluv je skutečně nepřeborné množství. Některé jsou velice sofistikované! Víím, že teoreticky je mise k Apophisu připravena, ale neznám podrobnosti.“

„Vymysleli toto: až se bude vědět, že nás planetka určitě trefí, vyšleme kosmickou sondu s tunovým projektilem, kterým Apophis vychýlíme. Tisíc kilo bude stačit, aby se vychýlení do roku třicet pět nakumulovalo tak, že nás planetka mine přinejmenším o sto kilometrů – tedy na hranici vesmíru. Tvrdí, že teprve tehdy má smysl vyhodit deset miliard. Tím smyslem ale myslí minimalizaci křiku křiklounů. Není podstatné, že kdyby se to udělalo preventivně, bylo by to lépe a mnohem jistěji a levněji. Politici dobře vědí, že jak tihle křiklouni nepocítí tlak, to nebezpečí, řvou i kvůli řádově menší částce. Proto jsem se rozhodl, že se do toho pustím sám ve spolupráci s dalšími bohatými lidmi na planetě. Znalostí a chytrých lidí na to máme dost. A určitě je vám jasné, že vzhledem k úkolu logicky jednáím s těmi, co mají nějaký vztah ke kosmické technice a žijí ve státech, které už něco ve vesmíru docílily.“

„Zní to dobře. To se bude v médiích skvěle vyjímat. Ale protože víte, jak bídná je finanční návratnost vesmírných projektů, máte určitě naplánované související akce, které nás bohaté přesvědčí, abychom své těžce nabyté jmění vyhodili do kosmu. Na to se těším, pane Goldone. To samozřejmě bude rozhodovat o tom, jak moc toho udělám jako spolupracující subjekt a kolik jako prostý subdodavatel za vaše peníze. Pokračujte, prosím.“

„Dobře jste to řekl, ať už se domluvíme jakkoliv, část věcí vám budu platit jako subdodavateli. Ještě drobnost, čistě pro informaci: určité peníze se pokusím vymámit ze všech států, z každého člověka na planetě. Samozřejmě až prokážeme nějaké výsledky. Budu argumentovat společnou zodpovědností za planetu a malou částkou, třeba deseti centy za občana... Ba ne, rozumnější bude chtít promile HDP každého státu. Alespoň jedno!“

Když Goldon viděl, jak se Raménov tváří, zasmál se a ztichl. Raménov pokýval hlavou a odpořoval:

„To už dělá OSN a protesty jsou stále hlasitější...“

„Já víím, ale tohle nebudou peníze na řečnění, ale na planetární obranu. Navíc to neplánuji jako roční poplatek, ale jednorázovou částku po akci. Možná to ani nebude nutné – když Apophis dopadne. Uvidíme...“

A teď jaký je plán: o sondě jsme už mluvili. Prostý výzkumník se základními přístroji, v zásadě kopie sondy OSIRIS-REx. Odstartuje desátého června dva tisíce dvacet tři k Venuši, kam doletí někdy v půlce listopadu. Na její oběžné dráze zůstane do konce ledna dvacet čtyři a v půlce února bude u Apophisu. Zde provede průzkum a informace odešle k Zemi. Musíme spěchat, protože koncem května již bude mezi planetkou a Zemí stát Slunce. Spojení se obnoví až někdy v září. Ale jen do konce roku dvacet čtyři.“

„Proč tak složité?“ podivil se Raménov.

„Protože Země a Apophis budou na opačných stranách Slunce, nějakých dvě stě dvacet milionů kilometrů od sebe. A protože mají podobnou dráhu, zůstane to tak až do devětadvacátého roku. Ale Venuše je rychlejší než Apophis a v únoru dvacet pět ho dožene.“

„Rozumím. Či budou data?“

„Samozřejmě moje. Nikdo s touhle misí nechce mít nic společného. Ti, co kosmické technice nerozumí, tvrdí, že je mise zbytečná, protože nás Apophis neohrožuje. Ti, co tomu rozumí, považují vědecký zisk za sporný a samotnou misi jen za ukázkou síly.“

„Jak to myslí s tou silou?“

„Asi tak, že vyhazuju peníze jen na to, abych ukázal, co naše technika dokáže. Někteří si i myslí, že nedokáže... On totiž nás ten přelet mezi Venuší a Apophisem bude stát hodně paliva. Bude třeba překročit třetí kosmickou. Ujistili mě ale, že bude potřeba dodat jen pět kilometrů za sekundu, protože Venuše je menší než Země a pohybuje se o pět kilometrů za sekundu rychleji.“

„A co budete s těmi daty dělat?“

„Tak za prvé vydírat všechny kosmické agentury na světě. Za druhé dráždit novináře a celý ten bordel na kolečkách, kterému říkáme civilizace. Asi si dokážete představit řev, který se strhne: jakýsi upachtěný podnikatel má data, která získal díky stavu techniky, k níž jsme se dopracovali jako civilizace, ale data, která získal a která jsou životně důležitá k obraně před planetkami, si přivlastňuje. Nejspíš budou morálně pohoršeni nejvíc ti, co mě teď zesměšňují a prohlašují mě za cvoka, který neví, co s penězi. Podle jejich vysoce morálního názoru by totiž bylo správnější, abych je dal na chudé. Nejspíš, aby si mohli méně ničit zdraví lepším alkoholem, lepšími cigaretami a mohli si užívat zahraniční dovolenou ve značkovém oblečení. No jo, zapomněl jsem na drogy. Všiml jste si, jak se to ve světě rozjíždí?“

„Ano, pane Goldone. Taky se mi nechce při současném stavu společnosti dávat peníze závislým. Bez boje necháme občany, aby si užívali, a já jim pak budu platit živobytí, lékařskou péči plus nějaké bezpracné minimum, aby měli na další drogy. Samozřejmě dary, které navíc zdaním... Co data za třetí?“

„Za třetí na těch datech postavím podnikatelský plán, který využiju k tomu, abych přesvědčil svět, že mi má dát tu desetinu procenta HDP, protože ho problém s Apophisem zbavím.“

„Co čekáte, že na Apophisu bude? A jak chcete problém řešit?“

„Očekávám, že také Apophis bude obdobou jiných planetek, třeba jako Benu. Například by bylo krásné, kdyby šlo jen o trochu skály obalený kus ledu. Protože pak bude lehčí a snáze se s ním bude manipulovat. Mohlo by toho ledu být i méně, ale vyvěral by na povrch planetky. Bude-li led přístupný, chtěl bych na Apophis při jeho průletu v devětadvacátém poslat náklad: elektrárnu, elektrolytickou stanici a raketové motory.“

Raménov se zamyslel a Goldon zmlkl, aby mu dal čas probrat jeho slova. Také se zdálo, že ruský podnikatel začíná být angličtinou zahlcen. Minuta mu

ale stačila:

„Tou *elektrolytickou stanicí* myslíte elektrolýzu – asi vody, že? Proto ten led. Už mě nenapínejte! K čemu to bude dobré, Flashi Goldone?“

„Přesně tak, drahý Raménove: led se rozpustí na vodu a ta se rozloží na kyslík a vodík. Kyslík uložím pro lidi, vodík se použije jako hnací plyn do raketového motoru. To bude další věc, která se v devětadvacátém na Apophis dopraví. I kdybych ho měl ukrást z muzea.“

„Raketový motor, který je dost silný, ale potřebuje oksyličovadlo! Obzvláště jakýkoliv z muzea. A jak to myslíte s těmi lidmi?“

„Chtěl bych na planetce postavit vědeckou stanici pro radioastronomy, které už teď mobilní síť ruší. Co teprve ty tisíce satelitů všudypřítomného internetu. A až postaví tu mobilní síť na Měsíci, úplně je odřízneme od vesmíru. Lidstvo si bude muset zvyknout, že za vědecké poznatky bude platit vlastníkům přístrojů na kometách, planetkách i planetách. Samozřejmě jen těm, kterým udělí tak říkající stavební povolení. Je to jediná možnost, jak kolonizovat Sluneční soustavu bez toho, aby se v budoucnu zase válčilo... To vám bude švanda, Raménove, až takovou žádost předložím valnému shromáždění OSN, protože žádný úřad ani stát na planetě nemá legitimní pravomoc...“

A s tím raketovým motorem máte pravdu jen částečně. Pro náš účel by stačil motor ze Saturnu pět, ten skutečně potřebuje kyslík i vodík. Ale existuje také motor s jaderným reaktorem, který pochopitelně kyslík nepotřebuje. Na vyvolání hnacího efektu ale potřebujete něco, co za sebe budete házet. Stačí vám jedna nádrž na hnací plyn, který jaderný reaktor ohřeje na mnohem vyšší teplotu, než to dokáže hoření. Tím docílíte dvojnásobnou rychlost hnacího plynu, než mají chemické motory.“

„Vím o těch pokusech. Ale ty se dělaly v padesátých letech minulého století a brzy byly zastaveny. U vás i u nás. Kvůli radiaci a dalším problémům.“

„Protože lidé neměli znalosti a hlavně materiály, jaké máme dnes. Jedna americká firma vloni předložila plány na konstrukci, která problémy řeší. Tak dokonale, že nebude nebezpečné ho poslat do kosmu. Palivo bude upravené tak, že z něj atomovku neuděláte. Letos ten motor zkonstruovala a odzkoušela. Opravdu! Asi bude ovšem nutná intervence, protože jim došly peníze a Agentura dělá mrtvého brouka. Prý není společenská objednávka! To je výhoda současného stavu, kdy i takové věci dělají soukromé firmy. Stát se přesvědčuje k pokračování experimentů mnohem obtížněji. Motivace úředníka se považuje za nemorální. Stejně tak podplacení celé komise. A podplatit státní aparát by bylo drahé... Pak už zbývá jen násilí, kterému je ovšem radno se vyhnout, protože to potichu neuděláte. Ne v dnešní době!“

„Chápu, pane Goldone, kam míříte. Pak už totiž zase zbývají jen ta média. A to je pomalé! Jenže Apophis se rychle blíží... Zdá se, že to máte dobře sesumírované, ale že by jeden raketový motor ovlivnil dráhu planetky, se mi nechce věřit!“

„Samozřejmě to závisí na její hmotnosti a na počtu motorů. Na toho

kamenného boha budou dva stačit! Protože jestli ne, jestli jsou výpočty mého expertního týmu chybné, nepomůže ani ten tunový projektil, který by do Apophisu chtěla střelit Agentura. Ale vyjdeme z toho, že to mají dobře spočítané. A teď si vezměte dva motory ze Saturnu, ovšem z dnešních materiálů, řekněme s tahem jeden a půl tisíce tun, které budou působit stovky hodin. V tomhle případě je čas na naší straně. A kdyby tam byly dva jaderné motory, tak dokonce čtyři tuny.“

„Ano, ale množství paliva bude enormní. Bude-li Apophis z velké části kus ledu, budete ho mít dost. Matně si pamatuju, že tenhle motor spálí sedm set litrů za sekundu. Planetka tak bude každé dvě sekundy o tunu lehčí. To by nakonec mohl spálit celou planetku a tím nás zbavit ohrožení.“

„Je mi líto, ale to už nás také napadlo, ale nefunguje to. Přesněji vám vyjde, i kdyby byla planetka díky ledu lehčí, že byste potřeboval devadesát let, aby se spálila polovina z těch miliard tun.“

„Dobrá, tak tam dovezeme sto motorů a do pětatřicátého roku ji spálíme.“

„Jo, a v pětatřicátém nám spadne na hlavu sto padesát tun motorů!“

Oba se zasmáli.

„Tak vážně,“ zamračil se Raménov, „Jak tohle chcete řešit?“

„Psal jste mi, že jste se seznámil s plány na stavbu MSS.² Pak víte, že jako stavební moduly budou použity prázdné nádrže. Je to rozumné – když už je jednu dostaneme do vesmíru! Prostě si koupíme pár těch nádrží a na planetce z nich uděláme plynové zásobníky. Neměly by být drahé, de facto je to odpad. Za cenu materiálu nám utrhají ruce.“

„Skvěle, Goldone! Ale stejně mi to časově nesedí... Rozklad vody je velice pomalý proces. Takovou nádrž budete plnit celé týdny!“

„Částečně máte pravdu: generátor nevyrobí ani sto litrů paliva za sekundu. Ale Dvojici nádrží budeme ale plnit jen hodinu a sedm minut. Z toho vychází, že motor budeme startovat dvacetkrát za den na čtyři minuty. Osmdesát čtyři minut za den. Zdá se to směšně málo, že? Ale relativně jednoduchým výpočtem zjistíte, že Apophis každý den zrychlíte o čtvrt metru za sekundu, což za měsíc dělá téměř osm metrů. Pořád to vypadá slabě, dokud si nespočítáte změnu dráhy po několikaměsíčním působení. Drahý Raménove, my ten šutr dostaneme do pětatřicátého na dráhu téměř synchronní se Zemí. Ve vzdálenosti dvou milionů kilometrů budeme mít další měsíc, který ale nebude rotovat kolem Země, protože bude na heliocentrické dráze. Asi bude třeba několik zážehů motoru ročně, aby se ta synchronnost udržela, ale paliva bude dost, protože se bude muset vyrábět kyslík pro lidi. Ekonomickou bilanci ještě vylepšíme tím, že vodík budeme vyvážet...“

„Co ten jaderný pohon?“ zeptal se Raménov. Evidentně podvědomí volně přehrabovalo získané informace, „Než do nich nactete peníze, tak zjistíte, zda vám to vůbec úřady povolí. Jakési snahy o zlepšení techniky jsem podporoval a s povolovacím procesem mám zkušenosti. Lidé a úředníci jsou všude stejní! Ona totiž celý svět zasáhla všeobjímající podělanost... Proto má Artemis takové potíže: nikomu se na Měsíc z vyhřáté postele nechce. Nikdo

2 Moons Space Station, Měsíční vesmírná stanice (snad se jí brzy dočkáme).

nemůže zaručit na sto procent, že se vrátí... Cpou tam ty, kteří považují desetinu procenta možnosti havárie za nepřijatelnou a nabízené peníze jim nestačí, ale ty, co nějaké desetiny neřeší a letěli by na Měsíc jen za stravu a byt, ty tam nepustí.“

Tohle zas rozčilovalo Raménova. Goldon ale klidně přikývl:

„Žádost našim úřadům byla podána... Jenomže se zdá, že překážkou bude sám vývojový tým: nějak se jim do dokončení nechce, ale odmítají vysvětlit, proč. Testy jejich motoru jsou řádně zdokumentované a nezdá se, že by byl nějaký technický problém,“ zakroutil Goldon hlavou, zatvářil se znechuceně, ale pak se na Raménova usmál, „Asi nevědí, že mám ty materiály k dispozici... Domnívám se, že se stydí přiznat, že na dokončení potřebují víc peněz. Jako obvykle!“

„Poštou jste mi vysvětlil, proč je třeba podpořit a financemi postrčit stát k maximální spolupráci na MSS. Všem, komu jsem vaše plány předložil, připadají dvě lodě schopné přistání na Měsíci, které budou jen tak u MSS parkovat, jako zbytečně mrhání penězi. Některým ty plány dokonce přišly *megalomanské*. Argumentoval jsem snížením pravděpodobnosti neřešitelného problému, který takhle daleko od Země snadno vznikne... Určitě s nimi máte, pane Goldone, nějaké další plány. Povíte mi je?“

„Když bude u MSS jen jedna loď s přistávacím modulem, nemůžete ji použít na nic jiného. Když tam budou dvě, snadněji vám ji na chvíli půjčíte. Proto také musíme donutit všechny státy s kosmickou technikou ke spolupráci na MSS. Každá přidá něco, výsledek bude násobně větší a strašpytlové nebudou ostatní strhávat svými řečmi o megalomanií. Chtěl bych mezinárodní společenství dotlačit k výpravě na Apophis s lidskou posádkou ve dvacátém devátém. Když se spojí Spojené státy, Rusko, Evropa, Indie, Čína a Japonsko, hned jsou náklady šestinové. Povím vám ztřeštěný nápad, ale nesmějte se... Uvažoval jsem také o tom, že by se z OSN mohla udělat kosmická mocnost. Čerpáním z rozpočtu OSN bychom docílili té společné starosti o planetu a využili stávající systém. Do budoucna nutně potřebujeme zastřešující organizaci, která bude udělovat povolení ke stavbě a těžbě ve vesmíru. Proč vymýšlet něco nového s armádou dalších úředníků?“

„Je to opravdu šílený nápad,“ konstatoval Raménov, když se přestal smát, „Logický, ale v dnešním světě nereálný... Na druhou stranu... Mluvili jsme o využití médií... nebo zneužití: nic takového jim říkat nesmíme, udělají z nás blázny hned na samém začátku. Tu větu o *zastřešující organizaci* jim řeknete, teprve až se na vás vrhnou poté, co v OSN předložíte žádost o stavební povolení na radioteleskop na Apophisu. Bude to naprosto logické vysvětlení, proč jste to udělal. A vězte, že se to dozví celá planeta! Úvahy typu *co by kdyby*, které tak ráda média generují rychlostí blesku, budou mít alespoň trochu střízlivý nádech. Troufám si říct, že až si ty úvahy, tu rozumnou část úvah, přečtou zodpovědní činitelé na planetě, že s tím budou souhlasit. Vy se vůbec nemusíte ztrapňovat. Pak se snad ledy pohnou... Děkuji, pane Goldone, za vaši otevřenost, ale přistupme k praktickým otázkám. Co budete chtít po mně a nějakém Evropanovi, Číňanovi, Indovi a Japonci?“

„V zásadě dvě věci: především koordinovaný tlak na naše kosmické agentury, vlády a politiky. Všichni se vyjádříte k mému plánu a dopracujeme ho tak, abychom byli jednotní, a je budeme tlačit k tomu samému. Tady budeme muset jednat každý sám podle situace. Je vám asi jasné, že se nevyhnete různým pobídkám, které ale budete financovat ze svého. To jsem říkal na začátku: jak a co uděláte, bude na vás a také zisky z toho plynoucí budou jen vaše. Nezakládám nějakou příspěvkovou organizaci, která by je z nás tahala... Druhá věc je využívání přepravní kapacity národních nosičů pro mě. Za to vám budu platit, nicméně očekávám, že jakmile se dostaví první výsledky, že se na budoucí slávě budete za financování této dopravy podílet. Tlak na pořádnou modulární stanici u Měsíce je v plánu rozpracovaný. Najdete tam také požadavek na několik modulů, které budou vyhrazeny jako sklad. A právě ten budeme postupně plnit: je nutné tam dovézt dva raketové motory, elektrolytickou kolonu a těžební zařízení, protože led má při absolutní nule tvrdost železa. A taková čerpadla taky nejsou nic lehkého. Plus jaderný reaktor jako zdroj. Těch pár věcí bude dohromady osmdesát, sto tun.“

„To není málo... A to všechno tam musíme dostat za osm let?“

„Za šest let, do konce roku dvacet osm. A to většina věcí ještě ani není vyrobená.“

5.

Abbe Pilon byl studovaný astronom čekatel – čekal, až dostaví ten pravý teleskop, kde uplatní svého génia. Zatím si krátil čas výukou astronomie a kosmonautiky nebo vedením kroužků astronomie a kosmonautiky. Jediná soustavnější práce ale bylo redigování časopisu o astronomii a kosmonautice.

Abbe Pilon se také věnoval filozofii. Nefilozofoval ovšem o bohu, ale o vesmíru, Zemi a lidech. Dlužno dodat, že díky astronomii na to nahlížel z výšky a jeho názory na mnohé problémy světa byly dost... řekněme dost neortodoxní. Ostatně jako na vše ostatní.

A tak se zapletl nejen s hvězdami, ale i se zákony!

* * *

To zářiové ráno se Abbe probudil sám od sebe, což se mu nestávalo. Respektoval své tělo a vůbec se na něj nezlobil. Dávno už přišel na to, že nic se neděje bez příčiny. Nehýbal se a snažil se zjistit, co ho probudilo.

Nějaký zvuk? Nepravděpodobné. Zvuk, tak silný jako jeho budík, mohl vytvořit jedině těžký tahač, co by projel stovkou kolem domu. Stejně tak mu mohl proletět Jumbo-Jet za okny.

Smířil se s tím, že to už nezjistí. Ve tmě nevstával již hodně dlouho, ale cítil se naprosto vyspale – tak vstal a zahájil ranní hygienu. Zvonek od dveří ho zastihl se zubním kartáčkem v pilné práci. Rychle se opláchl a šel ke dveřím.

Abbe neměl žádný problém s představou, že ten, kdo je za dveřmi, na něho myslel tak intenzivně, že to jeho mozek vyhodnotil jako signál a dal mu čas na přípravu.

Abbe neměl ani žádný problém s psychotronikou: nebylo podstatné, jaký druh energie lidský mozek vysílá a přijímá, telepatie tu zkrátka je a křik vědců, že je to nevědecké, není podstatný. Na téma telepatické vazby toho přečetl dost, aby se cestou ke dveřím připravil na to, že půjde o nějaký průšvih. Velký strach je tak silná emoce, že mozek přímo září a intenzita telepatického pole může překročit mez, za kterou je mozek příjemce schopen něco zachytit. Zvláště, je-li vědomí potlačeno medikamenty nebo spánkem. Potom je zcela nepodstatné, zda dotýčný na telepatii *věří*, nebo ne.

Pohybové čidlo dalo vyjmout ze tmy před rozedněním mladého muže v cyklistickém s velkým batohem na zádech a řádným kolem, který si právě sundal přílbu. Abbe bez váhání otevřel, protože mu byl jeho obličej povědomý. A protože mu přišlo ze situace logické, aby mladík co nejrychleji zmizel od jeho domu, hned ho vyzval:

„Jsi mi povědomý, ať jde o cokoliv, pojd' okamžitě dovnitř... Kolo opři sem a pojd' za mnou do obýváku... Anebo – chceš kafe? Stejně si ho jdu dělat, vstal jsem před pár minutama a mám na něj chuť... Tak dobře, jen mléko. Sundej si batoh a pojd' se mnou do kuchyně – budu si vařit kafe a ty mi

popíšeš svůj vážný problém...“

„Jak víte, že jde o *vážný problém*?“

„Jednoduše – použil jsem hlavu. Někdy se mu nechce, ale obvykle se můj mozek probouzí dřív než já.“

„Jmenuji se Derek Hamr, letos jsem dostudoval vysokou, vloni jsem navštěvoval váš kroužek kosmonautiky. Možná si vzpomenete na ten ztracený mobil. Moc jste mi tenkrát pomohl – počkejte, tohle *je* podstatná informace! Já totiž nikoho jiného v tomhle městě neznám. Rozhodně ne někoho, komu bych důvěřoval jako vám. Děvče sice mám, ale není to nic vážného. Navíc ženy neumí udržet tajemství a spousta souvislostí jim uniká – patrně by mě šla obratem udat... To ne, táta by zavolal policii deset vteřin po tom, co bysme domluvili.“

„Jak víš, že to neudělám já?“

„Nevím, jen doufám... Čistě na základě toho, jak jsem vás za ty dva semestry odhadl. Použiju s dovolením vaše slova: doufám, že použijete hlavu a poradíte mi, co mám dělat... Věřte mi, že jsem nikomu neublížil, a rád bych, aby nikdo neublížil mně. Podle matky za tohle určitě přijdu do pekla, ale teď bych rád zůstal na svobodě.“

„Co máš v tom batohu, Dereku???“

„Peníze. Odhadem sto tisíc.“

„Komu jsi je ukradl?“

„Nevím... nejspíš bance – ale šlo o náhodu a bleskové rozhodnutí, kterého lituju. Ale na to už je asi pozdě!“

„Tak dobře, pojď do toho obýváku... Posad' se na židli ke stolu, zadek máš z kola určitě zpocený... Batoh postav na zem, ať na tebe vidím... A teď povídej, chlapče. Nezapomeň na souvislosti.“

„Jestli sledujete televizi, pak víte, že předevčírem došlo k přepadení transportu peněz. Odhadovaná doba události je správná. Abyste rozuměl: jezdím po cyklistické stezce a nemám rád okruhy. Jedu od domu až pod začátek lanovky a zase zpátky. Protože sleduju každou jízdu a ještě si v mobilu dělám statistiky, vím naprosto přesně, kdy jsem kde byl. Cestou tam nebylo v zatáčce u Pennyho garáží nic, na cestě zpět tam bylo otevřené auto a dva mrtví sekuriťáci. Porozhlédl jsem se a na korbě, kde musely být pytle s penězi, už byly jen tři tašky s věcmi. Na internetu psali, že jeden ze sekuriťáků utíkal od manželky a že to bylo hrubé porušení předpisů. To je ale určitě nezabílo! Já měl ten blbý nápad, že když jsem viděl z jedné tašky trčet hrnec, že jsem si řekl, že ti mrtví už to nebudou potřebovat, vylezl jsem na korbu a ten hrnec jsem si vzal. Problém to nebyl, protože batoh mám s sebou vždycky. Tam jsem došel k závěru, že když je tam hrnec, nebude talíř daleko, a postupně jsem otevřel všechny tři tašky. Abyste rozuměl, mám v kuchyni dva talíře, z toho jeden prasklý. No a potom jsem našel tohle...“

Přítáhl si batoh, opřený o nohu stolu, otevřel ho a vytáhl malou tašku na zip. Položil ji na stůl, otevřel ji a obnažil desítku balíčků bankovek, spojených originální papírovou páskou.

„Dva z nich jsem přepočítal. V každém je stovka stodolarových bankovek.“

Všechny vypadají stejně, takže rovných sto tisíc. Vzhledem k tomu, kde jsem to našel, si myslím, že to byly soukromé peníze toho, co ho stěhovali. Zloději vzaly peníze, prý osmnáct milionů, a nějaké hrnce je samozřejmě nezajímaly.“

„Je to pravděpodobné, ale ne jisté. Chtěl jsi poradit, co dělat. Vezmeme to pěkně popořadě. První krok: půjdeš na policii.“

Derek se lekl, zrudnul a vyskočil. Potom se ale zarazil, chvíli na Abbeho zíral a pak si zase sedl. Ten chlapec se Abbemu líbil čím dál tím víc! Výraz Derekovy tváře se postupně zklidňoval, až řekl:

„Možná to není takový nesmysl... Takže: proč?“

„Uvažme, co se stane, když tam nepůjdeš. Dokážeš zaručit, že tě nikdo neviděl? Třeba jen tvá záda s batohem?“

„Bylo by naivní si myslet, že dokážu,“ řekl po delší úvaze Derek.

„Správně. Policie by vyhlásila pátrání po svědkovi a také možném spolupachateli. Jakmile by tě chytili, nebo i kdyby ses sám přihlásil, protáhli by tvou fotku médií, a protože by ti nic nedokázali, pustili by tě. Tví rodiče by se hanbou propadli, děvče by tě opustilo, patrně by tě navštívili skuteční zloději a asi by to pro tebe nedopadlo dobře.“

„Jenomže když jsem to auto našel, měl jsem to oznámit. Místo toho jsem ukradl hrnce a talíř... Odsoudí mě a všude bude moje fotka.“

„Když přijdeš na policii sám, bude to polehčující okolnost. Udělají jen bu bu a napaří ti pokutu za nedodržení oznamovací povinnosti. S čím ale musíš počítat, je domovní prohlídka. Jelikož nemáš jak dokázat, že jsi doopravdy nevzal nic dalšího, policie to udělat musí... Další otázka: koukáš na detektivky nebo seriály?“

„Ani moc ne.“

„Chyba! Vyzkouším tvoji představivost: půjdeš do banky s uloupenou bankovkou a oni tě prakticky hned chytanou. Jak to vědí?“

„Do pytlů s penězi se dávají bombičky s barvivem, které bankovky znehodnotí. Ale tyhle peníze jsou v pořádku... Nebo i tak? Tak už nevím.“

„Každá bankovka má sériové číslo, Dereku. Přes něj. Nevím o žádném způsobu, jak zjistit, která čísla to jsou, aniž by tě zavřeli. Aby tvých sto tisíc bylo použitelných, musíme použít fígl, aby nám sami řekli, zda jsou tyhle bankovky registrované, nebo ne. Jde to jednoduše, napadne tě jak?“

Derek spolupracoval a zamyslel se. Po dvaceti vteřinách se ale jeho obličej rozzářil, jako by vyhrál první cenu:

„Vezmu jednu bankovku a dám jí policii spolu s talířem a hrncem. Řeknu, že se válela u zadního kola.“

„Správně, přesně tak to musíme udělat. Když registrovaná nebude, tak možná ani na domovní prohlídku policie nepřijde... Máš doma nějaké zakázané věci? Pornografii nebo třeba drogy?“

„Ne. Drogy neberu a jediné neslušné fotky jsou umělecké akty mého děvčete. Navíc jsou zezadu od ní podepsané. Jen bych měl tak trochu obavy, že mi nějaké drogy podstrčí. To jde snadno, ne?“

„Nemají k tomu důvod, ale jestli až tolik nedůvěřuješ místní policii, zajdi si hned po výsledku do laboratoře a nech si udělat test na užívání drog.“

Samozřejmě neodejdeš, dokud ti výsledek nedají písemně. Bez větších problémů i začínající doktor pozná, že žádné drogy neužíváš. Snadno by se pak obvinění z držení drog dalo zvrátit.“

„To je všechno moc krásné, pane, ale když já mám strach. Navíc se to stupňuje se strachem, že ten strach na mně policisté uvidí.“

„Ale, Dereku, vždyť ty musíš mít strach, protože jsi se nezachoval zrovna morálně, ne?“

„Něco jsem si přečetl o lhaní a detektoru lži. Klepu se už teď, co teprve, až budu policistovi do očí lhát, že jsem tu stovku našel pod kolem?“

„Ne, Dereku,“ zakroutil Abbe hlavou, „ty sis toho o lhaní přečetl málo! Ten přístroj nepozná, že lžeš, on detekuje rozpory mezi vědomím a podvědomím. Protože podvědomí nemluví, projeví se to fyziologickými změnami, například zvýšeným pocením, což změníš jako změnu vodivosti kůže. Teď se zamysli: když se tě zeptám, kolik planet má hvězdný systém Aldebaranu, co odpovíš?“

Po chvílce zmatení Derek váhavě odvětil:

„Tři? Blbá otázka, to přece nikdo neví!“

„Zůstaňme u tvé odpovědi. Jak myslíš, že detektor zareaguje?“

„Nevím...“

„Tak, Dereku... Zpotil ses snad?“

„Ne... Detektor řekne, že mluvím pravdu – což je hovadina!“

„Už to chápeš? Žádná fyziologická změna nenastane, protože taková informace v tvé paměti není a žádný rozpor nenastane, ať řekneš cokoliv. To bychom se klidně mohli zeptat média: *Je na druhé planetě Alfa Centauri život?* A detektor by nám potvrdil správnost či nesprávnost jeho odpovědi... Vůbec bychom ze Země nemuseli vytáhnout paty. To by se to bádalo!“

„Je mi to jasné. Ale vraťme se do mé reality. Jak zabránit rozporu mezi vědomím a podvědomím, které na mně zkušený policajt pozná?“

„Je to jednoduché: budeš mluvit pravdu... Neboj se, připravím tě na to!“

* * *

Všechno proběhlo tak, jak Abbe řekl. Bankovka registrovaná nebyla, ale tu domovní prohlídku musel Derek přetrpět. Zaplatil za ni vysokou cenu: děvče se s ním na hodinu rozešlo, přestože policie nic nenašla.

Následujících sedm měsíců pokračovali v běžném životě. Abbe říkal, že policie má práce dost a sledovat ho bude maximálně půl roku. Pak ho Derek navštívil, ale do poslední chvíle měl strach, že už tam bude bydlet někdo jiný, protože Abbe zmizel i s penězi.

Ale nebylo to tak. Abbe ho uvítal a peníze mu ukázal – nechyběla ani jedna stovka. Derek chvíli na peníze koukal a pak se bezradně zeptal:

„Měli bysme se nějak rozdělit. Co s tím, pane Pilone?“

„Mám to rozmyšlené... Posad' se, podrobně ti to vysvětlím. Chceš sklenici mléka? Mám čerstvé... Dobře, moment... Tady máš... Teď se soustřed', je to hrozně geniální!“

Abbe vysvětlil Derekovi svůj plán:

„Mám promyšlené podnikání. Ne že bych to vymyslel včera. Mám ten projekt připravený už tři roky, musel jsem ho ale oprášit a samozřejmě aktualizovat... Do projektu jsem se nemohl pustit, protože vyžaduje počáteční investici. Za ty tři roky se částka zvedla, aktuálně bude potřeba třiasedmdesát tisíc. Zbytek si budeme vyplácet, spočítal jsem to na tisícovku měsíčně.“

„To není moc.“

„Ber to tak, že jiní za tuhle sumu dělají celý měsíc v hluku a špíně... Nemůžeš se najednou začít ohánět padesáti tisícema, to by bylo policajtům hned jasné. Když pětistovku budeš spořit, nejlépe posílat z platu, aby to bylo pro policii viditelné, drobné zvýšení životní úrovně nikdo řešit nebude. Zbytek nám vystačí na třináct měsíců, ale počítám, že už tak za tři čtvrtě roku bude naše podnikání ty dva tisíce měsíčně generovat samo. A když se něco nepodělá, za tři roky by nás samo mělo uživit... Co ty na to? Chceš čas na rozmyšlenou?“

„Pane Pilone: sedm měsíců bojuji s vlastní chamtivostí! Nastalo mnoho situací, kdy jsem si říkal, že *Proč to tady takhle smolím, když mi u vás leží sto tisíc?* Ale vydržel jsem. Kdybyste byl podrazák, už jste s nimi někam zmizel. Ale vy jste se jich ani nedotkl. Takže s tím souhlasím. To se mi jeví jako morální část problému. Ale je tu část faktická, kterou bych *jako investor* rád posoudil. Nechci se vás dotknout, ale víc hlav víc ví... Mám na to právo.“

„Práva si, Dereku, strč za klobouk. Dohodněme se, že na vrchol jakékoliv argumentace, teď i kdykoliv později, dáme vzájemný respekt, účelnost, efektivitu, fyzikální zákony – ne nějaká práva... Měl jsi skončit u toho, že chceš vyloučit chybu. Copak to já nechci? Každý projekt musí mít oponenta, neočekával jsem nic jiného. I kdybys nechtěl, nutil bych tě, aby ses s plány podrobně seznámil... A hele, víš ty co – nejsem tak starý, abys mi nemohl tykat. Já jsem Abbe...“

6.

Desátého června roku dva tisíce dvacet tři sice nebylo na kosmodromu nijak krásné počasí, ale zase nebylo tak špatné, aby ruský nosič nevynesl kosmickou sondu k Venuši.

V polovině února roku dva tisíce dvacet čtyři sonda úspěšně přelétla k Apophisu a zahájila snímkování. Pak, jednoho rána na konci dubna, zachytily pozemské radiostanice krátký signál, pár desítek bajtů, který sonda třikrát zopakovala.

A odmlčela se.

* * *

Díky svým bohatým zkušenostem, kterých si vážil i majitel softwarové firmy, získal Pierre Corben tuhle podivnou zakázku.

„Tady máš data,“ řekl majitel, „která přijal před třemi týdny radioteleskop od zatoulané kosmické sondy. Nikdo si s tím neví rady. Přesněji dostupné programy to nejsou schopné dekódovat. Je jisté, že to není od mimozemšťanů, ale je to zakódováno neznámým způsobem. Přišel jsem k tomu na serveru záhad, a protože jsem přesvědčen, že ty to zvládneš, přihlásil jsem nás tam. Odměnu dáme napůl, jo?“

„Ta důvěra mě těší, Andre...“

Pierre se hluboce zamyslel: když selhali lidé i programy, nebude použitý kód složitější, ale jednodušší. Jednodušší myšleno po lidském způsobu. Je třeba ho dát do jiných souvislostí, než dosavadní dekódovače a dekodéry napadlo.

Tak začal tím, že si udělal jednoduchý prográmeček, který na těch čtyři sta čtyřicet čtyři bitů uplatnil několik desítek kódovacích tabulek, počínaje sedmibitovým ASCII kódem z padesátých let minulého století. Text byl nesmyslný. Další pokus. Pierre jen znuděně mačkal mezerník. Přesto trvalo hodinu, než skončil. Jenže pak si uvědomil, že bude muset takhle prohlédnout texty v dalších řečech, protože ve francouzštině to určitě není.

Pierre byl polyglot, ale nechtěl se unudit k smrti při pročítání mnoha set nesmyslných zpráv. Další hodinu se snažil dopátrat toho, která sonda data poslala. Pátrání bylo velice zajímavé a výsledek stál za to. Odted se Pierre zaměřil na angličtinu. Další hodina pryč a pořád samé nesmysly! Dobrá, tak zpátky k rýsovacímu prknu!

Pobaveně si uvědomil, že otcově oblíbené hlášce by jen málokdo z mladých porozuměl. To ho vzdálilo od řešeného problému a on si připustil, že v *programátorovně* není sám. Rozhlédl se po velké čtvercové místnosti, rozdělené přepážkami na několik boxů, rychle se přepínal mezi několika tichými rozhovory, až se pohledem zastavil na kolegovi, který se zase něčím cpal. Když si všiml, že se na něj Pierre podíval, rychle polkl kus šunkové bagety a konstatoval:

„To, co dneska dal Andre nacpat do automatů, je pěkný svinstvo! Tahle

firma je sice nejlevnější, ale podvádí. Tady píšou,“ mával barevným obalem od bagety, „že je tam dressing s lehkým jogurtem, ale když jsem se podíval na jejich stránky,“ ukazováčkem levé ruky připíchl obal ke stolu, „píšou tam, že všude je jen majolka, protože dressing s jogurtem ještě nemají homologovaný!“

Pierre se mimoděk podíval na obal, kam dopadl žalující prst – a najednou se mu rozsvítilo. Co když ta sonda poslala QR kód? Rychle sesmolil prográmeček, který na monitoru vykreslil velké černé a bílé čtverce, za každý bit jeden v rastru nejmenšího možného QR kódu, a přebývající tři bity ignoroval.

Potom vydoloval z kapsy mobilní telefon, spustil vhodnou aplikaci a obrázek si vyfotil. Vzápětí vylekal všechny spoluprogramátory hlasitým smíchem. On, který mluvil málo, nebyl slyšet a obvykle nic neslyšel, se řehtal tak, že málem spadl ze židle. Na displeji mobilu měl totiž text:

Dear friends, yes!

* * *

Telefon zadrnčel a Vanesa, sedící na zadním sedadle vedle Goldona, hovor z neznámého čísla přijala. Chvilí druhou stranu poslouchala a pak telefon podala miliardáři.

„Prosím?“

Příjemný ženský hlas se ujistil:

„Pan Flash Goldon?“

„Ano. Ale na rozhovory nemám čas.“

„Promiňte, pane, jsem jen vykonavatel. Přepojím vás na Berta Cytruse, má pro vás důležité oznámení... Zase objevil nějakou žílu v...“

V čem, už se Goldon nedozvěděl. Dáma z redakce se zalekla vlastních slov, v telefonu cvaklo a po vteřině se novinářské eso přihlásilo. Nebyla to první srážka mezi nimi – a určitě ne poslední. Opravdu šlo o nějakou zlatou žílu, protože Bertův hlas zněl vítězně:

„Tak už vím, jak je to s tou vaší sondou! Opravdu doletěla do cíle. Konečně tu krátkou zprávu někdo dekodoval. Chcete se k tomu vyjádřit? Bude to sólokapr, věřte mi!“

„Tak už?!“ reagoval Goldon pobaveně, „Už bylo na čase. Nahráváte mě?“

„Samozřejmě, neunikne mi jediné slůvko!“

„Tak napište mé oficiální vyjádření: Až se spojení se sondou, přerušené kvůli Slunci, opět obnoví, přibližně za tři čtvrtě roku, pošle sonda na můj pokyn všechny snímky, které udělala a ještě udělá. Včetně dat z dalších přístrojů. Ale to pouze v případě, že se s mezinárodní obcí astronomickou dohodnu na ceně. Jinak nikdo neuvidí ani pixel!“

„Děláte si srandu?“ zalapal Cytrus po dechu.

„Vůbec ne! Svoji scestnou otázku také otiskněte, samozřejmě spolu s mojí logickou odpovědí: ta sonda nebyla postavena, vypravena a ani k Apophisu nedoletěla zadarmo. Na začátku jsem kontaktoval spoustu jednotlivců a organizací, ale všichni měli pytel výmluv, řečí o zbytečnosti nebo posměšků. Včetně vás, ale to už jste zapomněl, že? Nakonec jsem to celé zaplatil já.

A protože nikde na světě ani kuře nehrabe zadarmo, bude to podle mě, a ne jinak.“

Chvíli bylo ticho. Bert se asi snažil ovládnout svou vznětlivost. Spolkl hodně adrenalinu a poměrně klidně se otázel:

„Řeknete alespoň našim čtenářům, co znamená ta záhadná věta?“

Jakmile novinářově nekonečné zvědavosti dojdou argumenty, začne se ohánět zájmem čtenářů. Goldon se usmál a medovým hlasem řekl:

„Neřeknu,“ a znechuceně dodal: „Nemusí taky vědět všechno.“

To už mu Cytrus práskl telefonem a Goldonovi bylo jasné, že novinářova uražená ješitnost už spřádá plány na krutou pomstu. Cytrus se asi neválí po koberci a nebuší pěstičkami, ale chování malého dítěte nezapře. Logika věci a ekonomická realita nehraje žádnou roli.

Tohle bylo vyhlášení války!

7.

Mise k Apophisu byla úspěšná.

Flash Goldon teď již věděl, co bylo třeba – sonda mu vzkázala, že na planetce je vodní led na povrchu nebo v malé hloubce v takovém množství, že raketové motory budou mít dostatek kyslíku a vodíku na více než pět tisíc provozních hodin. A to už stačilo, aby byl kamenný bůh sesazen z trůnu.

Také spolupráce s dalšími miliardáři z kosmických mocností fungovala. Dokonce se ke Goldově myšlence přihlásilo více bohatých lidí na planetě, pocházejících z necelé dvacítky států. Kolikrát se na jednotlivé akce sešlo i deset přispěvatelů. Podstatné bylo, že se ve čtveřici skladových modulů, prozatím připojených k ISS, shromažďovalo stále více materiálu, byť ne toho nejdůležitějšího. Tím nejdůležitějším byly motory, ale tady se stále čekalo na schválení prvního použití atomového motoru mimo Zemi.

S vývojem atomového motoru se to mělo tak, že když se Flash Goldon pošťoural v neochotě vývojářského týmu k investici do dalšího vývoje, ukázalo se, že o motor má zájem další podnikatel. Goldon to vyřešil rychle: šel za ním s nabídkou a vysvětlil mu, jak se snaží odvrátit nebezpečí z kosmu. Milionář byl nadšen tak, že dokázal překousnout levnější, ale nestandardní postup: místo přetahování se spojí ke spolupráci.

Koncem dubna dva tisíce dvacet čtyři propukla Apogate. Média manipulovala masami jak na přehlídce a celý svět šlel. Průzkum veřejného mínění střídal průzkum a Goldon na vlastní kůži pocítil hněv zmanipulovaných mas. Nevadilo, že půlka z nich by nepomohla svému sousedovi ani suchým chlebem; teď se shodovali, že jakmile člověk zbohatne, musí se hned vzápětí rozdat. Najednou byl nepřítel číslo jedna.

Když šílenství kulminovalo, provedl takový malý experiment a musel konstatovat, že skutečně si od něj ani pes kůrčičku nevezme, byť je špinavý, olysavý a vyhublý. Pro Goldonovu duševní stabilitu se naštěstí ozval majitel psa, který se zvedl z rozložené papírové krabice za sloupem, kde tolik nefoukalo, a počastoval ho bravurní psychoanalýzou, načež se obrátil k dalšímu za sloupem, na kterého Goldon už neviděl, a konstatoval:

„Vyžranej je až hrůza a němé tváří by cpal chleba! Nemáš číslo na ochránce zvířat?“

* * *

Naštěstí nic nevydrží věčně a situace kolem Apophisu se postupně uklidnila. Tu a tam se ozvaly nenávistné výkřiky, ale stále více měly charakter odborných diskuzí, protože Goldon nepovolil.

Kromě ztráty 'přátel' a obchodních partnerů, které však Goldon vnímal jako test soudržnosti před mnohem většími drzostmi, které hodlal světu provést, měla Apogate jeden nepříjemný důsledek: použití atomového motoru mu nebylo povoleno. Světová média to nadšeně rozhlásila po planetě, protože se v této záležitosti angažoval sám prezident. Byla to první z celé řady pozvánek,

v tomto případě spíš rozkaz: Goldon nemohl odmítnout tu čest pohovořit s nejmocnějším mužem světa.

Pokrytci po celém světě, kteří nejlíp vědí, jak řídit svět, a na politicích nenechají nit suchou, si najednou pochvalovali, že jako trest za Goldonovu neoblomnost zasáhl prezident do pravomocí nezávislého úřadu a přikázal miliardářovu žádost hodit do koše.

Další pozvánkou v řadě byla astronomická konference v květnu dva tisíce dvacet pět. Nejprve elektronicky, a když Goldon souhlasil, tak i papírově. Pořadatelé měli představu, že nemá co na práci: sedne si na týden do sálu a kromě odborných disputací bude poslouchat útoky na svou osobu, k nimž se v pátek v půl jedenácté, když už jsou všichni unavení a otrávení a v myšlenkách jednou nohou na cestě domů, bude moci na půl hodiny vyjádřit.

Ale asi o jeho proslov hodně stáli, protože souhlasili s tím, že si Goldon prostuduje příspěvky na síti, až budou po jejich odeznění zveřejněny. Také souhlasili s přesunem přednášky o planetce Apophis na pátek ráno, protože dokázali pochopit, že půlden nicnedělání je pro miliardáře maximum.

Je od nich milé, že mi vůbec nějaký prostor k vyjádření dají, myslel si Goldon, *ale moc se jim to líbit nebude...*

* * *

V pátek ve tři ráno se Goldon dopravil soukromým letadlem na druhý konec Spojených států.

Byl již zvyklý a i z těch několika hodin v těsné a chvějící se posteli dokázal načerpat sílu. Před devátou již seděl na svém sedadle spolu se třemi stovkami astronomů a dalších odborníků. Evidentně byl odpočetější než mnozí z nich.

První přednáška, spíš takový hysterický výkřik, byla krátká, ale hutná. Jejím účelem zřejmě bylo probuzení účastníků a nasměrování jejich pozornosti správným směrem. Přednášející všem připomněl, že k planetce Apophis doletěla sonda, která ani nemá jméno, provedla průzkum, ale žádná data, kromě jakési mapy povrchu, na Zemi neposlala. A že za to může pán, co sedí v páté řadě, který si přisvojil výsledky lidského umu.

Následovala přednáška o Apophisu, jež se nesla v očekávaném duchu: všechno je OK, za necelé čtyři roky nás planetka mine, není třeba nic dělat. Změna dráhy po průletu je stále nejasná, což nevádí, protože podle dat, získaných vloni nárazem do měsíce planety Didymos je jisté, že v případě nepříznivé dráhy Apophisu bude realizován původní plán na změnu dráhy.

Goldon se v měkkém sedadle nervózně vrtěl tak, že málem vypadl.

Oni naprosto klidně ignorují fakt, že dosavadní úspěchy nejsou zárukou úspěchů budoucích. To platí při investování stejně jako při cestách do kosmu. Smrt ani evakuaci miliardy lidí přece nemůžou přejít mávnutím ruky! A oni se plácají po ramenou, jak jsou lidé geniální a šikovni. Hlupáci! Ohání se jen jednou jedinou nezálohovanou akcí, a to ještě na poslední chvíli. Bylo snad

v historii málo takových událostí, které dopadly špatně, když jediná akce selhala a plán neměl žádnou část bé? přemítal Goldon a snadno došel ke správnému závěru, že ano!

Za to, že se historie opakuje, si lidé mohou sami! Je jim prostě zatěžko seznámit se s chybami předků.

8.

Po návratu do Seattlu čekalo Goldona další nepříjemné překvapení.

Úřední obálka byla natolik neobvyklá, že mu bylo jasné, o co se jedná, hned jak mu volali do letadla. Ve vile mu Frank, šéf ochranky, obálku předal a bylo zřejmé, že se jí rád zbavil. Má prý takové špatné tušení.

Flash Goldon si ve svém pokoji sedl na postel a rozbalil obálku z Úřadu pro jadernou bezpečnost. Už podle podbarvení textu bylo jasné, že jde o zamítavé stanovisko, ale pořád tu byla určitá naděje, že se spletli při výběru papíru.

Bohužel, nespletli!

Z textu vyzařovalo pohoršení nad tím, že se úřad musel zabývat žádostí jednotlivce, když obvykle vyřizuje žádosti států. A ještě něco: údiv nad tím, že si dovoluje žádat o takovou věc, když přece každý ví, jak nebezpečné jsou jaderné reaktory. A tohle jim, když se započítají všechny obstrukce na úřadech nižších stupňů, trvalo rok a půl?

Už mnohokrát se miliardář přesvědčil, že jak lidé, tak úřady jednají v mezích doby, kdy se zrodily. Ve zdůvodnění zcela evidentně přehlédli, že už nejsou padesátá léta minulého století. Nevšimli si, že již existují malé, kompaktní a modulární reaktory. Ignorovali detailně rozpracovaný postup dopravy s maximálním důrazem na bezpečnost při sebemenší havárii nosiče. V podstatě popřeli, že existují způsoby úpravy radioaktivního materiálu, které zabrání jeho použití v atomové bombě. A v neposlední řadě dělali, že neví, že již byl malý, ale funkční jaderný reaktor pro robotický tahač, který bude pendlovat mezi ISS a MSS, vyneseno vloni do vesmíru.

Ba co víc: příští rok snad Rusko připojí k MSS univerzální tahač a druhý tahač ze Spojených států bude možná následovat. Jejich úkoly budou natolik rozmanité, že se bez atomového reaktoru neobejdou. Lidé se konečně odváží stavět opakovaně použitelné stroje, které nejsou jen pro jednu misi, ale počítají s životností třicet i více let. V kosmu nastává doba jaderné energetiky a oni z jeho žádosti dělají drama!

Bylo logické, že taková tupost nebo možná mstivost ho měla vytočit, ale Goldon k vlastnímu překvapení zjistil, že na to nemá sílu. Měl být natlakovaný k prasknutí, ale on se zmohl jen na konstatování, že veškerá snaha vyšla naprázdno a celý ten skvělý plán je v troskách. Bez energie to nepůjde!

Vtom se ozvalo rozhodné zaklepání na dveře. Goldon, který ctil soukromí ostatních a také ho vyžadoval, překvapeně zvedl hlavu a podíval se na dveře. Pak si uvědomil, že řádné zaklepání na dveře je přece respektování zásad soukromí.

„Dále!“

Ve dveřích se objevil Frank, šéf ochranky, a tvářil se omluvně, ale zároveň ustaraně. Sjel Goldona kritickým pohledem a vysvětlil:

„Promiňte, pane, ale chtěl jsem se ujistit, že jste v pořádku.“

„Proč bych nebyl?“

„Stále si nějak nemůžete zvyknout, že vaše ochranka také myslí,“ prohlásil Frank a oči mu zářily potlačovanou ironií, „Bylo mi jasné, že jde o špatné zprávy v závažné věci. Už jsem u vás dost dlouho, abych zažil několik vašich rozčilených reakcí – ale teď bylo podezřelé ticho... Nezlobte se, pane, ale ochranka je od slova ochránit.“

„No jo, děkuju. Jsem v pořádku... Vlastně nejsem! Nepovolili mi vyvézt reaktor. Zřejmě jde o malichernou pomstu za to, že jsem jim nedal data ze sondy... Mě na tomhle světě nejvíc štve, že čím větší průšvih nastane, tím menší je pravděpodobnost, že zasáhne ty, co ho způsobili. Kdyby jim hrozilo, že jim Apophis spadne na hlavu, záleželo by jim na odvrácení nebezpečí. Takhle klidně rozpoutají žabomyší válku.“

„Aha... Jak to udělat jinak?“

Flash Goldon jen bezmocně rozhodil ruce. Aniž si to uvědomil, měl dobrý pocit, že není sám. Tak pokynul Frankovi, ať jde dovnitř:

„Zavři... Známe hodně způsobů výroby energie, ale když to má být ve vakuu skoro při absolutní nule, už moc možností nezbývá. Sluneční kolektory, spalovací články... a jaderná nebo termonukleární energie.“

„A co to zkombinovat: pomocí solárních článků si vyrobíš trochu energie k tomu, aby se na planetce vybudovala elektrárna ze spalovacích článků. Nešlo by to?“

„Pomineme-li to, že nevím, kdo by to tam postavil, tak zůstává stále stejný problém – váha! Na dostatečný vliv na planetku musí ty motory pracovat dostatečnou dobu. Tím je daná spotřeba paliva. Z toho vyplývá sekundový výkon separační stanice a těžebního mechanismu. Problémy jsou dokonce dva: nejen váha, ale také objem. Představa, že na planetku vysadíme lidi a oni tam všechny ty věci smontují z dílů, jako když sestavuješ nábytek, je v dnešní době zcela mimo realitu. Už takhle je to na hraně – ne technické nebo finanční, ale na hraně zájmu a ochoty to udělat.“

„Nešlo by to udělat tak, že tam pošlete robota? Slyšel jsem cosi o tom, že je rozdělaný projekt robota pro Měsíční základnu... Ten by byl dost zručný, aby to sestavil dohromady... Pak bysme najali člověka, co vymýšlí krabice na komerční produkty. Obvykle to dopadne stejně: jakmile to jednou z té krabice vyndáte, už to do ní zpátky nedostanete!“

„To je zajímavá myšlenka, asi vím, o čem mluvíš... Zkusím se jich zeptat, jestli neudělají pro mě taky jednoho... Ale stejně to nemá smysl: žádný jiný zdroj než atomový reaktor nedodá dost energie. I kdybychom tam poslali robota, který by tu elektrárnu postavil, není šance tam tolik materiálu dostat.“

„Už někdo zkusil udělat spalovací články z měsíčního regolitu?“

„Nevím, ale asi ne. To loňské přistání bylo jen takové nakouknutí. Na nějaké větší experimenty toho moc nepřivezli.“

„A jak to vypadá s ochotou poslat v devětadvacátém na Apophis lidi?“

„To se, kupodivu, ukázalo jako docela průchozí myšlenka, Indie a Japonsko by nebyly proti, Rusko je nalomené. Jen my se kroutíme... Ale myslím, že to bude jako dříve: jakmile naši zjistí, že to Rusko myslí vážně, dostanou strach, abychom o něco nepřišli, a zapojí se.“

„A jaká je představa, pane?“

„Postaví se dvě univerzální kosmické lodě. Říká se jim kosmický tahač, protože slouží jen k přetahování nákladu z jedné oběžné dráhy na jinou. V podstatě to bude válec s výkonným motorem na jednom konci a podpůrnou konstrukcí pro měsíční výsadkový modul na druhém konci. Pokud nebude plnit nějaký úkol, bude připojený k MSS jako záchranný člun pro nenadálé situace. Buď v něm lidé přežijí a problém stanice odtamtud opraví, nebo se v něm vrátí na Zemi.“

„Jaký jiný úkol?“

„Díky tomuhle tahači, na jehož konstrukci se snad brzy dokážou dohodnout, se vyřeší hned několik problémů – včetně těch politických. Už nebude takový problém s pozicí MSS. Bude možné vybrat její pozici jen podle technických a fyzikálních parametrů, nikoliv na základě politického kompromisu. Jde o to, že tahač dopraví výsadkový nebo nákladní modul nad požadovanou oblast, klidně nad odvrácenou stranu, kde zahájí sestupový manévř. Naopak v ideální pozici počká na výsadkový modul startující z měsíční základny. Základny jednotlivých států pak můžou být kdekoliv, hlavně však nezávisle na pozici MSS. A já všechny zúčastněné tlačím k tomu, aby se do konstrukce zahrnula také možnost několikaměsíčního pobytu posádky, a tahač se tak dal využít k letu na Apophis nebo na jiné planety, co se přiblíží k Zemi. Je to natolik logické a o tolik to zlevní výpravu v devěťadvacátém, že nepochybuji, že na to přistoupí.“

Že Frank je schopen myslet dopředu a v souvislostech, se Goldon už přesvědčil několikrát a těšilo ho, že dokázal takového člověka najít. Frankova otázka ho přesto překvapila:

„Říkal jste univerzální tahač. Hmm... A pořád ještě vystačíme s použitím slunečních baterií?“

„Ne. Proto je to zamítnutí tak nesmyslné. Tahač už se bez jaderného reaktoru neobejde. Nemusí být nijak velký, něco mezi deseti a sto kilowatty. Nevím, nemám tu správnou představu, nejsem jaderný fyzik. Když jsem se o to zajímal, řekli mi, že tepelný generátor stačit nebude, musí to být štěpný reaktor.“

Frank už neřekl nic, jen koukal do země, a Goldon čekal, co z něho vypadne. Po chvíli mu došlo, že Frank naopak čeká na něj. Pak Frank zvedl hlavu, podíval se Goldonovi do očí a s úsměvem řekl:

„Já už vím, jak na planetku dopravit jaderný reaktor... Odpusťte, neřeknu vám to. Je bezpodmínečně nutné, abyste na to přišel sám. Určitě uznáte, že se mi nechce riskovat tak skvělé zaměstnání, jaké právě mám... Hlavně nic nerušte, nechte všechno běžet tak jako dosud.“

Zvedl se k odchodu:

„Já si půjdu po své práci.“

Došel ke dveřím a sahal na kliku, když Goldon náznak pochopil, vyskočil jak péro z gauče, byl rudý až po kořínky vlasů, a zařval:

„Franku!!! To snad nemyslíš vážně!“

„Myslím... Je mi líto, ale nikdo jiný nemůže rozhodnout, zda se to tak

udělá. To musíte sám. Dovolím si přidat na miskou PRO ještě něco: vím, pane, jak to udělat bezpečně. Ale řeknu vám to, až zvážíte všechna pro a proti a budete s tím souhlasit. Na shledanou.“

A rychle za sebou zavřel dveře, protože v tomhle Goldonově rozpoložení bylo vhodné být od něho co nejdál...

9.

Flash Goldon zase běsnil!

Frank i Vanessa seděli na sedačce jako dvě hromádky neštěstí, Goldon pobíhal po vstupní hale své vily v Seattlu jako obří kus sodíku po vodní hladině a stejně tak sršel vzteky, plival kolem sebe síru a z jeho úst létalo neuvěřitelné množství sprostých slov a nadávek na úředníky i lidstvo celkově.

Mával dopisem z ústředí OSN jako špinavým hadrem, citoval z něj obraty a celé věty a pitvořil se u toho:

„Tak on prý *nedozrál čas*, sakra! Který hlupák vymyslel, že *zadání zakázky ještě není předmětný produkt!* Tuší ten úředník, že projekt na celulární sítě na Měsíci je hotový? Možná ano, ale on se ohání tím, že *od projektu k realizaci a zprovoznění je dlouhá cesta*. A k tomu tohle: ... *zvláště na jiném nebeském tělese!* Představte si, že *OSN nemá mandát na řešení kosmické problematiky!* Já se z toho snad zblázním – přitom v závěru ale červeně píšou, cituji: *na mimořádném zasedání Rady bezpečnosti OSN byla vaše žádost na neopodstatněnou změnu statutu OSN zamítnuta. Dále se Rada bezpečnosti jednomyslně shodla, že soukromá osoba nemá právo měnit dráhu jiného nebeského tělesa, které by bylo schopno ohrozit povrch Země či jiné planety. V tomto duchu byl vyhotoven dopis vládám všech členských států, v němž je žádáme, aby to co nejrychleji promítli do svých zákonů.* To je vážně něco neuvěřitelného...“

Najednou se, uprostřed popisu inteligence vedoucích představitelů lidstva, zasekl a zůstal zírat do blba. Frank vyskočil: nejednoho šedesátníka by po takovém výkonu skolil infarkt. Ale zase si hned sedl.

„Buď v klidu, Franku!“ zastavil ho Goldon zdviženou dlaní.

„Chcete něco na vzpružení, pane,“ zeptala se starostlivě Vanesa.

„Nechci, sakra! Ty taky... Ne, děkuji.“

Potom si Goldon sedl do svého oblíbeného křesla, zkoumavě se zadíval na Vanesu, dlouho sbíral odvalu a pak se tiše zeptal:

„Když bych tě požádal, abys odhalila prsa, jak moc velký bys s tím měla problém?“

Chvilí na miliardáře zmateně zírala, ale pak pohodila hlavou a postavila se: „Žádný,“ prohlásila, a začala si rozepínat košili.

Teď zase zíral Goldon. Hned ale vykřikl:

„Zadrž! Nechtěl jsem nějaký striptýz! Přemýšlej, než něco provedeš! Kdybych se něčeho takového odvážil, neříkal bych to před Frankem!“

Frank pozoroval Goldona jako studijní exemplář. Viděl na něm, že těch pár vteřin Vanesiny akce ho zmožlo víc, než ten pětiminutový záchvat. Frank zářil jako ironické sluníčko a po Goldonově prohlášení už se neudržel a zasmál se:

„Mně by to nevadilo, pane.“

„Ale no tak, pánové!“ zašklebila se Vanesa a zle se na Franka zamračila,

„To máte z toho, pane,“ obrátila se na Goldona a zase se posadila, „že půlku si myslíte a půlku říkáte. Jak jste to myslel?“

„Myslel jsem na to, jak a kde se nenápadně dostaneme k robotovi, kterého nám dodá Best Robotics. Napadl mě snadný způsob, ale bez tvých ňader se to neobejde. Neboj se, půjde jen o divadýlko, nic se ti nestane.“

„Když to po mně nebudete chtít moc často, tak mi to nevadí.“

„Teď ale uděleš, Vaneso, další věc: vyhotovíš žádost pro všech šest kosmických agentur, kde jim oznámíš, že mi zatrhli jaderný reaktor i změnu dráhy, ale že za pět let projektu bylo mnoho vykonáno a že by šlo o velké mrhání prostředky. A že žádám, abych co nejdříve mohl na jejich setkání přednést souhrn toho, co už je uděláno a co bych, na základě současné situace, chtěl udělat při lidské výpravě na Apophis v roce 2029... Ještě doplň, že by to mohlo být mimořádné setkání, na které zástupce dopraví podnikatel, který se toho setkání bude účastnit také. Rozuměj: abych to nemusel vysvětlovat desetkrát. Dej to dohromady a pak to spolu probereme, než to dáš přeložit. Jdi, prosím, hned... My dva, Franku, se půjdeme projít – než zase začne pršet.“

* * *

Teplé slunce již sypané zahradní cestičky od předchozího deště vysušilo, ale další dešťový mrak už byl na dohled. Francouzským oknem vyšli do zahrady a Goldon řekl Frankovi:

„Rozhodl jsem se, že přesto všechno do té výpravy na Apophis investovat budu. Na jednání agentur je přesvědčím, aby se konečně pustili do stavby těch kosmických tahačů a v devětatvacátém mi jeden půjčili. Jen cílem nebude velký teleskop, ale na póly planety umístíme nějaká vědecká zařízení, která bude opečovávat robot.“

„A co ty tuny materiálu, co už jsou ve skladech u Měsíce, pane?“

„Nezapomněl jsem na to... Víš co, nakloň ke mně hlavu, pošeptám ti to...“
Frankovi málem vypadly oči.

* * *

Setkání šestice kosmických agentur se opravdu uskutečnilo. Pravděpodobnou motivací byla lítost nad tím, že Goldonovy smělé plány byly zastaveny. Jen šéf Indické agentury ovšem tu lítost vyjádřil nahlas.

Do pronajatého sálu se všichni málem nevešli: za každou agenturu po dvou zástupcích, za Evropu po jednom z každého státu sdružených v ESA, téměř třicítka spolupracujících milionářů a zástupci dalších států, které vesmír jakkoli zajímal.

Goldon svažil hrdlo několika doušky čisté vody, vstal, obešel stůl na malém pódiu a přistoupil k mikrofonu. Sál ztichl a Goldon spustil:

„Všechny vás tu vítám a jsem rád, že jste vyslyšeli mou prosbu. Víím, že se obvykle řečníci dušují, že jejich proslav bude krátký. Já ale rovnou říkám, že

ten můj bude dlouhý. Měli byste však vědět, že před týdnem jsem měl připravenou extra dlouhou řeč, především to ještě byla velmi dlouhá řeč. Přestože si velmi vážím, že jste se dostavili, nezkracoval jsem to kvůli vašim uším, ale kvůli svým mluvidlům. Snad je omlouvá, že na řečnění nejsou zvyklá. Nejsem politik! Zatím...

Zkrácením textu došlo však k zahuštění, a proto vás chci požádat, abyste se na něj maximálně soustředili. Z tohoto důvodu žádám, abyste všichni vypnuli své mobilní telefony nebo alespoň vyzvánění... Opravdu všichni, prosím... Všechny podklady dostanete v elektronické podobě, není nejmenší důvod k tomu, abyste drželi mobil v ruce... Dobrá, řeknu to takhle: kdo si během mého proslovu bude hrát s mobilem, toho nechám vyvést ze sálu... Och, promiňte – to byl vtip! Kromě jedné ženy tu vidím samé muže, a tak jsem se domníval, že budete rozumět nadsázce...

Tak se soustřeďte, začínáme. Jak si štěbetají vrabci na celé planetě, tihle drobní ptáčci jsou skutečně všude, zasadila mi moc úřední dvě zásadní, dá se říct, že smrtelné rány. Vlastně ne mně, byť můj lékař tvrdil, že jsem měl k infarktu blízko, ale mému projektu na odklonění planety Apophis. Nebojte se, nebudu si na ty úředníky stěžovat, přestože ta rozhodnutí odporují aktuální situaci, nebo ji přinejmenším ignorují. Netvrdím, že jsem jejich rozhodnutí přijal s kamennou tváří, to ne – jak jsem si to teď připomněl, začalo mi být horko a vyschlo mi v krku. Promiňte..."

Goldon se otočil, přistoupil ke stolu a napil se. S úsměvem mrknul na Franka, ale hned zvažněl, otočil se zpět a pokračoval:

„Dovolím si připomenout původní plán: během několika let vyvézt materiál do kosmu a uložit ho do skladů na Měsíční vesmírné stanici, odkud odletí výprava s lidmi k planetce. Na Apophisu instalovat dva raketové motory, s jejichž pomocí by se během pěti let upravila dráha planety tak, že by už Zemi nikdy neohrožovala. Motory však měly pracovat ještě další tři roky a dostat planetku na heliocentrickou dráhu – raději vysvětlím, že to znamená *se Sluncem uprostřed*. Země má také heliocentrickou dráhu. To ještě není vše: ta dráha měla být terrasynchronní. Takový pojem zatím neexistuje, protože se o něco takového ještě nikdo nepokusil, ale asi mi rozumíte – planeta Apophis měla během dalších deseti let získat téměř stejnou dráhu jako Země a synchronizovat svoji rychlost se Zemí. Představte si to tak, že bychom získali další čtyřístametrový měsíc ve vzdálenosti jednoho a čtvrt milionu kilometrů od Země. Navíc by visel nad Zemí, rozumějte nad rovinou ekliptiky, takže by nikdy nestál v cestě komunikaci mezi Zemí a zbytkem Sluneční soustavy. Na něm jsem chtěl vybudovat radioteleskop, který by nebyl rušen žádnou rádiovou komunikací na Zemi a v jejím okolí. Chtěl jsem se domluvit se SpaceX, že zřídí linku na Apophis. Třeba čtyřikrát ročně by tam vozila vědce na další turnus a zásoby..."

První problém je atom. Úřad mi nepovolil ani atomový raketový motor, ani štěpný reaktor. Motor nevádí, lze ho nahradit kyslíko-vodíkovým. Tah je poloviční, ale rozkladem vody lze získat obě složky a na planetce je vodního ledu dostatek mělce pod povrchem. Na rozpuštění ledu a rozklad vody na

kyslík a vodík potřebujete hodně elektrické energie. Když mi zatrhli štěpný reaktor, zaplatil jsem vývoj skládacích spalovacích článků z měsíčního prachu. Projekt dopadl dobře, příští rok, až konečně bude na naší Měsíční základně tiskárna, vyrobí nám obaly spalovacích článků a nějaké potrubí. Takže ze Země budeme muset dovézt jen jádra článků, protože takové materiály na Měsíci nemáme...

Druhý problém je přístup Světového společenství. To na mou žádost o stavbu radioteleskopu reagovalo neadekvátně, dovolím si říct, že alergicky. Nejenže tvrdí, že k takovému povolení nemá mandát, rozhodlo se vyzvat všechny státy k postavení snahy soukromé osoby o manipulaci s planetkami mimo zákon. Ne že bych se jim divil...

Kdyby šlo jen o mě, odepsal bych si to jako ztráty. Nebylo by to poprvé, co jsem díky krátkozrakosti, pomstychtivosti, závisti anebo prosté hlouposti nevolených úředníků s mocí větší, než má prezident nejmocnějšího státu, o něco přišel. Ale do současného stavu jsem se dostal za přispění všech přítomných podnikatelů. Mluvím o dvašedesáti tunách materiálu, který již ve vesmíru je. V zásadě chybí ve skladech na měsíční orbitě dvě věci: robot a jaderný reaktor...

Robot je vyřešen, ten poletí s lidmi a zásobami na cestu k Apophisu. Žádný reaktor nepoletí. Ovšem přepravní kapacitu už mám rezervovanou a zaplacenou. Já i můj expertní tým jsme hledali, co tam dát smysluplného, co by nahradilo motory a další věci. A přišli jsme na to. To vám dneska chci představit. Promiňte..."

Goldon opět přistoupil ke stolu, aby se napil, ale shledal, že má kelímek prázdný. Nalil si půl kelímku vody z lahve a celý ho do sebe obrátil. Během obratu si několika grimasami rozhýbal svaly kolem úst a pokračoval:

„Když už jsme koupili toho šikovného robota od Best Robotics, Kyklop ho myslím nazvali, zahrnuli jsme do plánu jeho maximální využití. Ukázalo se to jako skvělý nápad, protože stačí přepravit stavebnici a on ji na planetce smontuje. Ano, slyšíte dobře, tenhle robot bude toho schopen! Z hlediska váhy si moc nepomůžete, ale z hlediska objemu jsme asi zvítězili sami nad sebou..."

Také jsme vyřešili energetický problém, který tak trochu zaváněl zázrakem: potřebujete energii na to, abyste postavili elektrárnu. Best Robotisc nám vyšla vstříc a upravila svého robota – za prvé bude mít půlmetrový pás fotovoltaických článků kolem celého těla, za druhé energetický podsystém bude schopen nejen energii ukládat, ale také poskytovat, za třetí posílili akumulátory a za čtvrté robotovi udělali energetickou zásuvku. To všechno dohromady znamená, že spolu s jeho radioizotopovým zdrojem máme do začátku pět set wattů, špičkově až jedenáct set wattů výkonu. Není to nijak moc a práce mu půjde pomalu: bude se čtyři hodiny nabíjet a jen hodinu pracovat, ale během týdne dá dohromady zařízení na rozpouštění ledu a jeho rozklad na kyslík a vodík a sestaví řetězec palivových článků..."

V sále se zvedla ruka. Goldon byl překvapen, ale nevadilo mu to. Jen si tak pomyslel, jestli se dotýčný nezeptá: *Můžu se jít vyčůrat?* Ale mladý

podnikatel, nebylo v Goldonových silách si všechny pamatovat, měl praktický dotaz:

„Je jedno, jestli tělo robota bude válec nebo krychle, asi bych volil válec, ale větší část fotovoltaiky na jeho těle bude ve stínu. Uvědomili jste si to?“

„Děkuji, dobrý dotaz. Ano, problém má jednoduché řešení: robot pověsí odrazivou fólii na jednoduchou konstrukci z trubek. Získá půlkruhové zrcadlo, před které si sedne a výkon jeho článků rázem vzroste osminásobně...“

Nyní se dostávám k tomu, čím naplníme zakoupenou přepravní kapacitu. Svým způsobem jsou ty zákazy, respektive nepovolení, motivující. Nejenže štěpný reaktor netřeba, my ještě na Apophisu uděláme dvě poloautomatické pozorovací stanice. To 'polo' znamená, že robot je bude obsluhovat: podle pokynů je přeneše, kam bude potřeba, bude je dobíjet a případně opravovat. K tomu, aby to fungovalo, bude muset robot smontovat parabolickou anténu a výkonný vysílač a přijímač, který bude data z jejich pozorování posílat na Zemi a kudy se robotovi budou předávat pokyny, pozice pozorovacích stanic a nastavení jejich přístrojů.

Protože jako podnikatel vím dobře, že nic není zadarmo, nebo alespoň, že vždy je něco za něco, předkládám vám následující nabídku: především vašim kosmickým agenturám předám data z mé sondy u planety. Uvidíte z nich, že všechno, co jsem vám dnes řekl, je reálné, protože na Apophisu je dost vodního ledu, aby tamní elektrárna měla dost paliva na sta tisíce hodin provozu...

Také dám vyrobit ty dvě pozorovací stanice: můj tým ve spolupráci s vědci celého světa dá dohromady systém na vrcholu našich znalostí, dopraví se na Apophis a já to zaplatím...

Odtud velmi dobře vidím výrazy pánů podnikatelů, ale i na to jsem myslel: astronomové budou platit za čas použití pozorovacích stanic a také za další parametry jejich pozorování, jako třeba za počet přesunů stanic nebo za objem přenášených dat. I tak návratnost investic bude zoufalá, určitě přes dvacet let, ale stanice i robot by tak dlouho fungovat měly...

Tak to byla moje strana mince, ta část *něco*. Část *za něco*, tedy co chci po vašich agenturách a státech, je vývoj a včasná realizace kosmických tahačů, jejichž dvojice bude parkovat u MSS a jeden z nich se na začátku roku dvacet devět vydá s lidmi, robotem a nákladem k prolétajícímu Apophisu. Máme na to čtyři roky...

S tím souvisí ještě jedna drobnost: agentury nebo mezinárodní společenství zaplatí start nosné lodi s lidmi, robotem a zbývajícími věcmi ze Země. I to už jsme počítali: zbude ještě dost místa na dopravu zásob pro Měsíční stanici... Někjaké dotazy, vážení?“

„Říkal jste, že robot na planetce všechno sestaví. Vypadá to jednoduše, ale je v tom háček – spojovací materiál, různé vazníky, šrouby a matice, bude vyžadovat přepravu mnoha dalších tun. Na tohle jste nezapomněli?“

„Ne. Robota vybavíme svářečkou, plazmovým hořákem a on většinu věcí bude svařovat. On ten měsíční prach obsahuje spoustu příměsí, které klasický hořák bez větších problémů taví.“

„Pane Goldone, to jste si moc nepomohli. Množství acetylenu bude určitě značné, nehledě na váhu nádob a nebezpečí výbuchu. Myslím, že žádná agentura si netroufne tyhle bomby strčit do nosné rakety.“

„Máte pravdu, ale my nebudeme skoro žádný acetylén potřebovat. Zapomínáte, že budeme mít k dispozici nekonečné množství vodíku. Ten hořák bude vodíkový a u separační stanice bude ventil, kde si robot zásobník s tekutým kyslíkem a vodíkem opakovaně doplní.“

Reakce sálu Goldona zaskočila, ale pak se, po dlouhé době, ocitl v sedmém nebi: všichni začali spontánně tleskat. Ale hned tu byl další zapeklitý dotaz:

„Co můžeme říct novinářům?“

„Řekněte jim, co chcete, nic přece nebylo tajné,“ usmál se Goldon.

10.

Dalton Turner byl aktuálně nezaměstnaný čtyřicetiletý pyrotechnik, kterému se zhroutil svět. Stačila jedna zpackaná akce, několik mrtvých, velké materiální škody – a ze dne na den přišel prakticky o všechny ty věci, které dělají život na téhle planetě snesitelným: o barák se skoro zaplacenou hypotékou, o manželku s milencem, o kterém si myslela, že o něm neví, o dvě krásné, chytré a milé děti, o milenku, která mu nejspíš zahýbala se sousedem.

Seděl v jednopokojovém bytečku se sprchovým koutem, v jediném, lehce oslizlém křesle, u jediného rozvrzaného stolu, na kterém stál repasovaný počítač s téměř zadřeným ventilátorem a s věéélikánským monitorem. Nestřídmě pil a sjížděl se, aby zapomněl na nespravedlnost, která ho postihla. Byl na něho opravdu smutný pohled, a proto byl sám, protože o něco takového nestál ani jeho psychoanalytik. Bývalý.

Vtom se stal zázrak... No zázrak, spíš jen něco těžko uvěřitelného: ozvalo se zaklepání... Vlastně to bylo lehce uvěřitelné, protože když tam ze zvonku zůstalo jen to plastové tlačítko a vstupující nechtěl vykopnout dveře, neměl jinou možnost. Překvapující bylo především to, že vůbec někdo chtěl vstoupit.

Když se Dalton vzpomatoval, ze šoku zastavil video, odkašlal si, protože z těch litrů studené Coca-Coly byl ochraptělý, a hlasitě zvolal:

„Kdo sem zase leze?!“

Na druhé straně dveří zřejmě slyšeli něco jiného, protože se dveře prudce otevřely a vstoupil mohutný muž. Dalton se strašně lekl a prohlásil obrannou formuli:

„Nikomu nic nedlužím, nic nevím, nic nemám – tak proč...?“

„Jestli sis nevším, tak maj ty dveře zkřížený futra a někde drhnou,“ nenechal se zápasník vyvést z míry, „Nepřišli jsme řešit tvoje dluhy, ale pan Goldon ti chce předložit svou nabídku.“

Hora svalů položila kliku, která jí nechtěně zůstala v ruce, na stolek vedle počítače. Stolek výhrůžně zavrzal, ale muž si toho nevšímal. Přejel Daltona kritickým pohledem a položil otázku, která odhalila letité zkušenosti v jejich pokládání:

„Co máš v tý kole za svinstvo?“

„To svinstvo je originál a k dosažení takového stavu už není třeba přidávat nic dalšího. Chcete se přesvědčit?“

Ozbrojený hromotluk přijal plechovku, která se v jeho tlapě málem ztratila, přičichl k obsahu a podal ji Daltonovi zpátky. Potom jedním okem mrkl na monitor a zhroutil se, ale nekomentoval to. Otočil se na podpatku, šel ke dveřím a někomu za nimi řekl:

„Je rozebraný na maděru: je předávkovaný cukrem a ještě to kombinuje s ujetými seriály. Zrovna koukal na Lásku pod růžovým vodopádem, díl devět set devadesát devět. Ale naštěstí ještě neví, že na konci tohoto dílu vodopád vyschne. Přišli jsme právě včas!“

Goldon koukal na svého bodyguarda jako na zjevení a nevěděl, jestli se má smát, nebo brečet. Raději dveře obešel a vstoupil do krátké předsíně, asi tak na troje boty velikosti 36, a odtud do kuchyně – obýváku – ložnice. Přímo před Daltona.

„Pan Dalton Turner?“

„Kdo se ptá,“ vyskočil Dalton z gauče, protože *pane* mu nikdo neřekl už hodně dlouho.

„Jmenuji se Flash Goldon, což vám asi nic neříká...“

„Ale říká... Od začátku vám držím palce, abyste nepodlehli tlaku s tím satelitem, nebo cože jste to poslal do vesmíru.“

„No výborně, o to jednodušší bude náš rozhovor... Pane Turnere, já taky o vás něco vím a rád bych vás zaměstnal. Jen jsem nepochopil, za co vás odsoudili. Řeknete mi to?“

Dalton byl z nabídky celý zkoprnělý, ale na otázku rozhybal alespoň mimické svaly. Ušklíbl se a rezignovaně prohlásil:

„Zavolali mě k bombě v dámském klubu. Bombu dělal nějaký amatér, nikoliv však hlupák. Všechno v ní bylo nestandardní. Když jsem přijel, zbývaly tři minuty. Zažil jsem i kratší limity na řešení, ale tady mi to nestačilo. Snažil jsem se do poslední sekundy. Když tam skočila nula, bylo tam nějaké prodlení, a já se stihl sklonit. Protože však byly spřažené bomby pod třemi obsazenými židlemi, ty tři ženy to usmrtilo. Já jsem strávil v nemocnici jen tři měsíce. Mám nějaká poškození, která nešlo opravit, ale přežil jsem. Toho atentátníka dopadli, protože ty tři ženy byly jeho žena, tchyně a milenka. Ten masový vrah u soudu řekl, že jsem amatér, protože stačilo stisknout mikrotlačítko na plošném spoji a odpočet by se zastavil. No a soudkyně došla k závěru, že tohle odborník jako já přece musí vědět, a odsoudila mě na dvacet let, protože jsem způsobil smrt tří žen. Odvolací soud to naštěstí změnil na podmíněný trest, ale nikdo s vrahem žen nechce mít nic společného. Výrobce bomby, když se bude slušně chovat, bude propuštěn za pět let. Budu-li ještě naživu, potom půjdu doopravdy do vězení, protože ho podříznu jako podsvinče.“

„Výborně, dohodneme se, aniž by se narušily vaše plány, protože já vás potřebu jen na čtyři roky.“

„Nechápu, na co potřebujete pyrotechnika?“

„Půjde o propašování a použití malé plastické bomby.“

„Čemu říkáte malá?“

„To budete muset spočítat také vy. Půjde o vyražení jedněch dveří.“

„A kam ji budeme pašovat?“

Když Goldon ukázal ke stropu, udiveně se mu podíval do obličeje, potom na ukazováček a potom ke stropu – pak mu to došlo, protože si připomněl, proč Goldona zná.

„Do vesmíru?“ podivil se.

„Ano. Ale za tohle vás nezavřou, protože své lidi chráním. Takže budete moci splnit, co jste si předsevzal... A trochu napravit to, čemu se dnes říká spravedlnost.“

„Ale nebudu muset kvůli tomu letět do vesmíru, že ne?“

„To víte, že ne. Budete mít, možná, opačný problém: budete mít k dispozici jen model.“

„To by snad nemělo vadit. Klidně si udělám jejich zmenšený model, s tím problém nemám... Ale taková věc bude za týden hotová a vy jste mluvil o čtyřech letech. Kde je háček?“

„Jednak po vás nebudu chtít jen výbušniny, ale spoustu souvisejících věcí kolem. Například zaškolení uživatele. Ale bude to speciální školení, při kterém využijeme vaše vojenské i programátorské zkušenosti. Ten, kdo tu výbušninu použije, bude mít jen jeden pokus... No a ten háček je v tom, že inkriminované dveře ještě nebyly vyrobeny.“

[B]

**První výprava
2026–2029**

1.

„Jsem sice problémová povaha, ale vraždit nemíním!“

Kulaťoučký šéfinženýr Farel se zatvářil zhnuseně, ale jeho vychrtlý protějšek se začal smát a ne a ne to zastavit. Když se uklidnil, konejšivě prohlásil:

„Máte bujnou fantazii... No, bez ní byste se asi nedostal tak daleko... To, že je úplata vyšší, než váš celoživotní příjem, neznamená, že něco takového po vás chceme. Zadavateli na tom prostě záleží opravdu hodně. Tak už se konečně rozhodnete?“

„Dobře. Právě jste položil balík na jednu misku vah. Co druhá strana? Nebo mě snad zabijete, když na to nekývnou?“

„Ne! Snažíme se nedělat hloupé chyby! Pokud si naše setkání necháte pro sebe navždy, nic vám nehrozí. Ovšem až vás zasvětim, nebude možné couvnout. Když se o to pokusíte, už odtud po svých neodejdete!“

„Ano, to je ta druhá miska vah... Ale k tomu, aby byla kompletní, chybí pár drobností... Jsem sice nalomený, ale ještě neříkám, že ano. Vidím problém: když se taková částka objeví na mém účtu, všem to bude jasné. Jediné, čím se pak budu ve vězení těšit, je částka na výpise – než účet zruší.“

„Zas takoví amatéři nejsme. Bude to účet na jiné jméno a vám dáme dispoziční právo. Vlastně ten účet už je dávno založený... Přístup vám dáme ale až poté, co vás přestěhujeme.“

„Cože?“ vyvalil Farel na hubeňoura oči.

„Jakmile se akce rozjede, od určitého bodu budete v nebezpečí. Ale my vás budeme potřebovat i později. A kdyby se něco zvrtilo, tak vás přemístíme jinam. Vy se jen musíte rozhodnout, jestli si odvezou jen vás, nebo celou vaši rodinu.“

„Jako jestli chci začít od nuly? To v žádném případě! I kdybyste mi ty peníze nedali, bez ženy a syna neodejdu!“

„Ano, s tím počítáme,“ přikývl hubeňour spokojeně a pokračoval, „Také vám dáme na výběr ze tří míst, kde budete žít s novou identitou.“

„Hlavně mimo jurisdikci Spojených států!“

Hubeňour byl nájemný vrah, ale veselá kopa: záchvat smíchu ho teď málem zlomil v půli.

„Máte IQ o polovinu vyšší než já, ale pak plácnete takovou blbinu!“

Když viděl, že šéfinženýr nechápe, dodal pohřebním hlasem:

„Takové místo neexistuje... Jste na špatné planetě!“

„Přesvědčil jste mě, skutečně to máte promyšlené... Hmm... Prokletá zvědavost – maminka věděla už dávno, že mě jednou zahubí... Jsem váš, pane, přejdeme k věci. Za takové peníze očekávám něco složitějšího, dlouhodobého – doufám, že si uvědomujete, že čím to bude komplikovanější, tím prudce narůstá pravděpodobnost průšvihů.“

„Samozřejmě. Nedokážu posoudit, jak komplikované to pro vás bude, ale expertní tým tvrdí, že jste dost chytrý na to, abyste to zvládl takzvaně levou zadní. Tohle je důležitá věc: kdybyste si nevěděl rady, máme připravený realizační tým tak chytrých lidí, že se v jejich přítomnosti vždycky cítím nicotný. Při jakémkoliv zádrhelu se s nimi můžete poradit... Chceme po vás,“ skočil Farelvi do nádechu, „abyste poupravil některé algoritmy chystané mise tak, aby nebyl problém při zastávce u MSS.“

„Ale tahle mise k Měsíční stanici nepoletí.“

„Ale ano, mám čerstvější informace než vy. Dnes ráno bylo konečně dosaženo dohody a Rusové poskytnou palivo z generátoru, které chtěli mít pro Mars. Tři dny před přiletem vaší mise ho dovezou na MSS. Vaše výprava se rozšíří a prodlouží. U MSS budete nejen tankovat, ale také nakládat pomocný materiál, vytištěný z regolitu. Vaším úkolem bude doplnit palubní počítač o filtraci obrazových záznamů. Vlastně o zablokování jakékoliv zmínky o speciálně označených kontejnerech, které se také naloží. Ty budou postupně na MSS dopraveny pomocí zásobovacích Progresů. Navíc s lidmi poletí na výpravu aktuálně nejdokonalejší autonomní robotický systém. Nazvali ho Kyklop.“

„Rusové že se vzdají naplánovaného okna pro let k Marsu? To se mi nechce věřit.“

„Uznali, že tahle výprava bude nejdůležitější počín dvacátých let a jediná šance na odvrácení pravděpodobné katastrofy. Až k nám ten bůh přiletí v pětatřicátém, nemuselo by lidstvo zabránit případné srážce, protože času bude hodně málo.“

„Ale takovéhle velké změny mise pouhý rok před startem? Může to být dost nebezpečné!“

„Jaké velké změny máte na mysli?“

„Naprogramovat autonomního robota taky není žádná sranda a...“

„Jste na omylu: Program robota jen doplníte...“

„Moment! Teď jsem si uvědomil – myslíte *toho* Kyklopa??? Toho, co kolem něho bylo v létě tolik slávy? Ale ten měl být pro Měsíční základnu.“

„Kyklop pro nás je konečně hotov. Když vyrobíte jednoho, udělat dalšího podobného není problém. Best Robotics dostal zapláceno vrchovatou měrou... Kyklopa vám přivezou příští týden. Oproti prototypu bude mít podstatně zvětšené paměti a také dva hlavní procesory. My po vás budeme chtít doplnit program o trochu kódu a dat. Náš expertní tým má přesnou představu o hardware Kyklopa a připraví rozšiřující program. Ještě ale není hotový. Jak jsem pochopil, bude se tvářit jako soubor dat a vaším úkolem bude doprogramovat jeho aktivaci.“

„Jak jste to myslel s představou týmu o hardware?“

„Řeknu vám to, když se smíříte s pohledem uživatele, který polovině slov při předváděčce ani nerozuměl.“

Teď se zasmál Farel:

„Znám to, jsem zvyklý dělat takové předváděčky pro neprogramátory.“

„Základem je helma s virtuální realitou. Jste v místnosti plné všelijakých

nástrojů – přesněji jejich ikonek, samozřejmě. Před sebou máte tu šestinohou potvoru. Můžete se s ní přesunout do pracovního prostoru, který si vyberete z nabídky. Je tam i povrch Měsíce či kosmický prostor. Mně třeba ukázali prostory v Měsíční stanici. Na programátora prostředí vliv nemá, ale pro virtuálního Kyklopa je to úplný Matrix, včetně věcí jako teplota nebo gravitace. Tam robota učí různým činnostem, já jsem třeba viděl opravu 3D tiskárny na Měsíci – ve vakuu, pane Farele. Tvrdili mi, že nejde o žádnou Potěmkinovu vesnici, že prý je to devadesátidevítiprocentní realita...“

Hubeňour se oklepal, asi aby setřásl tu fatu morgánu, co měl před očima, otevřel černou diplomatku a podal Farelovi malé pouzdro:

„Tady máte přesné pokyny spolu s časovým plánem. Jak jste říkal, času do odletu je málo – všechno je rozplánováno do nejmenších podrobností. Také tam najdete způsob, jak získat přístup do systému druhého procesoru, který nikdo jiný nevidí. Nezapomeňte na to – existence druhého procesoru je tajemství. Větší část programu pro druhý systém bude od nás a dostanete ji až na poslední chvíli, protože ještě není hotová.“

„Dobrá... Uvědomujete si, že středisko je plné chytrých lidí a bylo by nákladné je všechny koupit. Mám sice více svobody a vlastní kancelář...“

„Nemějte obavy, pane inženýre, dáme na vás pozor,“ hubeňour se zakřivil a dodal: „Přeci jen jste naše nejcennější investice.“

Vlastně ne, pomyslel si, ten pitomej robot nás stál dvakrát tolik!

2.

Renovovaný pancéřový vůz, tvářící se jako notně rezavějící dodávka od lahůdkářské firmy, rozvážně stoupal do svahu. Nebylo to poprvé, co Rob a Joel přepravovali podivný náklad. Bylo to ale poprvé, co převáželi robota.

Rob jemně vedl dodávku do poslední zatáčky před vrcholem, Joel přidržoval pravačkou pušku na klíně, protože silnice nebyla zrovna kvalitní, a levačkou se nepokrytě dloubal v nose. Rob už na to byl zvyklý.

Jen se vydrápali na vrchol, oba vydechli překvapením. Asi sto, sto padesát metrů před nimi, na pískem sypaném odstavném pruhu, dal právě nějaký mohutný muž facku o hlavu menší ženě. Neupadla jen proto, že ji levačkou držel pod krkem. Chvilí se zalíbením sledoval, jak jí rudne tvář, potom pravačkou chytl šaty ve výstřihu a silně trhnul směrem dolů.

Proti zapadajícímu slunci sice neviděli detaily, ale Rob zaskřípal zuby a přidal plyn. Útočnick zaslechl zvuk motoru, dal ženě facku z druhé strany a smýkl s ní na zem, třemi skoky se přesunul do oprýskaného SUV, a než se dodávka přiblížila, zmizel s kvílením pneumatik v oblaku prachu.

Rob sjel ze silnice a zastavil. Podíval se na Joela, který přikývl, protože obhlédl terén a všude byl klid. Žena se nehýbala, ale bylo zřejmé, že se její hezky tvarovaný hrudník rytmicky zvedá. Asi byla v bezvědomí.

Ale to už Rob vyskočil z auta a doběhl k polonahé ženě. Nereagovala. Ještě jednou přelétl pohledem pěkně tvarovaná ňadra s výmluvou, že se musí přesvědčit, že dýchá. Pak si uvědomil, že by se v bezvědomí mohla zadusit vlastním jazykem. Klekl si za ni, chytl ji za ramena a úporně se snažil o její ňadra nezavdit. Nadzvedl ji, přitáhl ji k sobě, a opřel ji záda o své nohy.

Láhev s pitím, co si prozřetelně vzal s sebou, jí strčil pod hlavu, aby měl obě ruce volné. A protože nevěděl, kam s očima, předklonil se a zbytky šatů jí ňadra raději zakryl. Teď ho konečně nic nerušilo v pohledu na její symetrickou tvář, malé rty a krvavý nos.

„Slečno!“ vyzval ji hlasitě a jemně ji plácnul do holého ramene, protože ji nechtěl fackovat jako ten útočnick, „Vstávejte!“

Cukla s sebou, zamručela, ale neprobudila se. Plácnul ji do druhého ramene a vyzval ji:

„Tak vstávat, nemám na vás celý den!“

Zachřčela a konečně otevřela pomněnkově modré oči.

„Dobrý den, slečno, přišli jsme vám na pomoc. Ten hajzl utekl, už se nemusíte bát... Když se posadíte, dám vám napít... Jsem Rob.“

Na třetí pokus se jí to podařilo. Že jí šaty spadly na klín, si nevšimla a s vděčným úsměvem přijala od Roba láhev s minerálkou. Dlouze se napila a až pak pochopila, proč se Rob s provinilým výrazem odvrátil. Místo pokusu o nápravu řekla jemným hlasem:

„Děkuji vám, Robe. Jmenuji se Vanesa... Nemám nic, čím bych se vám za záchranu odvděčila. Jestli se vám ten pohled líbí, dívejte se... Můžu to dopít?“

Mile se na něj usmála. Rob přikývl:

„Klidně. Mám další, kdyby to bylo málo... Pojdte, odvezeme vás, kam si řeknete.“

Nejistě se postavila a chvíli stála, přidržujíc si hlavu. Rob stál vedle ní, připraven ji zachytit, kdyby snad padala. Zdála se mu bledá a rty se jí neznatelně chvěly. Pak se ale protáhla jako kočka a Robovi málem vypadly oči. Ještě jednou přelétl pohledem její vztyčené bradavky, asi jí byla z toho šoku zima, a rozhodně prohlásil:

„Je to hezký pohled, Vaneso, ale v autě se zabalíte do deky... Mohli bysme se vybourat!“

Rob se vracel k dodávce, Vanesa krok za ním. Joel měl oči až na předním skle a určitě zapomněl dýchat. Rob přistoupil ke svým dveřím a otevřel je dokořán. Vanesa udělala o krok víc a otočila se čelem do kabiny – bylo důležité, aby Joel dobře viděl.

„Přestaň čumět, Jo, a vystup!“ vykřikl Rob, „Přece nechceš, aby dovnitř lezla přes volant! A pohni si, je jí zima!“

Joel souhlasně zabručel. Aniž spustil oči z nejhezčích ňader, jaká kdy viděl, nahmatal páčku na dveřích a otevřel je. Na pohled do zpětného zrcátka zapomněl a pozpátku se soukal z kabiny. Rob se pootočil:

„Běžte z druhé strany, Vaneso, Joel vám pomůže.“

Joel stoupl na písek a ten zakřupal. Ale nějak divně, dvojité. Když ten podivný zvuk Joel vyhodnotil, rychle se otočil a – právě v ten okamžik dopadl na jeho vysoké čelo pracovní nástroj.

Hlasitě to mlasklo a Rob se prudce otočil od Vanesy. Hned poznal chlapa, co útočil na Vanesu. Vrátil se! Bleskurychle sáhl za sedadlo a natáhl se pro baseballovou pálku, kterou tam měl právě pro takový případ. Na sekundu měl hlavu jen pár centimetrů od stěny kabiny a Vanesa nezaváhala: stačil jí krůček a přirazila Robovi hlavu k vyztuženému okraji. Kabina zaduněla a Rob se jí svalil k nohám.

Za dodávkou se vynořil Frank. Pomalu došel k Vanese a s úsměvem jí podal dlouhé bílé triko:

„Dobrá práce, Vaneso. Schovej své zbraně, ať se muži mohou soustředit na úkol!“

Vanesa k němu zvedla oči a s překvapením konstatovala:

„Ty žárliš, Franku!“

Ale hu-beňour neodpověděl a raději se sklonil k Robovi. Natáhl ho do písku, přitisknul mu dva prsty k tepně na krku a zhodnotil obří bouli na čele. Vanesa se s pohoršením podívala na mohutného muže, co sejmul Joela. Poklidně obešel dodávku a provokativně pohupoval pracovním nástrojem.

„Neumíš poslouchat rozkazy, Roberte? Měli jsme je uspat, ne zabít! Určitě má v hlavě díru.“

„Neměj obavy, Vaneso,“ usklíbl se Robert a praštil nástrojem do otevřené dlaně, „to není kladivo, ale jen gumová palička. A opravdu jen omdlel, zkontroloval jsem to.“

Frank našel v Robově kapse klíče a hodil je Vanese, která si mezitím natáhla triko, a poručil:

„Odemkni a pusť dovnitř techniky.“

„A ty,“ řekl Robertovi, „odlož paličku a pomoz mi s těly do kabiny!“

Robert zvedl Roba do kabiny jako peříčko a šel vysadit Joela. Frank zatím naaranžoval Roba, opatrně zavřel dveře a o tři metry ustoupil. Ze silnice to vypadalo, že řidič zírá do mapy, rozložené na volantu, a spolujezdec mu do toho kecá.

„Dobrá práce,“ pochválil Frank Roberta i sebe, „pojďme se zase schovat.“

* * *

Vanesa odemkla visací zámek na dveřích nákladového prostoru a dva technici, obtíženi vybavením, vlezli na korbu. Dalton Turner nakoukl dovnitř a nakrčil nos:

„No jo, tam se nevejdeme.“

Počkal, až Vanesa postaví na korbu silný reflektor na trojnožce, který přinesl Frank, a řekl jí:

„Zase si zalezeme za skálu a počkáme, až skončí...“

Vanesa přikývla, vlezla za techniky, rozsvítila reflektor a zavřela za sebou. Technici se činili. Z největší bedny na korbě, krychle o hraně minimálně metr a půl, sundali dvě malé bedny, odstranili z ní fólii a bednu opatrně otevřeli. Ve středisku vesmírných misí nikdo nesmí poznat, že k tomu došlo.

Potom si na podlaze rozbalili nádobíčko, chvíli se v bedně přehrabovali, a teprve když společnými silami vyndali černě natřený kryt a položili ho na jednu z malých beden, mohla Vanesa nakouknout dovnitř.

Uvnitř byl černý válec jen o málo menší než bedna. Mělo jít o robota, takže Vanesa usoudila, že tohle je jeho tělo. Celý prostor pod krytem, co technici odstranili, zabíralo značné množství stříbrných hranolů nejrůznějších velikostí. Vanesa ukázala do nepřehledné změti spojů mezi nimi a obrátila se na mladšího z techniků:

„To jsou světelná vlákna?“

„Správně, slečno,“ přikývl technik a své překvapení ani neskrýval, „zajímáte se o elektroniku?“

„Moc ne... Totiž já tu žádnou elektroniku nevidím – co jsou ty lesklé kostky zač?“

„Hybridní obvody s ochranou proti radiaci. Tenhle robot se bude produčirovat v kosmu. Hodně dlouho. Tam by ho před sluníčkem neochránil žádný opalovací krém se sebevětším faktorem... Ty velké ale nejsou elektronika, ale akumulátory... Klidně si s vámi později o tom popovídám,“ letmo přelétl pohledem hroty jejích ňader, rýsujících se pod tenkým tričkem, „teď ale máme málo času... Děkuji.“

Vanesa s úsměvem ustoupila a technici zase ponořili ruce do bedny. Po chvíli každý položil na podlahu stříbrnou kostku. Z pouzdra vyndali podobné, ale mnohem větší, a vložili je do robota. Vanesa byla zvědavá:

„Co jste tam namontovali? Nikdo se nenamáhal mi to říct!“

„Zdvojení centrálního procesoru,“ zabručel starší technik.

„Několikanásobně větší paměť. Operační i pevná,“ dodal mladší.

„Takový cirkus kvůli rozšíření paměti? Dva zranění lidí? Kvůli tomuhle jsem se válela polonahá v písku a předstírala mdloby?“

„Je mi to líto, slečno,“ chlácholil jí starší technik, „ale skutečně nebyla jiná možnost. Vloupat se k výrobci nebo do střediska by patrně stálo lidské životy. Nehledě na upoutání nebezpečné pozornosti. Nevím přesně, co jste musela podstoupit, ale nic lepšího se nevymyslelo.“

Mladší se tvářil zkroušeně. On asi nějakou představu měl. Vanesa se přestala mračit a řekla:

„No jo, chápu... Odpouštím vám.“

* * *

Když technici skončili, vylezl na korbu Dalton Turner a mladý mechanik.

Vanesa za nimi opět zavřela a sledovala Turnera. V podstatě postupovali stejně jako technici, jen se zajímali o malou bednu, kde bylo sprejem vyvedené velké písmeno L. Opatrně odstranili obal a víko a Turner z bedny vyndal kovové cosi, co vypadalo jako protéza pro desetileté dítě.

„To je noha?“ zajímala se Vanesa.

„Správně slečno, jedna z šesti,“ přikývl Turner a položil nohu do přípravku, který vytáhl mechanik z batohu na zádech.

„Promiňte, že jsem tak zvědavá, pane Turnere, ale nikdo mi nic neřekl. Co je na té noze špatné, že ji opravujete?“

„Je to jinak, slečno, nebudeme ji opravovat, ale *upravovat*... Tady tu krátkou vzpěru nahradíme trubkou s překvapením. Naštěstí u výrobce přemýšleli, takže nohy nelze zaměnit. Tahle je prostřední na levé straně. Totéž pak uděláme s prostřední nohou na pravé straně,“ zasmál se Turner a dodal, „Aby nekulhal.“

„Aha... A účel? Co je to za překvapení? Doufám, že ne skládací figurka jako v těch čokoládových vejcích.“

Teď už se zasmál i mechanik, který Vanesu poslouchal jen na půl ucha. Turner se zatvářil zklamaně:

„Sakra, to nás nenapadlo. Byl by to dobrý vtip... Uvnitř, slečno, je hermetické pouzdro s trochou semtexu. Ani ten nejlepší detektor, tedy nějaké psisko, nezachytí jedinou molekulu. Robot ho použije, až přijde čas.“

* * *

Rob sebou trhnul a probudil se. Nechápal, kde je.

Mapa sklouzla z volantu na podlahu. Rob se lekl, ale pak pochopil a mapu zvedl, složil a zastrčil do kapsy ve dveřích. Pokusil se probudit Joela, ale ten dostal evidentně větší ránu – soudě podle krvavého kola uprostřed čela.

Rob si najednou uvědomil, že na korbě vezli náklad skoro za miliardu. To, že je okradli o všechno, se dalo překousnout, ale jestli ukradli toho robota, do smrti se nedoplatí! A ta směšná pojistka je neochráni!

Vyskočil z kabiny a oběhl dodávku. Oddechl si, když viděl, že zámek je na svém místě. Pro jistotu ale náklad zkontroluje! Ruce se mu tak třásly, že teprve na třetí pokus odemkl visací zámek a málem omdlel štěstím – náklad byl neporušený! Vylezl na korbu a rychle všechno překontroloval. Skutečně nic nechybělo.

Náhle zaslechl křupnutí písku a vyděšeně se otočil. Ve dveřích nástavby stál Joel a mlčky na něj zíral. S tou nerovnoměrně vybarvenou podlitinou na čele vypadal jak Klingon, ale ve tváři se mu odrážela nejistota, zda to všechno není jen sen.

Rob dal do úsměvu všechnu tu radost:

„Nic se neztratilo, bráško!“

3.

Inženýr Štoural měl třícítku dávno za sebou.

Ovšem entuziazmu měl stále na rozdávání a v rychlosti programátorského úsudku se mu ve středisku nikdo nevyrovnal. A takzvané speciální znalosti – zlí jazykové tvrdili, že spíš pochybné – z něho dělaly nebezpečný prvek.

Právě tyhle znalosti houfně opouštěly zaprášená zákoutí paměti a dávné zkušenosti z tajných projektů NASA zpracovávaly zrakový vjem způsoby, jež by mladí géniové kolem něj jen těžko rozdýchali.

„Co do toho tak zíráš, Paule?“ překvapil ho hlas šéfinženýra Farela ode dveří. Bylo to samozřejmě řečeno anglicky, ale to Štouralovi nedělalo problémy.

„Tomu se u nás říká 'do blba'. Jen jsem se zamyslel... Jsi na odchodu?“

„Ano. Dneska musím včas, syn má narozeniny. Ty zůstáváš?“

„Chci dokončit jednu věc, ale nějak mi to nejde. Měj se a pozdravuj kluka. Kolikáté že má?“

„Krásných osm... Nezapomeň, Paule, že jsou na světě i jiné věci než počítače a kosmické lodě... Tak ať se ti daří. Ahoj!“

Pravda byla taková, že právě to zírání byla Štouralova tajná zbraň. Díky ní viděl na hexadecimálním výpisu programu, kde jiní viděli jen změt' číslic, jakési vzory, plošné ornamenty, které k němu promlouvaly skrze podvědomí.

Jeho podivná úchylna – zobrazit si zdrojový kód programu – začala už v mládí, když docházel na kroužek programování a učitel jim předváděl černobílé obrázky, vytištěné na dlouhých pruzích papíru, složené z písmen a číslic. Když jste se dívali z dostatečné vzdálenosti, splynuly znaky do ploch, které nabývaly odstínu podle použitých znaků a jejich sklonu.

Zvláště obraz víly téměř v životní velikosti ho fascinoval a po těžkých jednáních se mu ho podařilo z učitele vymámit. Pověsil si ho v pokoji na dveře a teprve o hodně let později mu došlo, že mu ho matka, zapřísáhlý nepřítel všech nálepek a plakátů na nábytku, nestrhla proto, že se domnívala, že si syn konečně všiml toho, že na světě nejsou jen počítače a kosmické lodě. Samá voda!

Nepoznačil si okamžik, kdy se poprvé podíval stejným způsobem na výpis zdrojového kódu. Uvázlo mu v paměti jen to, že šlo o šestnáctibitový čip. Ten ještě měl instrukční soubor sestavený člověkem a jakýkoliv program vytvářel na výpisu zřetelné vzory, v nichž pak Štoural neomylně viděl disfunkční místa.

Ovšem v době, kdy se jádro procesorů měnilo stejně snadno jako ponožky, nebylo v silách člověka zapamatovat si stovky kódů v instrukčním souboru, který sestavoval 'chytrý' optimalizační program. Ale Štouralův šestý smysl se přížpůsobil.

Na silné podezření, že v té změti číslic šestnáctkové soustavy je něco nesprávného ba záhadného, to stačilo. Podezření nedalo Štouralovi spát, a tak si nenápadně udělal zpětnou analýzu. A nestačil se divit!

Od instrukcí se dopracoval k adresám v pevné paměti a podivným blokům dat, které si teď prohlížel na monitoru. Na první pohled bylo zřejmé, že jde o dlouhé řady podivných hodnot, které tam neměly být. Nic takového firmware připravovaného robota nepotřeboval.

Šťoural proto spustil analýzu související části programu a dlouhou chvíli si krátil prohlížením oněch datových řad, protože očekával, že odhalí ještě něco zajímavějšího. Než ale cokoliv našel, dokončila umělá inteligence analýzu a předložila mu výsledky.

Tohle byla bomba! Jasný programátorský zločin! Nebezpečné a interním předpisem jednoznačně zakázané programátorské techniky shromažďovaly do paměti dat bloky hodnot roztroušené po pevné paměti a odtud je přesouvaly do paměti programu. Program, skrytý v datové paměti lze jen těžko považovat za nevinný!

Šťoural na sucho polkl a zrak mu padl na poznámky AI na konci analýzy. Odkazovaly na použití jednotek MDSI.³ No ano, to dávalo smysl: tyhle jednotky nebyly při inicializaci robotího mozku využívány, a tak se zpracování datových řad neprojevovalo na zpomalení inicializace. Dobré maskování!

Bylo jasné, že tohle není náhoda a nebylo síly, která by Šťourala odradila od dalšího šťourání. Věděl totiž velmi dobře, že jediný, kdo mohl takové techniky v programu využít a prošlo by mu to, byl projektový manažer. To už smrdělo hodně!

AI udělala analýzu poctivě, a Šťoural se tak mohl podívat na vizualizaci konfigurace jednotek MDSI. Teď také pochopil, proč se v datových řadách vyskytuje takové množství shluků nul a jedniček, že koeficient komprese je opravdu vysoký: na kódy instrukcí bylo pohlíženo jako na čísla a v paměti byly uloženy rozdíly mezi nimi. Někde dokonce rozdíly mezi rozdíly, v podstatě první a druhá derivace.

Potom bylo použití jednotek MDSI logické – na začátku se nastavily na jednoduchý algoritmus a pak pracovaly na zbytku procesoru nezávisle. A to včetně paměti. Proto byly řady po pevné paměti tak zvláště rozmístěny, aby čtení z daného bloku nekolidovalo s potřebami inicializačního programu.

Šťoural se rozhodl dekodovat datové řady, z nich zpětnou analýzou převést skrytý program do pochopitelné podoby a zjistit, jak moc je škodlivý. Co však bude dělat, až na to přijde, nevěděl.

* * *

Flash Goldon si hověl v křesle v přijímací hale své vily a popíjel oblíbené bílé víno. Do rozlehlé místnosti, z níž vedly po stranách dvoje schody do patra, vstoupil vychrtlý Frank. Pozdravil a posadil se na sedačku proti miliardáři.

„Všechno je připraveno, pane,“ hlásil spokojeně.

„Výborně, děkuji.“

Goldon se ošil a těžce si povzdychl. Smutně se na Franka podíval a znovu si vzdychl. Upřeně hleděl do sklenky, divže tam nestrčil nos.

3 Mnoho Dat, Samotná Instrukce (Multi Data, Single Instructions)

„Je mi to hrozně líto,“ řekl tiše, spíše jen pro sebe.

Frank nepotřeboval vysvětlení souvislostí, velmi dobře chápal, co jeho zaměstnavatele trápí. Znal tuhle pozdní lítost, kdy se rozhodnete pro jediné možné řešení, ale potom na vás dolehne morální tíha důsledků. Goldon sice běžně postupoval podle rčení, že *účel světí prostředky*, ale i to mělo evidentně svoje hranice.

Kdysi to i pro Franka bylo poprvé, jenomže jeho veselá povaha se s tím problémem vypořádala rychle. Ale na nic nezapomněl, ten bludný kruh zatracení sebe samého se mu navždy vryl do paměti.

„Víte dobře, pane, že jiné řešení nebylo. V podstatě jde o způsob ochrany investic. Krutý, uznávám, ale nutný.“

„Jistý spisovatel,“ řekl Goldon, jako by Franka neslyšel, „myslím, že Dostojevskij, napsal román *Zločin a trest*. Plánuju, že si ho přečtu.“

„Zbytečné plýtvání časem,“ zasmál se Frank, „To vám úlevu nepřinese! Věřte zkušenému.“

„Pro mě je to poprvé!“

„Pro mě ne, pane.“

„Také to bylo pro tebe tak těžké?“

„Srovnáváte nesrovnatelné, pane. Já jsem u toho byl osobně, vy jste to jen nařídil... Ale ano, poprvé to bylo zlé i pro mě. Na rozdíl od vás jsem měl více času se s tím vyrovnat. Vy máte zítra schůzku v Indii a nikdo vás nemůže zastoupit... Především dejte pozor na strach, není to dobrý rádce.“

„Tak mě ještě postě ujisti, že to bude vypadat jako nehoda.“

„Naprosto. Bude to přímo *nevyhnutelný osud*.“

„To je dobře... Nejde jen o policii, Franku, musí to být dokonalé také kvůli Farelovi. Nemůžeme si dovolit, aby pocítil nějaké výčitky svědomí ve vztahu ke svému úkolu!“

* * *

O pět dní později měl Štoural dojem, že zestárnul nejméně o dvacet let.

Z programu, skrytého v datové paměti, zatím pochopil sotva deset procent, ale šla mu z toho hlava kolem. Kód nedával moc smysl, protože obsahoval i části, které odkazovaly na neexistující receptory a efekty. Z několika míst kódu se navíc dalo usuzovat, že robot má ještě druhý počítačový systém. To by také vysvětlovalo, proč není skoro polovina dat v pevné paměti tímto programem vůbec využita.

Raději toho nechal a začal přemýšlet nad tím, co má dělat. Nic? Tvářit se, že tam žádný problém není? Dělat, že neví, že šéfinženýr tajně upravil software nejdokonalejšího vesmírného robota pochybným způsobem, který může ohrozit připravovanou misi? Čert vem miliardy dolarů, tady jsou v sázce lidské životy!

Štoural dospěl k závěru, že už toho má dost. Pečlivě uzavřel soubory, ukončil programy, prachně se zvedl od stolu a vydal se k domovu. Prošel dlouhou chodbou, odskočil si před hodinovou cestou, sjel výtahem do

podzemních garáží a zanedlouho najel na dálnici.

Když sjel z dálnice, zastavil na stopce za růžovým sedanem. Řidička se nějak nemohla rozhodnout, zda na hlavní vjet, nebo ne. Bylo to absurdní, protože hlavní silnice byla rovná jako pravítko a blížící se kamion ještě dost daleko. Když se po dvaceti sekundách konečně rozhoupala, usoudil Štoural, že raději nebude závodit a kamion nechá projet.

Krátce se podíval doprava a znovu otočil hlavu k rychle jedoucímu kamionu. Vtom ve zpětném zrcátku zaznamenal žlutý autobus, který se k němu od dálnice blížil a evidentně se nesnažil brzdit. V mžiku si dal dohromady souvislosti, ale než vybral ze všech variant tu správnou, natlačil ho školní autobus do křižovatky.

Řidič kamionu dupl na brzy, ale byl to marný pokus. Od velkých pneumatik rozjetého nákladáku se zakouřilo a hořící kusy Štouralovy tesly se rozlétly všemi směry. Žlutý autobus, jako by se ho to netýkalo, najel na hlavní silnici a zanedlouho zmizel v dáli.

* * *

Ráno vešel šéfinženýr do své kanceláře a zahájil ranní rituál. Kuffík, klobouk, kabát – každá věc měla pevné místo. Pak následovala silná ranní káva.

Když si Farel opatrně donesl plný hrníček do kanceláře, přičítal se k němu styčný důstojník. Byl to sice obyčejný poslíček, ale mnohokrát předvedl dokonalou informovanost, inteligenci a dobré srdce. Tak ho povýšili. Zastavil se mezi dveřmi a rudý v obličejí se snažil popadnout dech.

Farel se na něho usmál:

„Co se děje, Johne?“

„Mo... Moment... pane... Inženýr Štoural... je po smrti!“

Farel zbledl a hrdlo se mu tak sevřelo, že byl sotva slyšet:

„Co se mu stalo?“

„Autobus sjel z dálnice a natlačil inženýrovo auto pod právě projíždějící nákladák. Podle kamery v kabině nákladáku dohledali ten autobus – ujel pět kilometrů a havaroval v prudké zatáčce. Policie našla spoustu důkazů, že ten řidič byl zdrogovaný. Taky na záznamu je vidět, že hulil nějaký svinstvo i při jízdě a ještě k tomu prý telefonoval. Prostě debil!“

„Chytili ho?“

„Ještě ne, pane: oni se ty neholený a nestříhaný špatně honěj, protože sou si všichni podobní.“

„Děkuji, Johne... Příklad mi říct, až budeš vědět něco dalšího.“

„Samozřejmě, pane.“

* * *

Styčný důstojník už nestihl přinést další podrobnosti. O to se brzy postarala policie: předvolání na sebe nenechalo dlouho čekat. Otázek měli hodně a nebylo to nic příjemného.

Policie se netajila tím, že pracuje i s verzí úkladné vraždy. Farel se poctivě snažil vymyslet nějaký důvod. Nakonec si vzpomněl, že Štoural pracoval dříve na nějakých tajných projektech, a řekl policii všechno, co věděl.

Ale červíček pochybností přesto hlodal a inženýr měl divoké sny. Jednou seděl za volantem toho autobusu, podruhé nařídil Štouralovu likvidaci. Třetí den vyslal žádost o setkání s Goldonovým poskokem.

„Nemusíte mi nic říkat,“ nenechal ho hubeňour domluvit, „Samozřejmě o tom víme. Dost nás to vyděsilo, protože se kolem střediska začala motat policie a nevíme, čeho si mohli všimnout vaši podřízení. Myslím ve spojitosti s vámi. A odpověď zní: ne, toho... no, toho programátora jsme nezabili ani zabít nedali. Bylo by to hloupé, ne?“ zatvářil se znechuceně, dlaní se plácl do čela a pochybovačně zakroutil hlavou, „Ještě to tak: zavést policii na vlastní stopu!“

4.

Harry Fighter, velitel mise Apophis28, na odpalovací rampě právě připravované ke startu, se na tvrdé židli zavrtěl ve snaze najít pohodlnější polohu, což ve středním skafandru nebylo nic jednoduchého.

Přemítal, proč je nahnali do rozlučkové místnosti tak krátce před startem, když se s rodinami rozloučili už před zahájením karantény. Podíval se na své podřízené, Jessicu z Velké Británie a Ninu z Ruské federace, a usoudil, že to vrtá hlavou i jim.

Vtom za jednou skleněnou a jednou plastovou stěnou s okny zaznamenal neobvyklý pohyb. Postavil se a šel ke skleněné přepážce, oddělující jejich hermetický prostor s filtrovaným vzduchem. V kancelářských prostorách zavládlo nějaké pozdvižení.

Až po několika dlouhých minutách, kdy se k němu přidaly i obě ženy, se ukázal důvod. Koridorem mezi boxy pracovišť pomalu přicházel šéfinženýr Farel a vedle něho kráčela ta inteligentní potvora, které Harry nemohl přijít na jméno, byť ji zatím viděl jen na videu.

Ten stroj mu byl už od prvního pohledu nepříjemný. Na šesti nohách se nesl více než metrový válec půldruhého metru vysoký. Měl jen dvě ruce se třemi prsty a velkým palcem, takže by přesnější bylo říkat jim *univerzální manipulátory*. Na velkém válci seděl malý válec hlavy na tak krátkém krku, že skoro nebyl vidět. Hlava s osmi kamerami kolem dokola byla evidentně nepohyblivá.

Robot byl buď tupý, nebo ho poučili, protože na rojení zaměstnanců nijak nereagoval. Harry došel k závěru, že mu na něm asi nejvíc vadí ta naprostá absence výrazu, ze kterého by se alespoň přibližně dalo poznat, jak se cítí a zda mu z tolika obdivu zanedlouho nerupne v té elektronické bedně.

Udiveně se otočil k Nině, která se neudržela a vyprskla smíchy. Dvě sekundy potřeboval na přeorientování se z nepříjemných pocitů na úsměv:

„Copak Nino, zase nějaká tvoje představa?“

„No jo,“ zasmála se Nina uvolněně, „představ si ho s propiskou, jak k němu bílé límečky natahují ruce s bloky a on rozdává autogramy. K tomu desítky záblesků fotoaparátů!“

„Šílená představa,“ pokýval Harry hlavou, protože on, přestože snění za bílého dne obvykle nepropadal, si teď představil zkrvaveného d'ábla a desítky roztrhaných těl všude kolem. Ale nejděsivější na té představě bylo, že toho šéfinženýra ušetřil, protože ten ho tak naprogramoval. Ještě z toho bude mít divoké sny!

Farel s robotem došli až k rozlučkové místnosti a vstoupili do nehermetizované části. Pozdravili oba. Ženy odpověděly, ale Harry se zmožil jen na přikývnutí. Farel hned navázal:

„Představuji vám Kyklopa, který poletí s vámi až na planetku. Zjistíte sami, že se s ním o práci popovídáte jako s kterýmkoliv člověkem. Ale na MSS a potom na planetce zvládne to, co člověk jen stěží.“

Harry se zatvářil kysele a s nevrlým podtónem prohlásil:

„Děkujeme, pane Farele, ale s podrobným plánem mise jsme se seznámili. Uvidíme, zda skutečnost bude alespoň tak dobrá jako plán.“

„Ne, bude ještě lepší,“ usmál se šéfinženýr, „Kyklop teď projde dekontaminací a vy budete za chvíli následovat. Přeji vám šťastnou cestu a popovídáme si o něm, až se vrátíte. Doufám, že změníte názor... Na shledanou!“

Otočil se, pokynul robotovi do dveří a odešli. Harry nesourodou dvojici pozoroval, a když se mu ztratili v davu zvědavců, znechuceně si pomyslel:

Smutné! Ten chlap vážně věří tomu stroji víc než nám!

* * *

Zase je tam nechali sedět, na rampě asi byly nějaké potíže. Nebo byl problém s počasím. Nebo nedorazil významný politik nebo sponzor, aby se podíval na start. Vlastně je to jedno – nedělo se nic horšího, než že se nudili.

„Jessico, tobě se ta potvora líbí, že?“ zeptal se Harry. Snažil se o lehký konverzační tón, ale žárlivého podtónu se nezbavil.

„Ano... Zato tobě ne, vid', Harry?!“ Znělo to jako výčitka.

„Ne. Mrazí mě z něj v zádech!“

„To mi řekni, proč?“

„Já se ptal první! Co se ti na něm líbí, Jessico???“

Jessica se celá napružila, ale Harry věděl, že když bude mlčet, nakonec povolí. V takových chvílích rád pozoroval Ninu. Malá, empatická černovlasá Ninočka byla jako lakmusový papírek a něco jako E. T., telepaticky napojený na Jessicu.

Obvykle v takovýchto vypjatých chvílích mezi Harrym a Jessicou – a že to bylo na denním pořádku – odrážel její jemný obličej ty nejniternější děje, které Jessicou zmítaly. Jessica si toho nikdy nevšimla, protože pak by to asi nefungovalo. Takhle Harry viděl, že mu Jessica brzy odpoví.

„Je to zatím ta nejdokonalejší realizace našich snů, veliteli, tak proto. Kybernetiku jsem studovala, a než jsem nastoupila do týmu astronautů, věnovala jsem se výzkumu,“ nenápadně připomínala, že je starší než Harry, „Best Robotics dokonce z našich výzkumů čerpal a shledal je inspirujícími!“

„Nezlob se na mě, ale dnešní automobily jsou také realizací našich snů, ale mrtvých na silnicích nijak neubývá. Před zblázněným autonomním vozem se schováš do prvního patra, před... sakra práce... aha, před Kyklopem se neschováš!“

„Špatně udělaný nebo porouchaný toustovač tě taky může zabít!“

„To je sice pravda, to ale špatně udělaná střecha taky... Ale ani barák, ani

toustovač tě nebude pronásledovat, kamkoliv se schováš! Nehleď na to, že toustovač to nedělá ze msty ani nespřádá plány, jak tě dostat co nejdřív!“

Ted' už byl velitel opravdu hlasitý.

„Už dost, veliteli!“ zasáhla Nina hlasem ostrým jako břitva. Jako arbitř byla vždy spravedlivá, protože se hned zamračila na Jessicu, která už se nadechovala k ostré odpovědi, a varovně zavrčela:

„Jessico...“

Chvíli je přísně pozorovala, ale pak se zase začala usmívat. Oba měli Ninočku rádi a naučili se ji bez odmluvy poslechnout. Podle rituálu navázala Nina přetrženou nit. Uměla to dokonale a naprosto klidně položila otázku:

„Jak to, že to pořád nešlo a najednou je tu robot, který myslí jako člověk?“

„To proto, že nemyslí jako člověk. Dělá to po svém, ale mnohem dokonaleji to maskuje. Víš, Nino, člověka je snadné oblafnout. I odborníka z oboru.“

„Aha. Ještě otázka: opakovaně jsem narazila na zmínky o chobotnicích. Jak souvisí s Kyklopem?“

„To se jen autoři snaží blýsknout svými znalostmi. Ona chobotnice má malé mozky v každém chapadle. Už pár desítek let můžeme všechny roboty připodobnit k chobotnicím, protože kromě centrálního procesoru mají také mikroprocesory ve svých končetinách. A protože miniaturizace pokročila, má jich Kyklop skoro třicet. Jsou propojeny do velmi rychlé sítě, vlastně několika sítí různé úrovně... Ale klidně bychom ho mohli přirovnávat k člověku, protože v míše jsou také shluky nervových vláken, které v jistém měřítku předzpracovávají informace od nohou a vnitřních orgánů.“

„Takže každá noha má svůj procesor?“ podivil se Harry.

„Ano. Taky každá ruka, každé oko, plus další systémy, jako třeba rádiový vysílač. Systém zpracování řeči a zpracování obrazu jsou už z principu samostatné multiprocesní systémy, které počítám jako jeden celek.“

„Představuji si to správně, že tou vnitřní sítí pak už putují informace vyšší úrovně?“ zeptala se ještě Nina.

„Určitě. Také se jí říká pojmová síť. K procesoru pohybového ústrojí putuje povel *Krok vpřed* a následují parametry. Od oka do hlavního procesoru jde hlášení *Statický objekt* a zase následují parametry. Ale jsou situace, kdy to neplatí, a na to byste si měli dát pozor: když se robot jako by zasekne, pak vyhodnocuje něco složitějšího, většinou v komunikaci s člověkem. Potom se do tohoto úkolu zapojují všechny procesory. Proto se nedá říct, že by procesory na nižších úrovních byly významně jednodušší. Hlavní procesor si ale musí vybrat, zda v dané situaci je prioritou odpověď, nebo ne. Proto byste neměli klást otázky vyžadující složitý rozbor, když robot provádí nějakou akci. Nebo na něho nenaléhat a chvíli počkat.“

„A to mě by zas zajímalo, proč ho pojmenovali Kyklop, když má osmkrát víc očí než ten bájný tvor,“ položil Harry provokativní otázku, ale tvářil se přítom nadměru vědecky.

Jessica ihned naběhla do otáček, ale Nina se uvolněně zasmála, a tak Jessica zase vychladla. Navíc je reproduktor vyzval, aby si nasadili přilby

a přešli na vlastní zdroje.

Mise ke kamennému bohu odstartovala.

* * *

Farel předal Kyklopa technikům a šel poobědvat. Ve své kanceláři pomalu do sebe soukal malý sendvič, který si koupil v kantýně, a nostalgicky vzpomínal na doby, kdy mu je chystala jeho žena.

Ale tohle trápení už brzy skončí a on jí všechno řekne. Sbalí se, všichni tři, odletí do Evropy a sem už se nikdy nevrátí. Myšlenka na rozhovor s Kate mu ale úlevu nepřinesla. Naopak se mu sevřely všechny vnitřnosti a málem se zadusil zakleslým soustem.

Vyplivl kus suché bagety do dlaně a rozkašlal se. Když se ovládl a napil se, zapípal mu telefon. Odložil sendvič na obal na stole a podíval se, kdo mu píše.

Deme na pivko. Deš s námi? 15.00 U Fialového fešáka! F+G

* * *

Frank se objevil vedle Farela, sedícího u baru s plechovkou limonády, jako obvykle – jako duch. A hned se naoko urazil:

„Pane Farele, zval jsem vás na pivo, a vy tu usrkáváte Sprite.“

Ta SMS byla totiž standardní zvací formule. Farel se ušklíbl a podivil se:

„To říkáte pokaždé. Ještě vás to baví?“

Hubeňour se krátce zasmál a poklepal šéfinženýra po rameni:

„Mám vám od šéfa vyřídit, abyste se nejpozději do pátku domluvil se svou ženou. A také, že jsme vám vybrali nové bydliště, protože ostatní dvě padly. Naštěstí je to právě to, které jste si přál. Žena bude určitě spokojena.“

Farel se na Franka podíval s výrazem trpitele, kterého právě natahují na skřípec, a s nadějí v hlase se zeptal:

„Opakovaně jste se chlubil, jak máte všechno naplánované. Co takhle soupis toho, co můžu Kate říct... Alespoň několik bodů našeho rozhovoru.“

Frank přikývl a sáhl do kapsy.

„Kdybyste chtěl, mohu vám také dát pár sofistikovaných rad. Ony se totiž ženy od počítačů dost podstatně liší.“

Z kapsy vytáhl bílé paměťové médium a podal mu ho. Zasmál se, což dělal pořád, a s přehnanou vážností ho upozornil:

„A teď už mi dlužíte šestou flešku!“

5.

Podivnosti začaly už ve čtvrtek večer.

Když se Farel přitulil ke své ženě, Kate si uvědomila, že její Ed zhubl. Je vůbec možné, aby tloušťka zhubl bez toho, že by široké okolí vědělo o jeho trápení a následně o úspěchu?

Kate z toho byla v šoku, a tak hluboce se zamyslela, že propásla ten správný okamžik na prohlášení, že jí bolí hlava. Když se vzpamatovala, už jí zlíbal krk, nos měl právě mezi ňadry a pravá ruka jí hladila stehna. Toho večera se po dlouhé době pomilovali, přestože Kate měla náběh na migrénu, bylo jí horko a ta potvora na okně bzučela jak pominutá.

Ráno podivnosti pokračovaly: Kate se po dlouhé době vyspala dorůžova, ale nejmilejší bylo, že Ed byl vedle ní. Neodešel o hodinu dřív ke svým počítačům a raketám, jako to dělal poslední dva roky.

Přivinula se k němu a touha ji zcela ovládla. Velmi dobře na svém muži viděla, jak se mu vzbouřily hormony. Přesto se dlouho držel zpátky, jen jí lehce hladil po zadečku. Byl zaskočený, protože věděl, že Kate nemá ranní milování v oblibě. Když si konečně uvědomil, že ho neodhání, ale láká, vrhl se do toho po hlavě. Nakonec to bylo ještě hezčí než večer, protože času bylo opravdu málo.

Když sešli dolů, zjistili, že se osmiletý Marek už obsloužil sám, aniž by zdevastoval kuchyň. Měl v misce zbytek medových kroužků s mlékem a boule za ušima. Bylo zřejmé, že vnímá spokojenou atmosféru, kterou kolem sebe šíří jeho rodiče, usmíval se, ale nic neřekl. Přestože nějakou představu měl.

Kate nevycházela z údivu. Nikdy nesnídala, to bylo OK, ale okamžik, kdy měla naložit Marka a odvézt ho do školy, právě minul. Ed ji pohladil po vlasech, do ucha zašeptal *Děkuji ti* a nahlas řekl:

„Klidně jeď, lásko, já se o Marka postarám.“

Kate zaváhala, ale jen krátce, dala Edovi pusku a chystala se k odchodu. Ed jí ještě řekl:

„Potřeboval bych s tebou mluvit. Je to důležité. Hrozí, že by ses zdržela v práci? Já Marka odpoledne vyzvednu. A nakoupím, neboj se.“

Když viděl, jak se zarazila a ihned začala spekulovat o důvodech, dokonce trochu pobledla, honem dodal:

„Důvod je na jednu větu příliš složitý, ale věř mi, že to není nic špatného. Takže ano, mám vás oba rád, a ne, nemám milenkou. Hlavně nad tím nebádej během jízdy, ať se nic nestane. Hezký den.“

* * *

Odpoledne podivnosti pokračovaly.

Když Kate zaparkovala a vešla do kuchyně, na stole stála váza plná rudých růží. V šoku byl i Marek, protože něco takového u nich na stole ještě neviděl. Nebo si to nepamatoval. Obcházel stůl a nechápal.

Kate si přivoněla, dala Edovi dlouhou pusku a řekla:

„Ráno ses tvářil tak tajemně a záhadně, že jsem požádala Lolu, aby nám večer pohlídala kluka. Souhlasila a sama navrhla, že přijde už na pátou a udělají spolu úkoly.“

Marek nasadil trpitelný výraz, a protože došel k závěru, že mu v kuchyni hoří půda pod nohama, vytratil se do svého pokoje jako pára nad hrncem. Ed se tomu zasmál, ale nijak nekomentoval. Usmál se na ženu a oči mu šibalsky zaplály:

„Bodejť by Lola nesouhlasila a nenavrhla tu pátou – evidentně jsem jí zavolal před tebou a šest minut jí ukecával. Zrovna dneska se jí to prý moc nehodí a tohleto a támhleto a tak podobně. Vymámila ze mě dvojistou sazbu... Jak bylo v práci, kočička?“

Kate bylo jasné, že Ed se opravdu snaží navázat nudou a stereotypem zpřetřhané nitky. Kočičkou ji nenazval od památné hádky před dvěma lety. Nadechla se a s despektem prohlásila:

„Šéfová mě slyšela, jak domlouvám Lolu na pátou, a poslala mě v jejím zastoupení na jednání vedení. Nejdřív mě to potěšilo, ale pak se ukázalo, že se bude probírat dlouhodobý plán a skončíme kdoví kdy. Vysvětlila jsem řediteli, že to je pomsta a že ve čtyři odcházím. Moudře kýval hlavou, smutně se na mě díval, ale nic neřekl. V pondělí to bude tóčo!“

„Děkuji, že jsi dala přednost manželovi před poradou,“ řekl Ed s úsměvem a tak uvolněně, že se tentokrát Kate nerozčítila. Dobře udělala, protože Ed pokračoval: „Netrap se tím. Jak ti zanedlouho vysvětlím, bylo by dokonce žádoucí udělat ještě větší cirkus a vymáchat šéfové čumák ve všech těch schválnostech, co ti provedla. A když ti bude vyhrožovat vyhazovem, tak souhlasit... Neboj, nezbláznil jsem se! Musím ti vysvětlit spoustu souvislostí pěkně od začátku, protože budeš muset udělat důležité rozhodnutí. Žádám tě o jedinou věc: dej mi čas.“

„Zřejmě si neuvědomuješ, že bys tohle žádné ženě neměl dělat. Ale snad to vydržím... Musíme kvůli tomu jít na večeři? Nemůžeme si sednout k těm krásným růžím a probrat to?“

Ed takovou či podobnou otázku očekával a měl připravenou odpověď v ženském stylu. Protože kdyby po chlapsku řekl pravdu, že se obává, že to bude jejich poslední společná večeře v životě, bylo by tomu skutečně tak.

„Hrozí nebezpečí, že by Marek zaslechl věci, které nejsou pro jeho uši. Až strávíš informace, které ti předám, budeš asi trvat na tom, že mu to sdělíš sama. Kromě toho, že chci s tebou být sám, chci také předem vyloučit takovou fatální chybu.“

Pak se zasmál a bezelstně prohlásil:

„A navíc před lidma je menší pravděpodobnost, že mě budeš bít.“

* * *

Šli pěšky, protože to bylo jen o tři ulice dál. Byla to naprosto obyčejná restaurace, kde již několikrát byli a prostředí se jim líbilo. Zatímco Ed se nad chováním obsluhy nijak nepozastavoval, Kate nevyčázela z údivu.

Když vešli, přivítal je šéf směny a dovedl je k jednomu ze tří boxů vykládaných tmavým dřevem. Překvapivé bylo nejen takové chování, ale i to, že ten nejuzavřenější box byl čirou náhodou volný, protože tady zásadně stoly neobjednávali a ještě nikdy se jim nepoštěstilo, že by byl některý box volný. Natožpak ten uprostřed.

Všechny tyto skutečnosti vedly k tomu, že se Kate přitížilo.

Proboha, co se to děje? Co ten chlap proved, že stálo za to je podplatit???

Ed se ale tvářil jako sfinga a vyzval ji, aby si vybrala pití a jídlo. Když jim obratem číšník přinesl pití, vysvětlil mu, že obvykle večeří až v sedm hodin, a požádal ho, aby v kuchyni vyřídil, že s realizací objednávky nemusí spěchat.

„Tak, kočičko, pustíme se do toho,“ řekl odhodlaně, ale Kate zachytila v jeho hlase nejistotu, rozechvělost a snad dokonce strach. Předsevzala si, že bude ta nejtrpělivější a nejempatičtější manželka na světě. Alespoň chvíli.

„Určitě jsi zaznamenala, že včera odletěla naše výprava k Měsíci a odtud k planetce Apophis.“

„Ano. Je kolem toho hodně křiku a bylo to v hlavních zprávách. A kdybych náhodou byla poslední rok na severním pólu, dneska se v práci o ničem jiném nemluvílo. Šéfová nám dokonce dovolila poslouchat rádio. Prý nás ten šutr mine jen tak tak.“

„Nesmíš se divit. Kolem Země je vzduchoprázdno na miliardy kilometrů všemi směry, ale Apophis proletí jen pár desítek tisíc kilometrů od nás. Máme štěstí, že Slunce příliš nebouří.“

„Co s tím má společného Slunce?“

„Když je Slunce příliš aktivní, dosahuje atmosféra Země výš, protože se plyny v teple roztahují. Navíc je silnější sluneční vítr, který tlačí planetku blíž k Zemi. A pak je tu ještě nárůst efektu páně Jarkovského, protože je Slunce teplejší. Všechny vlivy jsou ve srovnání s gravitací sice nepatrné, ale až Apophis přiletí za šest let, už by se do nás moh' trefit.“

„Aha. Co tam budou lidi dělat?“

„Letí na průzkum. Podrobně Apophise zmapují, a až přiletí v pětatřicátém, budeme vědět, jak na něj – kdyby náhodou hrozila srážka.“

„Říkali, že jeho dráhu známe přesně a víme, že i za šest let nás mine.“

„To je sice pravda, ale nevíme, s čím se na své cestě potká. Nemáme tak dobré přístroje, abychom sledovali třístametrové skály na druhé straně Slunce. Kdyby nějaká jiná planetka do Apophisu narazila, vychýlí ho z dráhy a máme tady průšvih.“

„V rádiu mluvili o apokalypse.“

„Jako bys je neznala – vždycky volí nabubřelá slova, aby si jich posluchači vůbec všimli. Apophis by způsobil značné materiální škody, ale umíme si spočítat, kam dopadne a lidi evakuovat. Poškodí nás a ovlivní náš vývoj, ale nezničí nás. Ano, byla by to apokalypsa, ale lokální.“

„Prosím, Ede, vrať se k tomu, cos mi chtěl říct.“

„Vlastně jsme se nijak zvlášť neodchýlili... Co bys řekla tomu, že si jeden miliardář usmyslel, že bude naši misi sponzorovat, protože by tam chtěl instalovat dvojici raketových motorů. Díky sondě, jejíž vyslání předloni zaplatil,

je jisté, že na Apophisu je dostatek vody na palivo...“

„Moment, o čem to mluvíš? Voda jako palivo???“

„Samozřejmě až po rozložení na kyslík a vodík... Chce tam dát běžné motory ze Saturnu pět.“

„Ede, ty mi prozrazuješ tajné informace!“

„Kdepak, to jsou jen *interní* informace. O přispění Flashe Goldona si štěbetají vrabci na celé planetě. Ujišťuju tě, že na tajné informace teprve dojde, kočičko. I na supertajné.“

„Ty si myslíš, že když mluvíš o kosmu a počítačích, že tě neposlouchám, Ede. Ve skutečnosti jsem si za poslední tři roky mnohokrát vzpomněla na tvá vyprávění a musím přiznat, že mi chyběla. To jméno jsem nezapomněla. To kolem tohohle miliardáře byl předloni ten humbuk... Ovšem není mi ale jasné, za co si připlácí. Posíláme tam výpravu tak jako tak, nebo ne?“

„Ano. Ale rozhodně z toho nezjistí realizovatelnost svých plánů. Je jasné, že na Apophis musí lidé. Goldon koupil aktuálně neinteligentnějšího robota na planetě, nechal ho upravit pro dlouhodobý pobyt ve vakuu a dal ho k dispozici Agentuře. Už půl roku převáží ze skladů Mezinárodní stanice na MSS materiál pro naši misi – po troškách spolu se zásobami. Koupil od Rusů OH generátor a nabídl jim dvojnásobnou cenu za palivo z jejich generátoru na Měsíci. Do té doby nechtěli o prodeji ani slyšet. Jejich experimentální generátor je stejně pomalý jako ten náš a oni si chtěli udělat zásobu pro výpravu k Marsu. Díky Goldonovi tak bude dost paliva pro větší posádku, více sond a hlavně na dopravu Kyklopa na planetku... Rusové dopraví ten generátor na MSS a dokonce sami nabídli, že tam to palivo z Měsíce převezou.“

„Už jsme se zase odchýlili od kursu, kapitáne,“ upozornila Kate.

„Ne! Držím se ho zuby nehty. Říkal jsem, že budeš muset strávit hodně informací, aby tvé konečné rozhodnutí bylo kvalifikované. Stále míříme přímo k cíli, kočičko.“

„Takže vesmír, Apophis, Goldon. Jak v tom figuruješ ty, Ede?“

Přestože se snažila, podezřívavost v hlase nedokázala potlačit.

„I kdyby ses nezeptala, teď budeme probírat právě tohle. Teď ti svěřím tu tajnou informaci: mám totiž vedlejší poměr...“

Když viděl, jak bledne, rychle upřesnil:

„Nechal jsem se Goldonem zaměstnat.“

„Uf! Už jsem se lekla, že je v tom přeci jen nějaká ženská... Co bylo nebo je tvým úkolem? A proč je to tajné, když o Goldonovi všichni vědí?“

„Goldon je chytrý a jeho poradci vědí, co oficiálně projde a co ne. To navíc, ten pravý důvod takového rozsáhlého průzkumu, by nikdy úřady neschválily. Goldon se tváří jako milovník vědy a kosmického průzkumu, jako mecenáš, kterému není lhostejný osud světa. Pro obchody je dobré jméno důležité a spočítal si, že se mu náklady bohatě vrátí. Ten zbytek, který byl třeba k dosažení cíle, musí být tajný. Je toho dost, co je třeba ochránit před štouraly všeho druhu. Hlavně pak před těmi, co vidí rudě, když má někdo před nimi tajemství. Před těmi, co jsou horší než tajná policie, ale maskují to

veřejným zájmem.“

„Cos dělal ty?“

„Však víš – programoval, programoval a programoval! Nelíbilo se ti to... Celý můj tým se z toho málem zbláznil, protože bylo třeba upravit programové vybavení kosmické lodi i výsadkového modulu. Ale především se řešilo vybavení robota. Ještěže většina má zkušenosti s roboty z dřívějšíka...“

„Počkej, Ede! Já myslela, že robota naprogramoval výrobce?“

Edovi dalo spoustu práce, aby na něm nebyl vidět údiv nad neznalostí základních věcí, které by se u své ženy nenadál. Svě pohoršení přebil širokým úsměvem:

„Tak jako u lidí, kde jsou dvě vrstvy, má i robot programy různé úrovně. V hlavním procesoru se realizují poslední dvě úrovně. Klidně by se daly označit za vědomí a podvědomí. Samozřejmě ty kategorie nemají stejný obsah jako u lidí! Výrobce programoval vše kromě vědomí: každá vývojová skupina naprogramovala svoji technickou část a týmu, který dělal podvědomí, už předala jen seznam možností a způsobů, jak dotýčnou část řídit. Asi nerozumíš: člověk – programátor – má omezenou kapacitu a tohle je způsob, jak uhlídat množství informací a dosáhnout velkých věcí v přijatelně krátké době. Programátoři podvědomí tak přikážou noze, aby udělala krok, ale jak to udělá, už vědět nepotřebují. Nemusí se tím zdržovat. Takový příklad: určitě uznáš, že když se má šestinohý tvor na místě otočit, je práce nohou důležitá. A když to má být blesková reakce na nějaké nebezpečí, je s tím opravdu hodně práce. Bez počítačů bychom to už nezvládali... Dostali jsme robota, co mluví, vidí a slyší. Zpracuje zvukové i rádiové vlny. Umí toho hodně, ale pořád je to polotovar. V konečném důsledku je podvědomí jen hromada algoritmů. Něco jako operační systém v počítači. Uvedu příklad: pohybovému algoritmu předáš cílový bod a on se tam přesune. Kromě několika parametrů nemáš možnost jeho chod ovlivnit, ale zase nemusíš řešit překážky – těm se robot sám vyhne. Navíc je připraven pro vesmír: změří si gravitaci a zvolí optimální způsob pohybu. Normální robot by měl na planetce potíže, dokonce by mohl odletět do prostoru, ale Kyklop ne.“

„Přijde mi, že nic dalšího nezbyvá. Co jsi programoval ty?“

„Jsou informace, které nelze předat externím firmám, protože hrozí, že by unikly ven. Můj tým programoval vědomí, jinými slovy sociální chování na MSS a kosmické lodi. Nebude čas, aby stanici nejdřív prozkoumal, musí se ihned zapojit do práce. Já jsem je řídil, ale tajně jsem programoval druhý systém podle Goldonových požadavků. Pozor, to, že náš Kyklop má ještě druhý procesor, je informace supertajná!“

„Dobrá. Předpokládám, že ti za to zaplatí?“

„Ano. Královsky. Nejenom penězi.“

„Co tím myslíš, Ede?“

„Mohl jsem si vybrat ze tří domů. Vždy s velkou zahradou a u lesa. Snad ti nebude vadit, že opustíme dům po rodičích?“

„Tak to mi skutečně vadit nebude,“ zakroutila Kate rozhodně hlavou. Tím se jí myšlenky sesypaly tak, že se v předtuše zeptala:

„Je v tom nějaký háček, že?“

„Díky bohu za ženskou intuici... Ano, je to tak – ty tři nemovitosti jsou ve třech různých zemích v Evropě. Souvisí s podniky, které tam Goldon vlastní. Tím chci říct, že my budeme mít zajištěnou práci. Všichni budeme muset začít od začátku s novou identitou. Nejhorší to bude pro Marka! Bude si muset zvykat na jiný systém výuky a ztratí kamarády. Ale peněz bude dost pro nás i pro Marka, až půjde studovat. Třeba do Británie.“

„Na osmileté dítě to je skutečně hodně, ale náš syn to zvládne. Má silnou vůli po tobě, miláčku... To je všechno, Ede? Tvářil ses, že máme obří problém. Ale není to nic dramatického. Jen jsi kolem toho udělal velký cirkus.“

Říkala to od srdce, klidně a s ulehčením, že se vlastně nic nestalo. Ale Ede vyděsila, protože to evidentně vystrčil růžky takový malý, ale čistokrevný paradox prevence. Absurdita v uvažování, na kterou ho Goldonův poskok upozornil, když s ním Farel, celý ustrašený, probíral, co může ženě říct, a co ne. Goldonův poskok měl pravdu: *Když budete takhle postupovat, zopakoval mu několikrát, bude konečným pocitem spokojenost a vy budete za hrdinu. Nepodělejte to!*

„Ano, skoro všechno... Asi když jsem tu tíži nesl sám, bylo toho moc. Při každém jednání jsem myslel na tebe a na Marka, ale postupem času jsem se začal bát, že mě odmítneš... Že o vás přijdu, že budu sám – už to totiž nejde zastavit!“

„Ledacos mi přijde pochybné, zbytečné či divné. Ale že jsi nemyslel jen na sebe ti, Ede, věřím.“

„Děkuju. Ještě je tu jedna věc, kterou musíš vědět. Omlouvám se, tlačili na mě, abych rozhodl... Příliš dlouho jsem sbíral odvahu na dnešní rozhovor, až jsem to prošvihl a musel rozhodnou za tebe...“

„Přestaň to okecávat, Ede!“

„No... Musel jsem vybrat zemi, kam nás tajně přesunou...“

Pozorně se jí díval do obličejce. Trochu zrudla, ale nakonec se ovládla. Říkal, že vždy myslel na rodinu – určitě zohlednil všechno, co jen mohl. Nemýlila se.

„Vybral jsem tu, odkud přišli tví prarodiče.“

6.

Posledním manévrem lodi bylo připojení k MSS, což počítače zvládly na jedničku. Harry Fighter se otočil na Jessicu Qinkovou, ale vraštil čelo, protože se snažil rozpomenout, jak se ten nevzhledný robot jmenuje. Bylo to něco z mytologie.

„Jess, vypusť Krakena.“

Krakena neměli, a tak Jessica odplachtila uvolnit Kyklopa, šestinohého robota, který připomínal kraba. Celou cestu stál v nákladovém prostoru.

„Ahoj,“ řekla mu, „Jsme tady.“

Uvolnila západky rámu a rozevřela trubkovou konstrukci z duralu, vymezující robotův prostor. Kryty kamer, osmi pavoučích očí kolem robotovy válcovité hlavy na krátkém krku, se rozevřely. Kyklopovi se informace nezdála dostatečná, a tak žádal upřesnění:

„Ahoj. Předpokládám, že *tady* znamená na MSS.“

„Tak ty umíš i předpokládat,“ podivila se Jessica, „No ano, jsme na MSS. Teď přestoupíme z lodi do stanice. Pojď za mnou.“

Robot kupodivu neopravil nepřesnost, neměl problém s tím, že nepůjdou, ale v beztlíživém stavu přece poletí. Jessica si připomněla jeho konstrukci: jednoduše si změřil gravitaci a přizpůsobil se. Už to, že neprohlásil gravitační čidlo za nefunkční, protože mu ukazovalo nulu nebo nějaké ty setinky, vyžadovalo spoustu znalostí.

* * *

První se průlezem protáhl Fighter, za ním Nina Popová, pak Jessica a poslední jako pravý akrobat vylétl Kyklop.

Zastavil se hned za průlezem a pozoroval uvítací ceremoniál. Jeho manipulátory byly stejně jemné jako ty lidské, ale měl nakázáno se podávání rukou raději vyhnout, aby jeho ruka nebyla chápána jako útok. Musel počkat na nabídku od člověka.

Dočkal se. Chris Leggy, velitel stanice se vymanil z vítacího chumlu a zastavil se metr před ním. Nedostal ze Země žádné pokyny, tak to zkusil po vojensky:

„Jsem velitel této stanice a jmenuji se Chris Leggy. Podej hlášení.“

Kyklopovy programátoři si dobře uvědomovali, jak důležitý bude první dojem, který robot na lidi udělá. Dokonce v programovém kódu bylo místo označené jako *Uvítání*, které lidé podrobně testovali a opakovaně s ním nacvičovali. Kyklopovi nebylo třeba něco opakovat dvakrát, smyslem bylo vítat ho pokaždé jinak.

Kyklop se mistrně odrazil a postavil se na podlahu. Dal nohy co nejbližší k sobě a manipulátory spustil podél těla. Dalo se tvrdit, že se postavil do pozorů, a hlásil:

„Jednotka Kyklop A2 nastoupila do služby ke splnění mise Apophis dva tisíce dvacet devět lomeno je nula. Očekávám upřesňující rozkazy.“

„Výborně hochu,“ usmál se Chris, „Vítej na palubě!“

„Děkuji, pane.“

„Veliteli, proč mu říkáš hochu? Proč ne *děvče*?“ protestovala Jessica.

„Protože jsem kluk. Ty mu klidně říkej děvče,“ odbyl ji Chris.

„Jsem autonomní elektronický systém Kyklop,“ pronesl robot mentorským tónem, „série A, sériové číslo nula nula dva. Nemám žádné pohlaví a můžete mě oslovovat, jak chcete. Dokážu ze situace poznat, že se jedná o mě, stejně dobře jako člověk.“

Někteří lidé na něho udiveně zírali, jiní se zasmáli. Především Jessica, která pocítovala potřebu ho chránit, byla jeho odpovědí nadšená a smála se ze všech nejvíc. Nabídla krátký kompromis:

„Ká se evidentně neztratí!“

„Mě zase těší, že programátoři se šťouraly typu Jess počítali a Ká na to připravili,“ řekl Chris a obrátil se na robota, „Lidé mají rádi krátká jména. Budeme ti říkat Ká... Tak, Ká, co je v úkolu je nula?“

„Velké přesuny, pane. Logistika.“

Z velitelova vyčkávacího pohledu po dvou sekundách usoudil, že očekává podrobnosti. Na Zemi, při závěrečném programování v kosmickém středisku, nedostával pokyny na úrovni bitů ani na úrovni znaků, ale na úrovni pojmů.

Učili ho jako člověka: když slyšíš toto, odpověz takto nebo takto, při této události udělej tohle nebo tamto. Nikdo z učitelů se nezabýval způsobem, jakým si tyto informace do paměti ukládal nebo při testu zpětně vybavoval. Spoléhali na to, že tohle mu naprogramovali již v továrně a že nic nezapomene.

Ale analytická jednotka, která by bez cizí pomoci, spolehlivě a rychle pochopila jakýkoliv smysluplný a smysluplně popsany úkol, stále neexistovala. Pořád bylo jednodušší vytvořit model situací, do nichž se robot může dostat, a připravit ho na to.

Stovky vývojářů AI vyvinuli za dlouhá léta způsoby, jak vyžrát na vlastní mozek. Po stovkách let sebepoznání a desetiletích vývoje počítačových systémů simulujících inteligenci zvyšovali hranici IQ takového šťourala, jenž by mohl umělou inteligenci jakkoliv vykolejit. V běžném rozhovoru to už bylo prakticky nemožné. Nikdo přece nemohl předpokládat, že robot bude vědět úplně všechno.

A velitelova otázka, respektive odpověď na ni, představovala právě takový analytický oříšek. Člověk si to vůbec neuvědomuje: zároveň s jeho znalostmi a zkušenostmi roste jeho schopnost analyzovat problém. A když se stane odborníkem v určité oblasti, je schopen složitý úkol rozvrstvit.

Už jen přízpůsobení popisu problému úrovni posluchačů, kdy z celku musíte vybrat jen části do určitého stupně složitosti, ale tak, aby celek pořád dával smysl, ještě dlouho nebude možné po počítačích požadovat.

Kyklop tedy jen ze situace určil úroveň popisu, ale to, co do něho patří, již měl připraveno. Velitel určitě nechtěl slyšet, že ze skladu nula jedna vezme

bednu číslo tři a přesune ji do skladu bé na Lajce a umístí ji do boxu nula pět. Potom ze skladu nula dva... Veliteli stačilo říct, že:

„Část nákladu se z transportní lodi vyloží. Většina přijde do skladů stanice, menší část se přemístí na Lajku: mikrosatelity, potraviny a pomocný materiál. Materiál dovezený z Měsíce pro misi Apophis se ze skladů MSS přeloží do transportní lodi. Včetně OH generátoru, který se tam dá jako poslední, protože tu zabere všechny zbývající volný prostor. To jsou vnitřní části plánu. Mne se týkají také všechny vnější části plánu: přesun skladových modulů na transportní loď a její dotankování. Také dotankování Lajky a výsadkového modulu. Chcete slyšet i další naplánované činnosti, pane?“

„Ne, děkuji. Ty známe... Takže všechno stěhování zvládneš sám?“

„Práci udělám, ale podle protokolu na mě musí někdo dohlížet. Koho určíte, pane?“

„Určím?“ ošil se Chris, „Nevím Ká, jestli někdo bude chtít. Všichni se tě trochu bojí.“

„Sakra, Chrisi, nejednej s ním jako s člověkem,“ prskal Mamoru Fukuraga, astronaut JAXA. „Tohle mu nevykládej!“

„... Někteří asi hodně,“ přisadil si Chris.

Kyklopy programátoři s xenofobií počítali, ale moc se s ní dělat nedalo. Kyklop mlčel a kryty šesti kamer se uzavřely. Zbývající dvě kamery hleděly přímo vpřed. Na Jessicu to působilo přesně tak, jak programátoři chtěli: jako smutek stydlína v koutě. Zželelo se jí ho a rychle řekla:

„Veliteli, já na něho dohlídnu. Bude z nás skvělá dvojka.“

Harry Fighter jen obrátil oči v sloup.

„Tak dobře,“ přikývl Chris, „Půjde s tebou Jessica, Ká... Víš, co je tvou povinností?“

Chvilí bylo ticho a pak Kyklop odměřeně řekl:

„Kontext nejasný!“

Prostě něco jako chybová hláška jádra operačního systému.

„Tvou povinností je dát na ni pozor.“

„Co by se jí mohlo stát?“ nechápala elektronika.

„Myslím, aby na ni něco nespadlo nebo do ní nevrázilo.“

„Ano, pane, budu pozorný,“ obrátil to Kyklop proti sobě, „V přítomnosti lidí je to moje povinnost!“

„Děkuji, Ká. Na efektivní práci to ale bude chtít ještě třetího... Pomoz jim, Jevgeniji,“ vyzval dalšího ze své posádky, který měl s robotem asi nejmenší problém, a pak se obrátil k ostatním, „My půjdeme do centrálního modulu a rozdělíme si další úkoly.“

* * *

Kosmonaut přistoupil k robotovi a podal mu ruku:

„Jevgenij Tarasov.“

„Kyklop,“ odpověděl robot, podal mu manipulátor a ruku mu jemně stiskl.

„Ká, tvoje ruka není vůbec studená!“ byl Jevgenij překvapený, „Máš ji snad

vyhřívanou?“

„Ano, pane, na třicet pět stupňů. Není to jen pro pohodlí lidí. Až budu pracovat na planetce, bez vyhřívání by byl materiál manipulátoru příliš křehký.“

„Jessica Qinková,“ představila se astronautka a také podala robotovi ruku. Potom se zatvářila prosebně na kolegu a řekla:

„Jevgenii, prosím, budeš uprostřed chytat to, co Ká pošle? Já to budu skládat sem,“ ukázala ke stěně.

„Klidně,“ cukl tázaný rameny.

Rozestavili se a práce rychle ubývala. Kyklop vyndal kontejner ze zajištění, které mu bránilo v pohybu při startu ze Země, a poslal ho Jevgenijovi. Ten ho přibrzdil a přesměřoval průlezem k Jessice, která skládala kontejnery ke stěně přechodového modulu. Za čtvrt hodiny takto přemístili skoro tunu materiálu.

„Hotovo,“ hlásil Kyklop, „Materiál, určený pro MSS a pro Lajku je venku. Zbytek jsou věci na Apophis.“

„Dobrá,“ přikývl Jevgenij, „posuneme se dál.“

Kyklop byl programován jako demokrat, ovšem vědomý si podřízeného postavení. Jeho podřízenost se odrazila v testovací otázce:

„Mohu navrhnout další rozestavení, pane?“

„No jo, ty vlastně máš přesný plán stanice... Tvoje rozmístění určitě bude ideální. Nejsem proti, navrхни!“

„Stejně pořadí: já,“ Jevgenij sebou cuknul a ušklíbl se, „budu odesílat kontejnery, vy budete až v těch druhých dveřích, Qinková bude v přechodovém modulu u Lajky a potom u skladu A, který by měl být volný.“

Jevgenij se podíval na své nové postavení a odhadl vzdálenost:

„Patnáct metrů je dost daleko, Ká. Bude to vyžadovat vysokou přesnost... Ale to ti asi dělat problém nebude! Dobře, vyzkoušíme to, alespoň budeme dřív hotovi.“

Proč se nepodřídít stroji, když se tím ušetří práce a čas?⁴

* * *

Když byl veškerý materiál na svém místě, spojil se Kyklop s velitelem stanice, informoval ho o splnění tohoto kroku a požádal ho:

„Připravím se a půjdu ven, pane. Povolíte mi přímý přístup k počítači stanice?“

„Ano, my jsme připraveni. Než se připravíš k výstupu, nastavím počítač,“ řekl Chris, odpojil se z rádiového okruhu a obrátil se na Fukuragu:

„Mamoru, ty budeš sedět u prepínače a v případě, že by Ká prováděl něco proti mým příkazům, zbavíš ho řízení. Ale opravdu až v případě krajní nouze – ať nezpůsobíme nějakou havárii... Já vím, že to není v plánu,“

4 Uvědomujeme si vůbec, jak nebezpečný je tento logický postoj? Pro jednotlivce i pro biologickou formu života? Správně by totiž měla následovat otázka: *Čas na co?* Na sport? Na umění? Na nudu? Nebo snad na válku? Válka určitě nehrozí! Ovšem moc pozitivní to není – oni totiž lidé už nebudou schopni vůbec ničeho...

reagoval na jeho výraz, „Kdyby něco, určitě to bude fungovat, protože o tom neví. Neboj, Hans tě zastoupí... Tak si k tomu sedni a povol mu ten přístup.“

Když Mamoru splnil rozkaz, zapojil se Chris do okruhu a potvrdil Kykloповí přímé spojení se systémem. Zvedl hlavu k displeji a přepnul zobrazení, aby viděl do přechodové komory, kde se Kyklop chystal vystoupit do volného prostoru a Jessica ho kontrolovala na místech, kam si neviděl.

Hans Saenger, Němec z Evropské agentury, se postavil vedle velitele, zase rádiový okruh odpojil, ukázal na displej a vyjádřil svoji nechuť:

„Vypadá to děsivě, když si vlastně sahá na záda!“

„To je jen tvůj dojem, Hansi,“ nesouhlasil Chris, „Ká nemá předek ani zadek. Může jít kterýmkoliv směrem stejně dobře, jako my dopředu. Dokud nějaký cvok nepřijde s tím, že se lidi budou rekonfigurovat, jak se jim zrovna zamane, nemůžeme se vlastním strojům rovnat. Ale proto jsme si je přece postavili.“

„No jo, neříkám, že to není úžasné. Ale stejně z toho nemám dobrý dojem,“ ukázal znovu na displej, „Vždyť je to, jako by nám napojili korekční trysky přímo na mozek!“

„Copak, chtěl bys taky takové?“ zasmál se Chris, a když Kyklop otevřel vnější dveře přechodové komory a odrazil se do prostoru, Hans se znechuceně otočil a vrátil se do kouta k ovládání manipulátoru. Nasadil si VR⁵ přilbu a strčil obě ruce do datových rukavic, připevněných na podstavci, jehož výšku si už předním přizpůsobil.

Chris si zase rádiové spojení zapnul a řekl:

„Ká, my jsme připraveni.“

„Manipulátor připraven,“ hlásil Hans.

Kyklop si z externí paměti nahrál soubor algoritmů pro vesmír, rozdělil ho do jednotlivých procesorů a pomocí trysek v rámu, který si přidělal k tělu, letěl podél stanice ke dvěma skladovým modulům na jednom konci stanice.

K MSS byly připojeny čtyři moduly, které zakoupil Flash Goldon velice levně, protože přebývaly, a od založení stanice je příležitostně plnil různým materiálem.

V seznamu byly dva autonomní robotické systémy, které se usadí na pólech Apophisu a budou sloužit k dlouhodobému sběru dat o planetce a hvězdách. Byly velké a těžké, obsahovaly hodně přístrojů, hodně velké akumulátory a měly vydržet mnoho let.

Další položkou v seznamu bylo potrubí a spojovací materiál – byl toho plný jeden celý modul. K tomu se tam vešlo ještě několik kryogenních čerpadel.

Ve třetím modulu byl materiál pro zprovoznění OH generátoru: opět další trubky, spojovací materiál a hermetické kompresory. A také desítky velkých palivových článků včetně asi kilometru kabelů.

Čtvrtý modul byl plný rozebraných velkých čerpadel, drtičů ledu a zařízení potřebného k jeho rozpouštění. K tomu ještě nějaké potrubí, trochu kabelů, několik měřicích přístrojů a spousta snímačů tlaku, teploty a tak dále.

Kyklop teď musel dělat vesmírného vazače: uvolní zámky, které spojují

5 V tomto kontextu mohou ta dvě písmena znamenat jen jedno: Virtuální Realitu!

modul se stanicí, pomůže manipulátoru s uchopením modulu, a až ho manipulátor přesune, zase ho spojí pomocí zámků s transportní lodí.

Potom se, opět za pomoci manipulátoru stanice a za přísných bezpečnostních opatření, musí nádrže transportní lodi doplnit tekutým kyslíkem a vodíkem z nádrží stanice, které byly před několika dny doplněny dovozem z Ruské měsíční základny. Doplnění paliva do Lajky a jejího výsadkového modulu provede MSS standardním postupem, který používá tak dvakrát do měsíce.

* * *

Všechny čtyři skladové moduly byly konečně připevněny k transportní lodi. Chris se otázal Kyklopa:

„Ká, ještě v plánu něco zbývá?“

„Ano, pane, poslední bod: vnější vizuální kontrola trupu Lajky před dlouhodobou misí.“

„No jo, už si vzpomínám – nepochopil jsem to slovo vizuální. Co přesně máš dělat?“

„Mám v boxu připravený rentgenový scanner, pane, a s jeho pomocí prohlédnu loď i přistávací modul. Zvláště namáhaná místa: kolem hlavního motoru na lodi i na modulu a kolem pomocných motorů. Také u spojovacího tunelu a přechodové komory...“

„Dobře, Ká, můžeš se do toho pustit.“

„Co je to za novinky, Chri?“ otázal se Hans, vypnul rádiovou komunikaci a sledoval, jak Kyklop krouží kolem trysky hlavního motoru výsadkového modulu a v nataženém manipulátoru drží malou krychli, od níž vede kabel ke konektoru na jeho těle.

„Taky se mi to nezdá,“ přikývl Chris, „Ten přístroj mi přijde malý na takový úkol. Zase je pravda, že ho napájí robotův izotopový agregát, takže ušetřili místo na baterie, a nevíme, kolik energie dostává... Spíš mám obavy, aby ho ten scanner nevysál a on nám nezkolaboval... Ale je to nejmodernější zařízení, tak jako Kyklop, tak budeme doufat, že to není jen divadýlko pro lidi, aby se cítili bezpečně.“

Kyklop přešel z výsadkového modulu na trup Lajky. Přístroj byl sice malý, ale výkonný. Napájel ho robotův nízkonapěťový zdroj, ale scanner obsahoval násobič napětí, díky němuž rentgenové záření pronikalo do hloubky několika milimetrů, a po počítačovém zpracování měl Kyklop k dispozici třírozměrnou podobu testované vrstvy. V povrchové vrstvě hledal trhliny, změny fáze – zkrátka vše, co mohlo ovlivnit soudržnost materiálu.

Kyklop nemohl významně ovlivnit počítač stanice nebo dokonce převzít řízení, jak se obával Chris, ale co mohl, bylo napojení se na vnitřní mikrofony a kamery kdekoliv na stanici a na vnitřní obrazový okruh. Slyšel rozhovory lidí a také si mohl ohlídat, co lidé na kamerách skutečně vidí. Obzvláště ho zajímala ta, která sledovala jeho.

Tady byl ponechán velký kus prostoru pro jeho rozhodování se na základě

situace. A ta byla taková, že mu nic nebránilo splnit úkol: všechna tři přípojná místa na trupu Lajky byla použitelná. Jen bude muset u jedné přípojky dělat, že se vrací a kontroluje daná místa opakovaně.

První přípojné místo bylo na odvrácené straně trupu, kde ho neviděli a mohl si v klidu otestovat jeho použití. Přípojné místo byla vlastně speciální zásuvka, která byla hermeticky uzavřena, dokud k ní nebylo něco připojeno. Zástrčka speciálního tvaru při zatlačení velkou silou odsunula kryt a pootočením se zafixovala v zásuvce, takže jste ji neztratili ani po šilených manévrech s přetížením mnoha gé.

Kyklop vyjmul ze svého boxu šedostříbrný obdélník patnáct krát deset centimetrů s tloušťkou necelých pět, který byl lehce prohnutý a dokonale dosedl na trup Lajky. To bylo důležité, protože ho na stěně drželo magnetické pole tenkovrstvého neodymového magnetu.

Kyklop zasunul pružnou zástrčku do přípojného místa, zajistil ji, na její trčící konec nasadil šedostříbrný obdélník a přitlačil ho ke stěně. Že je všechno, jak má být, poznal vzápětí: elektrickým polem ovládané nanokuličky na povrchu obdélníku sladily jeho odstín s odstínem lodi. Teď už ani robot nepoznal, kde končí obdélník a kde začíná trup Lajky.

I Kyklop se neustále učil – zdálo se, že ho lidé v pilotní kabině ignorují, ale nebylo to tak. U posledního přípojného místa si velitel všiml, že robot stojí na jednom místě nějak dlouho, a ozval se:

„Co se děje Ká, nějaké vady?“

„Vypadalo to na mikrotrhliny, pane,“ zareagoval Kyklop okamžitě a přitom zakrýval tělem svůj druhý manipulátor, který právě tiskl šedostříbrný obdélník k Lajce, „ale chyba byla v přístroji. Zdá se, že v tomhle scanneru jsou obyčejné obvody, a ne ty šestidevítkové...⁶ Ale nevádí to, už mám skoro hotovo, pane.“

„Výborně, tak se vrať.“

Kyklop dokončil práci a vzdaloval se od Lajky tak, aby kameře na stanici zakrýval výhled na přípojný bod, kde se šedostříbrný obdélník, obsahující kromě elektroniky ještě superkondenzátor a výkonný fotografický blesk, právě maskoval.

Výprava k blížící se planetce může vyrazit!

6 Pojem užívaný v kosmické technice udává čistotu křemíku, z něhož jsou vyrobeny integrované obvody, což určuje jejich spolehlivost (šest devítek = 99.9999 %).

7.

Byla to ta nejdrastičtější neděle, jakou rodina Farellova zažila. Začalo to tím, že přišla na návštěvu tchyně. Pochopitelně neohlášeně – od doby, co se tchán odebral na pravdu boží, byla naprosto nezvladatelná.

Rázem se z přípravy oběda stalo drama, protože jako na potvoru se Ed nechal ženou a synem umluvit, že udělá lasagne. Ty jeho speciální podle tajného receptu.

Abyste rozuměli: když Ed nechtěl nikomu recept prozradit, došli všichni k závěru, že je tajný. Ale tajemství bylo v tom, že Ed žádný recept neměl a vždy improvizoval. Tchyně vpadla do kuchyně jako velká voda ve chvíli, kdy si zrovna říkal: *co tam vrazím tentokrát?*

Tak se Ed v první minutě dozvěděl, že na vaření musí mít na sobě zástěru, protože jinak je to neslušné, nehygienické, neprofesionální a tak dále a tak podobně. Nejspíš je to také neamerické a neekologické. Ve druhé minutě byl informován, že k jakékoliv práci je třeba řádně připravit pracoviště, aby výsledek za něco stál, a ne mít na kuchyňské lince takový bordel, jako tam má on! Ve třetí minutě, když právě říkala, že vařit tyhle italské blafy je pod její důstojnost, ale že když na tom trvá, že nejlepší recept má ona, zachránila ho Kate: popadla matku za ruku a s nemalým úsilím ji táhla do obýváku.

Ed chvíli čekal, zda se ženě nevytrhne a on se nedoví ještě něco dalšího, ale když se nic nedělo, pustil se do přípravy. Uplynulo sotva pět minut, když se uprostřed obýváku objevil Marek a s výkřikem „Tati!“ se řítil ke kuchyni. Znělo to vyděšeně. Ed se otočil, a když Marka neviděl, vyšel z kuchyně, aby zjistil situaci. A leknutím ztuhl ve dveřích.

U konferenčního stolu stál mohutný muž celý v černém se značkovou kuklou, levou rukou držel Marka za pusku a silně ho tisknul k sobě. Další černooděnci právě vstupovali do domu francouzským oknem ze zahrady. Když se Ed objevil ve dveřích kuchyně, namířil na něj tlouštík pistoli a poručil mu, aby si sedl na gauč vedle žen. Když to Ed udělal, muž se sklonil k Markovi a klidným hlasem ho poučil:

„Pustím tě a ty si sedneš na gauč. Nejsi mimino, určitě rozumíš tomu, že je nutné, abys byl potichu. Zamrkej, jestli mi rozumíš. Protože jestli ne, ublížím ti – nejsem tvoje chůva.“

Marek zamrkal a terorista ho pustil. Zmínka o miminu zafungovala. Marek na krok odstoupil, mlčky zpražil útočníka pohledem a důstojně odkráčel k matce. Pocit morální převahy kazil jen dojem, že se ten chlap pod maskou usmívá.

„Tak vážení, teď položte na stůl své mobily... Ihned!“ zvýšil hlas, protože tchyně zaváhala. Pak si všiml, že Marek se nehýbe:

„Copak, mladej?! Kde máš telefon?“

„Nahore v pokoji.“

„Čekal bych, že ho budeš mít přirostlý k ruce.“

„Říká pravdu,“ přišel mu na pomoc Ed, „Když přijde návštěva, musí mobil

nechat v pokoji.“

„No vy ste mi teda rodinka – takhle omezovat potomky!“

Pokud chtěl, aby to znělo odmítavě nebo pohrdavě, nepovedlo se! Souhlas byl slyšet v každém tónu. Pak si ale všiml něčeho jiného: bleskově sáhl po mobilu, který tchyně právě pokládala na stůl, vytrhl jí ho a probudil uspaný displej. Rozčileně se na ni obrátil:

„Zruš to nahrávání, babo, nebo ti z ksichtu udělám fašírku!“

Ani se nehнула. Kate i Marek na ni obdivně hleděli, což útočníka rozčílilo a přiskočil k ní se zaťatými pěsti. Ed to ale čekal a skočil útočnickovi do cesty. Sám byl překvapen, jak rychle rozpohyboval svou nadváhu. Nepoměr sil byl nad slunce jasnější, ale když útočník do Eda narazil, vychladl stejně rychle, jako se předtím rozčílil.

Eda náraz hodil tchyni do klína. Slůvko *děkuji*, které mu šeptla přímo do ucha, ho ale šokoval víc než celý tenhle útok. Útočník se rychle narovnal a odstoupil od gauče:

„Jde to i jinak!“ procedil mezi zuby, s úšklebkem rozdrtil telefon jednou ranou o roh stolku a ještě ho promnul ve své tlapě. S potěšením sledoval, jak se malé kousky chytrého telefonu sypou na koberec. Pak se podíval na Eda a tentokrát to znělo opravdu pohrdavě:

„To, jak je hlupáci jako vy chrání před důsledky jejich vlastní hlouposti, mě nepřestává udivovat. Hlupáci proto,“ reagoval na Edův údiv, „že se vděku nedočkáte. Výsledek je jediný – dělají si, co chtějí, skáčou nám po hlavách a do všeho kecají...“

On snad byl před chvílí s Edem v kuchyni!

„Další věc,“ nadechl se a pokračoval, „Položte na stůl své doklady, ať víme, co jste zač... Ty nemusíš, hrdino, vím, žes je ještě nedostal,“ zchladil Marka, který si začal prohledávat kapsy. Tím ho krutě urazil. Potom vytáhl z kapsy malý scanner, postupně načel biometrické údaje z dokladů a prohlédl si je.

„Aha,“ prohlásil objektivně, když zjistil skutečnosti, „Tebe nechceme, babo. Měl jsem tě zastřelit hned na začátku a ne se tady rozčilovat! Vé, svaž ji! A pořádně! Ef a Kvé, co jste zjistili?“

„Nikdo další tu není.“

„Dobrá... Vé, strč ji do koupelny a přivaž ji k topení... Hlavou dolů, půjde-li to!“

Když podřízený, podle pohybů nejspíš žena, splnil rozkaz a zavřel se s tchyní v koupelně, poručil zakuklenec trojici:

„Vztyk! Půjdeme nahoru a připravíte se na pobyt u nás. Než za vás zaplatí, bude to trvat nekonečně dlouho. Hned tak se sem nevrátíte! Máte na to jenom patnáct minut, takže jen pár věcí: nejmilejší hračku a spodní prádlo. Nezapomeňte na teplé oblečení, jestli nějaké máte, u nás bude za chvíli sněžit. Žádnou elektroniku! Ostatně všem vám dáme stejnou tašku. Co budete chtít, dáte na podlahu, až potom do tašky. Ef a Kvé půjdou s vámi a dohlédnou na obsah. Já budu s klukem, vezmu si jeho mobil a dohlédnu na sbalení... Tak jdem!“

Kate se s obavami podívala na syna. Terorista její pohled zachytil a mlčky zakroutil hlavou. Pochopila to jako ujištění. Dokonce se jí zdálo, že na ni mrkl. Že by šlo o něco jiného než o prachsprostý únos kvůli výkupnému??? To by šlo dohromady s podezřelým Edovým klidem! Kate to začalo dávat smysl. *Ale tohleto mu ještě spočítám*, umínila si.

* * *

Tašky, které jim únosci dali, byly vskutku objemné.

Když si sbalili těch pár věcí, tašku pomalu neunesli. Únosci s tím ale neměli problém a bez ptaní jim s nimi pomohli. I s taškami je strčili do uzavřené dodávky a uháněli s nimi jak o závod. Dvakrát s nimi vymetli opuštěné sklady a donutili je přestoupit do jiného vozu. Druhá byla také dodávka, třetí už byl vyleštěný šestidvéřový osobní vůz.

Při druhém přestupu je ještě nechali převléknout do jiných šatů a provedli maskovací proceduru: teroristka s hezkou tvářičkou, převlečená do plisovaných šatů, udělala Kate ve chvílce široký drdol a ještě jí dala naprosto nepřehlédnutelnou velkou sponu.

Marek jen tiše zíral, protože takhle matku ještě neviděl a v jeho očích zkrásněla. Také Edovi se změna líbila a pošeptal jí to, přestože věděl, že to na něm určitě vidí. Mohutný muž, nyní převlečený do uniformy řidiče, rychlými pohyby, svědčícími o dlouhodobé praxi, přistříhl Edovi vlasy a teroristka mu něco pleskla na hlavu v místě, kde padesátníci obvykle mají pleš.

„Co to je, proboha?“ zděsil se Ed.

„Rychleschnoucí lepidlo,“ konstatovala příjmemným hlasem teroristka, „Má tělovou barvu, takže to bude vypadat, že máte plešku.“

„Aha! A dolu to dostanu jen skalpováním, ne? Nebylo by jednodušší mě rovnou ostříhat dohola?“

„Nebojte se,“ zasmála se, „bez problémů to smyjete teplou vodou. Až přijde čas. Věřte mi, že je to lepší než paruka.“

Když nastoupili a milionářský vůz se rozjel na letiště, krasavice jim nabídla sklenku vinného stříku. Usmála se na Marka:

„Na alkohol jsi mladý, ale nezapomněla jsem na tebe,“ a do šampusky mu nalila limonádu z plechovky.

Kate už dávno pochopila, že jim neublíží. Měla spoustu času to promyslet a došla k jednoznačnému závěru, že by to těžko šlo jinak. Dokonce už Edovi i trochu odpustila. Ale Marek byl pořád zmatený. Jak jen mu to vysvětlí?

* * *

Najatou Cessnou je dopravili přes půl kontinentu na letiště, kde přesedli na pravidelnou linku do Evropy. Doprovázela je Vanesa a Robert. Ve Frankfurtu nad Mohanem přesedli do větší Cessny a přeletěli do Norska.

V malé, ale útulné vile uprostřed lesů, kde to vonělo dřevem a novotou, posadili rodinku v prosklené verandě s výhledem do zahrady, nabídli jim

sendviče a požádali je, aby měli strpení, protože se pan Goldon zdržel v koloně vytvořené kvůli nějaké nehodě. Ale že před chvílí volal, že přijede do dvaceti minut.

Skutečně za půl hodiny vstoupil do verandy hubený Frank a za ním opravdový, nefalšovaný, stárnoucí miliardář v životní velikosti. Marek na něm mohl oči nechat. Zapomněl na slušné vychování a předběhl otce i matku, aby byl první.

„Dobrý den. Rád vás poznávám, pane,“ řekl dospěle, stiskl mu podanou ruku a pochlubil se, „Učili jsme se o vás, pane Goldone.“

Goldon překvapení nijak neskrýval:

„Vážně? Ve zlém nebo v dobrém?“

„Náš učitel matematiky je z vás nadšený! Celou hodinu jsme mluvili o vás, ale pan učitel dělal, že to patří k matematice: vysvětloval nám, jak složitý je pohyb po Sluneční soustavě, protože sonda nikdy nemá dost paliva. Díky němu jsme také jeli do Muzea letectví, kde mají váš model.“

„Jaký model?“

„Model vaší sondy, co doletěla k... věděl jsem to... k té planetce.“

„O nějakém modelu jsem neměl ani tušení, hochu,“ nevycházel Goldon z údivu, „Nikdo mi nic nefek! Ale jestli je to tak, měl bych jim přispět... Dobrý den, paní Farelová... Pane Farele.“

Znovu se zaměřil na Marka:

„Potřebuji něco probrat s tvými rodiči, Marku. Buď tak hodný, jdi s Robertem ven, seznámí tě s tvým novým působištěm. Uvidíš sám, kolik zajímavých věcí tam je. Nemusíš se ho bát, i když ti u vás doma vyhrožoval. Dělal jen to, co jsem mu přikázal.“

„To je v pořádku, pane,“ vypnul Marek hrud', „Je s ním sranda.“

Když Marek s Robertem odešli, svlékl Goldon kabát, podal ho Frankovi, posadil se proti Farelovým do křesla, zatvářil se omluvně a řekl:

„Promiňte nám, paní Farelová, ten cirkus. Nešlo to jinak, ani váš muž to nevěděl. Potřebovali jsme, aby vaše chování bylo autentické a svědci podali policii dokonalé svědectví...“

„Kromě mé matky tam nikdo nebyl...“ vpadla mu Kate do řeči, „Zůstala tam, chudinka, přivázaná k topení v koupelně!“

„Mýlíte se, madam,“ usmál se Goldon, „Kromě vaší matky tam bylo několik dalších svědků. Protože jsme potřebovali alespoň jednoho svědka mít jistého, pozvali jsme vaší matku k vám. Informovali mě podrobně, takže vím, že touhle dobou už je v pořádku doma. Další dva svědci byli pracně vyzozorováni: jeden pán, co chodí pravidelně na partičku šachů ke svému příteli o tři ulice dál, a popeláři, kteří jsou přesnější než japonské rychlovlaky. Oni samozřejmě netuší, že jsme je takto využili. A pak jeden náhodný chodec... Náhodám se nevyhnete, je lepší s nimi počítat a využít je ve svůj prospěch.“

* * *

Když si všechno vysvětlili, zavolala Vanesa Roberta s Markem zpět. Goldon si

ale ještě na něco vzpomněl:

„Mysleli jsme si, pane Farele, že o vás víme všechno, ale Robert říkal, že vás zastihli s kuchařskou zástěrou. Pár minut zdržení mého příjezdu padá na vrub bleskového nákupu zástěry. Nechal jsem ji ale v autě... Vaneso, pošli pro ni, prosím.“

Vtom se do verandy vřítel Marek a hrnul se k rodičům:

„Mami, proč jste mi neřekli, že už tady zůstaneme?“

Kate se zle zamračila na Roberta:

„Co jste mu navykládal?“

„Pravdu, nic než...“

„Ale mami, vždyť to je za dnešek ta nejskvělejší zpráva,“ nenechal ho Marek domluvit, „Fuber už mi pěkně pil krev, protože se chtěl pořad prát, a Jessica mi řekla, že už se mnou nebude kamarádit, protože prý koukám po Melanii!“

A protože jsem jí na to zopakoval tátova slova, že se můžu koukat, kam chci a žádná ženská mi do toho nebude kecat, dodal v duchu.

Zaraženě se rozhlédl dospělým po tvářích a znejistěl: Robert se tvářil neutrálně, protože už to věděl, táta dělal mrtvého brouka jako vždy a zbývající se tím evidentně bavili. Ale matka vypadala šokovaně!

Robert Marka upozornil, že matce musí dát čas. Tak čekal, dokud se na něho nezačala usmívat. Doteď Robert připadal Markovi jako mluvka, co je s ním sice sranda, ale nezajímá ho nic jiného než jeho svaly. Ale protože matčinu reakci trefil přesně, rázem stoupl v Markových očích nejméně o dvě stě procent.

* * *

Po hodinovém rozhovoru se konečně Goldonovi zdálo, že i Markovi je všechno jasné. Vytáhl z diplomatky velkou plastovou kapsu, uzavřenou modrou patentkou. Položil na obálku ruku a řekl:

„Tady jsou nové doklady, se kterými se musíte seznámit. Máte na to čtrnáct dní, možná tři týdny. Teď vás úřady celého světa budou hledat a dovolená vám skončí, až je to přejde. Do té doby se s novými identitami musíte srovnat. U Marka to není problém, ze své podoby časem vyroste, ale vy byste měli uvažovat o změně účesu. O vás, pane Farele, mluvím také: plešku si smyjete, ale u těch krátkých vlasů byste mohl už zůstat. Co takhle malý knírek? Naopak Markovi nechte delší vlasy... Za čtrnáct dní, za tři týdny, vám sem pošlu fotografa, který udělá snímky na doklady a doplní je do všech databází, kde byste měli, jako občané tohoto státu, od narození být... Mezi doklady také najdete pozemkové listy a další papíry k téhle nemovitosti. Je vaše. Uvidíte sami, že i přesto, že tu není pořad takové teplo, jako doma, je tu příroda krásná a bohatá. Doporučuji vám vyrazit každý den na pořádnou túru – jednak se seznámíte s okolím a hlavně se trochu zocelíte. Potřebujete přece zapadnout do zdejšího kraje, když jste jeden jako druhý v podobném vyrůstali, ne? Na co jsem zapomněl? Aha, práce. Za tři týdny vám sem dodám

dvě auta, která si vyberete. Nebudou nová, ale ani z bazaru ve městě. Všude bude uvedeno, že je vlastníte již několik let. Edovi vyrobíme i policejní záznam o pokutě za špatné parkování. Auta mít musíte, protože to do zaměstnání budete mít daleko. Pro vás, paní Farellová, je práce přímo ve městě. A také škola pro Marka. Vy, Ede, ale budete muset o třicet kilometrů dál do mé vývojové kanceláře, kde potřebují programátora... Moc se jim nedaří, ale očekávám, že až se rozkoukáte, přijдете s nápady na zlepšení situace. Když bude smysluplná a vy poslechnete mé rady, co by se mělo udělat, povýší vás na vedoucího. Když tak je trochu popíchnu, uvidíme... A teď vás opustím," usmál se miliardář a pomalu vstal. Potom si všiml Edových kruhů pod očima, „Myslím, že pár dní byste neměli chodit daleko, protože si musíte zvyknout na zdejší časové pásmo a je to na vás vidět... Vaneso, jak to vypadá s večeří?“

„Všechno připraveno, pane, můžeme nosit.“

„Ať se vám daří,“ podal jim Goldon postupně ruku a pokynul Frankovi k odchodu. Vanesa s Robertem a kuchařkou, dámou v bílé zástěře, rodince prostřeli, popřáli jim dobrou chuť a rozloučili se. Marek nakoukl do zapékačské misky, protože to krásně vonělo, a nadšeně vykřikl:

„Lasagne! Tak jsem se jich dočkal!“

8.

Byl to první tandemový let za posledních pět desetiletí, byť trochu jiný než setkání Sojuz – Apollo na konci sedmdesátých let minulého století.

Jako první letěla Lajka i s výsadkovým modulem a třemi lidmi na palubě: Harry Fighter, Jessica Qinková a Nina Popová. Za ní, v automatickém režimu, letěla transportní loď, se kterou trojice přiletěla ze Země, nyní však obtěžkána čtyřmi nákladními moduly. Na palubě se vezl Kyklop a obrovské množství nákladu, ze kterého robot na Apophisu sestaví pozorovací stanici.

Čekal je pouze tříměsíční let, protože planetka sama přiletí k Zemi. Kosmická agentura již zažádala o zápis do Guinnessovy knihy rekordů – bude to nejtěsnější průlet lidí kolem Země na cizím kosmickém tělese. Všichni už se těšili na tu jízdu...

* * *

Přesně čtyřiaosmdesátý den letu se dvojice lodí přiblížila k Apophisu, který se řítí k Zemi jako splašený, ale ještě dalšího půl dne manévrovala dvojice na oběžné dráze planetky, než se mohl spustit sled pečlivě naplánovaných akcí.

Vzhledem k malé⁷ a rychle se zmenšující vzdálenosti komunikovala posádka přímo se Zemí. Přijala zdravotní zprávy z celého světa a tunu pokynů a upřesnění. Ale hlavní hvězdou stejně byl Kyklop. Což Harryho děsně štválo.

Jessica v těžkém skafandru stála v přechodové komoře Lajky:

„Ká, jsi připraven? Já ano.“

„Ano, madam, můžeme to spustit,“ hlásil robot z transportní lodi.

„Komora uvolněna,“ hlásil Harry, „Můžete ven.“

Jessica i Kyklop ve stejný okamžik otevřeli vnější dveře přechodových komor. Kyklop zůstal stát ve dveřích a pozoroval Jessicu, jak vyskočila do prostoru a pomalu plula k transportní lodi.

Také Kyklop opustil přechodovou komoru a táhl za sebou stometrovou hadici. Po několika korekcích se s koncem hadice dostal k ventilu, hadici nasadil na obrubu a zajistil. Vytáhl z přechodové komory celou hadici a s druhým koncem letěl k nákladnímu modulu 'nad' přechodovou komorou.

Když připojil hadici, dostala se Jessica jemným manévrováním k modulu a díky magnetickým botám se postavila na trup lodi. Kyklop se vrátil do přechodové komory, odkud vytáhl první čtvrtinu manipulačního prstence, nasadil na ni dvě magnetické svorky a poslal ji prostorem k Jessice.

„Opatrně, Ká, váží to třetinu tuny. Abych to pak ubrdila!“

„Uvědomuji si *všechna* nebezpečí s přesunem hmotných těles ve stavu

⁷ Malá v kosmickém měřítku: na překonání „pouhých“ tří milionů kilometrů ovšem potřebují rádiové vlny deset sekund!

beztíže, madam.“

Být to člověk, zvláště pak Harry, explodovala by Jessica po tom sebejistém prohlášení jako supernova. Takhle jen konstatovala:

„No dobře, Ká. Věřím ti.“

Když se konstrukce přiblížila, postavila se Jessica stranou a natáhla ruce. Na její zastavení potřebovala dva metry, ale šlo to lépe, než čekala. Ovšem kdyby neměla magnetické boty, strhla by ji konstrukce s sebou.

Jessica magnetickými svorkami přichytila konstrukci k trupu lodi a Kyklop s ozvěnou rozhlasu v rozlehlé nádražní hale hlásil:

„Druhá část je na cestě, madam. Přílet do dvaceti sekund.“

„Vidím ji... Opravdu na tobě popracovali, Ká. Dokonce i lehký humor ti naprogramovali.“

S poslední čtvrtinou prstence letěl Kyklop sám. Přilepil ji na trup lodi k ostatním, jemně se odrazil a plul ke vzdálenějšímu konci nákladního modulu. Než doplul ke druhému zámku, uvolnila Jessica ten svůj a hlásila:

„Modul jedna, zámek jedna uvolněn.“

„Modul jedna, zámek dva uvolněn,“ zahlásil za pouhé tři sekundy také Kyklop, „Modul jedna připraven k odpojení.“

„Lajka slyší... Odpojuji modul jedna.“

Servomechanismus zabral a nákladní modul se pomalu vzdálil od trupu transportní lodi. Kyklop nákladní modul dvě tři sekundy pozoroval a pak Lajku vyzval:

„Hadice k modulu jedna připojena – zahajte přečerpání paliva.“

„Přečerpání spuštěno!“

Pro zjednodušení a urychlení tankování a také z bezpečnostních důvodů nepoužívaly korekční motory prstence kyslík a vodík, ale na transportní lodi byla navíc malá nádrž s kerosinem.

Kyklop se přesunul k první části manipulačního prstence, odtrhl ji od trupu lodi a přesunul ji na modul. Tam již byla připravena Jessica, uchopila její druhý konec a přitiskla ho k modulu na vyznačeném místě. Posvětila si silným reflektorem a speciálním šroubovákem konstrukci připevnila k modulu. Kyklop připevnil druhou stranu.

Pak se Kyklop vrátil pro druhou čtvrtinu prstence a postup opakovali. Museli spěchat, protože stranový impuls, který udělil servomechanismus nákladnímu modulu, stále působil a vzdaloval modul od transportní lodi.

To mělo hned tři důvody: manipulační prsteneček, který nesl korekční motory, by jinak mezi modul a transportní loď nedostali. Dále zde byla dvě nebezpečí mechanická: korekční motory byly silnější, než bývají, protože měly za úkol dostat nákladní modul z oběžné dráhy na povrch planety a jejich plameny by poškodily trup lodi. A za druhé, kdyby některý korekční motor selhal, modul by se dostal do rotace a mohl loď poškodit.

Když připevnili i čtvrtou část manipulačního prstence, zkontroloval Kyklop všechny spoje a hlásil:

„Lajko, prsteneček jedna je hotov.“

„Výborně, palivo přečerpáno, hadice vyprázdněna a zajištěna. Můžete ji

odpojit.“

Kyklop odpojil hadici a vracel se s ní k přechodové komoře. Jessica ho následovala a pomohla mu nacpat do komory několik závitů hadice, aby se nepřipletla startujícímu nákladnímu modulu. Když usoudila, že nebezpečí nehrozí, vyzvala Lajku:

„Podmínky pro start modulu jedna splněny. Tak jedem, Harry.“

„Pozor, modul jedna odlétá.“

Z trysek dopředných motorů vyšlehl na dvě sekundy plamen a nákladní modul se začal zpožďovat. Zanedlouho z něho byla jen lesklá tečka mezi milionem jiných.

Jessica a Kyklop se pustili do přípravy modulu číslo dva.

* * *

Kyklop uzavřel vnější dveře přechodové komory na transportní lodi a ohlásil uzavření. Harry mu odpověděl:

„Lajka potvrzuje... Jessico a Kyklope, vraťte se domů... Výborně! Třetí nákladní modul hlásí, že právě přistál.“

„Potvrzují rozkaz, vracíme se.“

Jessica už byla u lodi. Čekala s otevřením přechodové komory na Kyklopa. Pozorovala ho, jak se blíží a přitom se *přehrabuje* v tom svém boxu. Zeptala se ho:

„Ká, víš co je to klokan?“

„Vím: pozemské zvíře, vačnatec, co nechodí, ale skáče,“ citoval Kyklop svou databázi, „Proč se ptáte, madam?“

„Klokan má na bříše vak, v němž nosí své mládě. Abys věděl, ten tvůj box mi připomněl klokaní kapsu.“

Na robota to už bylo moc abstraktní:

„Promiňte, madam, nemám fotografii klokana. Nevidím žádnou spojitost... Navíc mám box na zádech, ne na bříše.“

„Ha ha, velmi vtipné,“ reagovala Jessica na Harryho smích. Naštvaně otevřela dveře přechodové komory a vstoupila dovnitř.

Kyklop vstoupil hned za ní. Spíše vletěl, protože pořád měl velkou rychlost. Oba manipulátory vystrčil před sebe a zbrzdil svůj let. Tak nějak divně mu zahrály prsty na rámu vnějších dveří, skoro jako by si vyťukával nějaký hudební motiv.

Když se po naplnění přechodové komory otevřely vnitřní dveře a Jessica jimi prošla, Kyklop za jejími zády zase sáhl do svého boxu a musel si věci uvnitř urovnat. Asi kvůli rovnováze. Zavřel box a opustil za Jessicou komoru. Špatně odhadl svou sílu, odrazil se příliš a málem narazil do stěny. Opět zkorigoval let oběma manipulátory a prsty zopakoval bubnování. Pak se postavil za Jessicu a pomohl jí z těžkého skafandru.

* * *

Teď byla na řadě transportní loď.

Harry v pilotní kabině vydal přes počítač Lajky příkaz, a když nastala ta správná chvíle, odlehčená transportní loď zapálila korekční motory a pomalu se od Lajky vzdalovala. Počítač lodi si sám ohlídal ideální pozici na oběžné dráze k zahájení sestupu. Zanedlouho transportní loď přistála na zádech kamenného boha.

Jessica a Nina mezitím smontovaly ve skladu první výzkumnou sondu. Za pomoci Kyklopa otestovaly její funkčnost a pak s ní odletěly k přechodové komoře. Otevřely si vnitřní dveře a dlouhý válec sondy opatrně položily na podlahu.

V čiré tmě vesmíru se silně zablesklo a hned následovaly dvě exploze bezprostředně za sebou. Nebyly nijak velké, ale dostatečně narušily rám vnitřních i vnějších dveří přechodové komory. Přetlak zemské atmosféry proti vakuu není nijak malý a postaral se o zbytek: vnější dveře se utrhy z uložení, vylétly do vzduchoprázdna a za nimi následoval vzduch z přechodové komory. To, že se ženy držely stokilové sondy, nemělo téměř žádný odkladný účinek a všechny tři vzápětí opustily Lajku.

Jakmile unikl vzduch z přechodové komory, explodovaly také vnitřní dveře, které bezpečnostní protokol stihl zavřít, a zmizely ve tmě spolu s atmosférou z Lajky za šíleného kvílení, které ale rychle utichalo.

Následovalo mrtvé ticho – a to doslova.

9.

Planetka Apophis byla přibližně dva a půl milionu kilometrů od Země, pouze šestkrát dál než Měsíc.

Lajka proto komunikovala přímo se Zemí. Ale byla to komunikace sporadická, protože vše bylo rozplánováno do detailů. Při zpoždění sedmnáct sekund to ani rozumně řídit nešlo, a tak na Zemi přicházely v podstatě jen hlášení o úspěšném plnění jednotlivých bodů.

Richmond Kaberel také byl oficiálně jediný, kdo výpravu poslouchal. Když odezněly zdravotní pozemských hlavounů a půlden nadšeného poplácávání se po rameni, byl čas na práci. Desítky soukromých radiostanic, astronomů a pozorovatelů se nepočítaly. Byl tu proto, aby Země mohla v případě potíží reagovat. Hranice mezi normálním průběhem a průšvihem byla nezřetelná, možností tak mnoho, že posadit tam operátora bylo spolehlivější než sebelepší umělá inteligence. A co si budeme povídat: zatím také levnější!

„Země, tady Lajka, transportní loď právě dosedla na povrch,“ hlásil velitel.

„Lajko, tady Země, rozuměl jsem,“ Richmond posunul kurzor v plánu mise na další řádek, „Měly by následovat dvě sondy.“

Rádiový signál potřeboval téměř sedmnáct sekund na cestu tam a zpět:

„První sonda se už nese,“ hlásil velitel podle obrazu kamery v přechodové komoře, „Vydržte, Země, až smontujeme i tu druhou. Brzy budou připraveny k vypuštění.“

Vtom Richmonda překvapil vzdálený, těžko identifikovatelný zvuk.

„Lajko, co to bylo????“ ptal se Richmond vyděšeně, protože mu to připadalo jako exploze. Vůbec si neuvědomil, že je-li to něco vážného, stejně s tím nic neudělá, i kdyby mohl – stalo se to již před osmi sekundami.

„Výbuch na palubě,“ zazněl velitelův výkřik. Richmondovi hned došlo, že to nemohla být odpověď na jeho otázku. Ta ještě do přijímače kosmické lodi ani nedorazila.

„To snad ne! Přišli jsme o vnější dveře, vysálo to...“ poslední velitelova slova zanikla v hukotu šílené vichřice, která ho asi odtrhla od mikrofonu. Atmosféra mizela velice rychle a vytí stovky vlků utichalo.

Kakofonie prvních sekund dekomprese Richmonda ohlušovala, ale drama na něho zapůsobilo tak silně, že ho vůbec nenapadlo sundat si sluchátka. Díky tomu uslyšel prohlášení, spíš takové velitelovo nezřetelné povzdechnutí, když se z posledních sil přitáhl k řídicímu pultu, které nebylo určeno nikomu, ale Richmondovi následně změnilo život:

„Ta plechová svině!“

Následovalo ticho.

Jako po každém hlučném dramatu bylo horší než drama samotné. Richmond seděl v křesle jako hromádka neštěstí, naprosto psychicky zničený. Když zazvonil telefon vedle počítače, reagoval až na třetí zazvonění. Probral se, nevěda, zda tam bez pohybu sedí jednu nebo deset sekund, a zvedl

sluchátko. Muž na druhém konci se nepředstavil ani nečekal, až se představí on, ale dobře věděl, kam volá:

„Co se stalo??? Zaznamenali jsme od Apophisu nějaký záblesk!“

„Ano,“ vysoukal ze sebe Richmond těžce. Nemohl uvěřit, že se to vážně stalo, „Výbuch na palubě, dekomprese... Všichni mrtví.“

Hlas na druhé straně utrousil něco sprostého a zavěsil. Richmond se konečně dopracoval k tomu, co měl udělat už dávno. *Není kam spěchat*, říkal si, když vytáčel číslo svého nadřízeného.

Představil se. Už to stačilo, aby druhé straně přivodil šok. Richmond viděl šedivějšího muže, jako by stál vedle něho: vyskočil od stolu, kde svačil, pak ale ztuhl na místě, vytřeštil oči, ruce se mu roztráslly a krevní tlak vyletěl do nebes. Pokusil se o poslední zoufalou obranu. Určitě se na něj chtěl rozkřiknout, ale znělo to spíš jako prosba tonoucího:

„Měl jste volat jen v případě problému.“

„Ano, pane. Mise Apophis selhala, pane. Došlo k výbuchu a dekompresi... Ano, pane, nejspíš všichni.“

* * *

Flash Goldon se vrátil z jednání pozdě v noci.

Strhaný jak borůvka si šel hned lehnout, dlouho nemohl usnout a teď spal u snídaně. Rozespale zamžoural na Franka, který se do vily přihnal jako velká voda, rozmrzele mu pokynul ke druhé židli a pustil ho z hlavy.

Frank se už po minutě začal vrtět. Nevydržel to ani půldruhé minuty, musel s nepříjemnou zprávou ven:

„Vidím, pane, že jste měl těžkou noc.“

„Jen těžké ráno opilcovo...“ reagoval Goldon až po dlouhé pauze.

„Vy jste pil?“ divil se Frank.

Goldon jen mávl rukou nad nesmyslem a dál se soustředil na rohlík s burákovým máslem. Frank to ale nevzdal. Nemohl.

„Pane, máme problém na Floridě,“ oznámil šéfovi příliš neutrálním tónem. Goldon měl teď problémy s ranní kávou a Franka prakticky vytěsnil. Ale Frank byl zkušený a místo toho, aby zvýšil hlas, řekl tiše, jakoby mimochodem:

„Hrozí prozrazení Kyklopa.“

Do Goldona jako když píchne. Kafe měl málem v klíně a rázem byl pozornost sama. Postavil hrnek na stůl a pozorně se zadíval Frankovi do očí:

„Zřím tě, Franku,“ prohlásil vesele. Minulý týden doháněl resty z mládí, jak tomu říkal, když se díval na staré filmy. Zvláště Avatar ho chytil za srdce a pořád ho byl plný.

„Dovolím si pochybovat, pane, ale můžeme to zkusit: ve středisku posadili k radiostanici příliš chytrého operátora. Náš člověk se kolem něj pořád motal, a když mise selhala, byl prý v takovém šoku, že mu musel pomoci na toaletu. Umyl se studenou vodou, ale pořád prý kroutil hlavou a opakoval: *je to divný, je to divný!* Blekotal něco o velitelově povzdechu. Tak ho poslali na dovolenou. Náš člověk záznam komunikace upravil, takže oficiálně se ta Fighterova

nešťastná slova řešit nebudou, ale ten operátor je nebezpečný, a až se mu to rozleží, začne po tom pátrat.“

„Proč by po tom pátral?“ podivil se miliardář, „Stejně to slyšela půlka planety, tak proč by měl být zrovna *tenhle chlap* tak nebezpečný?“

„Jde o souvislosti. Ta půlka planety nemá k Agentuře takový vztah jako tenhle chlap. A když si ho náš člověk prověřil, zjistil, že už něco podobného udělal v předchozím zaměstnání. Jeho zaměstnavatel dostal tři roky natvrdo kvůli tomuhle šťouralovi, co si myslí, jak vysoké má morální kvality... Rád bych byl poblíž, abych zareagoval obratem, pane.“

„Já vím. Vždycky se mi líbilo, že myslíš dopředu – no jo, tak teď mi řekneš, že jsi už sehnal na Floridě lidi a chceš tam jet!“

„Vidíte, pane? Taky to děláte. Přesně to jsem udělal.“

„Jak jsi to zvládl tak rychle.“

„Však víte – staří známi. Přece pocházím z Floridy.“

„Saint Marys není Florida.“

„Skoro je. Tam jsem se narodil. Do školy jsem ale začal chodit v Zimní Zahradě a na střední pak v Orlando. Poznal jsem spoustu zajímavých lidí, takže jsem si dal pozor, abych o kontakt na ně nepřišel.“

„Jasně, zase to tvoje dopředné myšlení. Co s tím chlapem chceš udělat?“

„Někam ho uklidím, protože kdyby informoval policii nebo přes svého otce jeho bratra senátora, bylo by to hodně zlé. Nevím, co mu přišlo divný, ale my nesmíme dopustit ani podezření. Plán máme dobrý, nesmíme si ho nechat někým narušit.“

„O čem to mluvíš, Franku. Myslíš, že by Země poslala na Apophis vojáky jen proto, že tam *nějakej* robot zničil kosmickou loď? I kdyby tomu uvěřili... Pravdou ovšem je, že je to nesrovnatelně jednodušší než pohnout planetkou. A třeba by to i daňoví poplatníci uvítali: mělo by to pro ně příchut' dobrodružství. Taky by se na tom hned přiživili vývojáři her!“

„Myslíte útok na planetku? Hmm, to tady asi ještě nebylo... Ale myslím, že to nehrozí, pane. Ať je to jak chce, mě nezajímá robot, mě zajímá, co by udělali s námi.“

„Máš samozřejmě pravdu. Tak jed'. Odblokuj ti cestovní kartu.“

„Ještě jedna drobnost, pane.“

„Na jakoupak *drobnost* jsem zapomněl?“ otázal se Goldon znechuceně, protože už zase odcházel do světa snů a Frank mu vnucoval realitu.

„Je to pět tisíc kilometrů, pane.“

„Neříkal jsi, že rád řídíš?“

„Všechno má své hranice, pane. Víte, kolik koňů bych uštvál? Nehledě na to, že za týden bych tam nebyl nic platný.“

Ale Goldon už ho neposlouchal, protože smlouval s pilotem svého stroje. Dohadoval se s ním dlouho, ale potom přistoupil na jeho podmínky. Smutně se podíval na Franka a řekl:

„Budeš muset vydržet, Franku. Úplně jsem zapomněl na servisní prohlídku. Od desíti do osmnácti. A protože toho naspal ještě méně než já, půjde si pak lehnout. Přistoupil na to, že odletíte ve čtyři ráno. Dotankujete

v Minneapolis. V Orlandu budeš ráno mezi osmou a devátou. To by snad mohlo stačit.“

„Rozhodně lepší, než to jet autem... Děkuji, pane.“

„Pak ale musí mít pauzu, tak jsem mu řekl, že ho ubytuješ v hotelu, kde na tebe počká. Déle než tři dny ti to snad trvat nebude, ne?“

„Pokud se nic nestane, za tři dny jsme zpět. Ale jestli ho budu muset někde nahánět, tak nevím.“

„Máš tři dny. Potom musí být letadlo tady a ty pojedeš vlakem.“

10.

Richmond Kabarel se probudil uprostřed noci, když sebou cuknul tak, že málem skončil na podlaze. Zpocený byl jako myš!

Po takovém zážitku by na špatném snu nebylo nic divného. Ovšem kdyby se neopakoval tento týden již potřetí. Začínal pokaždé jinak, ale končil pokaždé stejně – Richmondovou smrtí udušením. A pokaždé byl příčinou podivný stín, který Richmond nebyl sto identifikovat. Ale pokaždé na něj řval: *Ty plechová svině!*

Ovšem tentokráte to bylo jiné, protože si Richmond vybavil jeden detail: ten stín měl šest nohou. Proč šest? Jaké zvíře má šest nohou? Že by se mu vrátily dávné noční můry? Nesmysl, šestinohého pavouka ještě neviděl!

Divoké sny o útoku pavouků měl v osmi letech, když spadl do podzemí. Tehdy trvalo skoro rok, než se toho snu zbavil a dokázal spát celou noc. Postupně pochopil, že byli jeho vpádem vyděšení víc než on a vlastně neútočili – oni prchali směrem od něho, jak nejrychleji mohli.

Vtom se mu vybavil další detail. Znovu ho polilo horko, jako by nebyl už tak dost zpocený: stín měl válcovitou hlavu a Richmond by přísahal, že měla mnoho očí. Asi taky šest. Ale pak se spojil sen s realitou a bylo jasno: těch očí bylo osm a ty nohy byly kovové. Kyklop!

Ted' měl *rozporuplné pocity* jak podle učebnice – pocítil úlevu, sen už se určitě opakovat nebude, ale zároveň se vyděsil. Vraždicí robot! To nám ještě scházelo!

Bylo mu jasné, že se nejedná o žádnou vzpouru. Někdo ho musel přeprogramovat – někdo, kdo měl nějaký zájem na tom, aby mise selhala. No jo, takových by na Zemi asi byl celý zástup.

Richmond zavadil zrakem o hodiny na stolku – půl druhé! Ted' bude pokračovat, bádát bude ráno. Pokusil se oblafnout sám sebe: umínil si, že se zítra pustí do pátrání. A opravdu – oči se mu hned začaly zavírat samy od sebe a za chvíli spal jako dudek.

* * *

Richmond se probudil a spokojeně se protáhl. Poté, co konečně pochopil sen, co se mu zdál třikrát za sebou, usnul jako špalek a budík se mohl strhnout. Dneska se na něj ale nezlobil, cítil se skvěle!

Ranní hygienu a snídani odbyl jako vždy. Byl odhodlán ukončit dovolenou. Dneska se do práce dokonce těšil, protože konečně bude zase ve svém a bude pokračovat v obvyklé práci, která ho bude traumatizovat méně než jakákoliv komunikace s vesmírem.

Přesto byl ale pevně rozhodnut, že půjde za vedoucím střediska a upozorní ho na podezřelé souvislosti, které vyplývají ze slov, jež Harry Fighter vyřkl vteřinu před svou smrtí.

Odložil si věci u sebe a odhodlaně vyjel výtahem o dvě patra výš.

Sekretářka byla jeho přítomností překvapena, ale ve vstupu mu nijak nebránila. Když šéf souhlasil s Richmondovým vstupem, dokonce mu otevřela pravé křídlo dřevem vykládaných dveří.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravil Richmond a s potěšením konstatoval, že kmetova kancelář se nijak nezměnila. A to si už ani nepamatoval, kdy tu byl naposled.

„Dobré. Neřekl jsem vám snad, ať si vezmete týden volna?“

„Jste velmi laskav, pane, ale tři dny bohatě stačí.“

„Jaký laskav, odečte se vám to normálně z dovolené... No dobře, uznávám, že mi není lhostejné vaše duševní zdraví... Pořád mám na lidi dobrou paměť a s vámi nikdy nebyly nějaké potíže, prakticky o vás nic nevím. Proto je na místě otázka: proč jste zde, Richmonde Kaberele?“

„Měl jsem divoký sen...“

„Což po takovém šoku se není co divit.“

„... Jenže stejný třikrát za sebou, pane. Nikdy se mi to nestalo, tak jsem nasadil mozek na stopu a přišel jsem se s vámi poradit.“

„Poradit? Přišel jste snad na něco jiného než komise moudrých hlav?“

„Nevím, co vymyslely ty *moudré hlavy*, nikdo se mě na nic neptal ani mi nic nesdělil.“

„Nevymyslely nic. Co taky mohli vymyslet z několika výkřiků... Ať jste, pane Kaberele, vymyslel cokoli, musíte mít důkazy. Nevím, co jiného jste slyšel vy... Možná jste slyšel naživo něco jiného než všichni ostatní ze záznamu, ale měl byste připustit možnost, že si po prožitém traumatu váš mozek něco vymyslel... Nechci vás urazit, to ne... Ale sakra,“ vykřikl bojovně, „ne nadarmo mě označují za kmeta! Co se mi tak asi může stát? Zkrátka se ptám, jestli jste se nezbláznil!“

Richmond se začal dusit, protože konsternovaný člověk se jen těžko může smát.

Ředitelova přezdívka se vždy vyslovovala šeptem a až poté, co se dotýčný třikrát přesvědčil, že kmet není někde poblíž. Richmonda šokovalo, že on ji tady jen tak vykřikuje!

A k tomu ještě málem vybuchl smíchy, protože mu dotaz na duševní stabilitu přišel směšný – kdyby byl opravdu cvok, co by asi tak odpověděl? Samozřejmě že:

„Jsem si jistý, že jsem cvok, protože jinak bych za vámi nešel.“

„Tak už se vyjádřete!“

„Nechápu, že se nic neděje, když to museli slyšet všichni... Určitě jsem si to nevymyslel. Důkaz je u vás: můžete přehrát konec záznamu? Poslední tři sekundy budou stačit.“

„Mohu. Moment, musím do archivu.“

Richmond stál metr od kmetova stolu a čekal, co se stane. Co zabráni tomu, aby řekl: *Slyšíte? Tady je ta plechová svině!*

Právě zhodnotil možnost číslo tři: kmeta skolí infarkt a on v posledním vzepětí sil smaže celý archiv... Nebo možnost číslo čtyři: tiše a bez rozloučení odejde server...

„Tady to je! Pustím celý blok, neumím ho pustit odprostředka!“

Lajko, co to bylo??? slyšel Richmond svůj vyděšený hlas.

Prakticky okamžitě byl slyšet velitelův výkřik: *Výbuch na palubě!!!*

O sekundu později zase: *To snad ne! Přišli jsme o vnější dveře, vysálo to...*

Poslední velitelova slova zanikla v hukotu šílené vichřice, která ho asi odtrhla od mikrofonu. Atmosféra mizela rychle a vytí stovky vlků utichalo.

Až utichlo docela.

„Tak co zvláštního jste slyšel?“ zvedl kmet zrak k Richmondovi a úplně se ho lekl, „Proboha, Richi, co se děje???“

Richmond byl bílý jako křída a těžce dýchal. Přesto dokázal poměrně srozumitelně odpovědět:

„Promiňte, že jsem vás zdržoval, pane. Musím rychle pryč!“

A než se kmet na něco zmožil, vyjel Richmond z kanceláře jako namydlený blesk.

* * *

Richmond se slzami v očích vběhl do své kanceláře, práskl dveřmi a zhroutil se do křesla. Připadal si jak ve snu: teď se otevrou dveře a temný stín ho natlačí do skartovačky!

Nesmysl, tohle je krutá realita! Záznam byl upraven! A nedělal to žádný amatér, který by jen ustříhl konec. Hluk, způsobený unikající atmosférou, naprosto přirozeně odezněl. Ovšem bez toho povzdachu.

Richmond měl poměrně jasnou představu, jak lze něco takového udělat, protože před lety koukal zvukaři přes rameno a tak ho to zaujalo, že nastudoval i nějakou tu teorii. A pokud dotyčný použil nějaký profesionální program, ani nemusel nic vědět o Hertzech, frekvencích, harmonické analýze a dalších pojmech.

Co s tím má udělat? Logika našeptávala, že nechat to plavat, ale morálka se vtírala se svým pohledem na věc. Rozdíl mezi strojem a kamenem v ruce jsou miliony let vývoje a – jako v tomto případě – miliony dolarů, ale z morálního hlediska tam žádný rozdíl není. V obou případech vraždí člověk. A to přece nelze nechat bez povšimnutí!

Navíc je tu další nebezpečí – robot, na rozdíl od kamene, se může vymknout kontrole a pak, než ho zničí přivolaný tankový prapor, vyvraždí klidně malé město. Takové změny v programu inteligentních strojů by měly být trestné rozhodně víc, než když člověk praští v afektu druhého kamenem po hlavě! A stejně jako u nájemné vraždy: třeba potrestat vykonavatele, ne robota, ale programátora i objednatel.

Co ale může udělat on sám? Na policii se obrátit nemůže, jediný důkaz se vypařil! Richmond pocítil takovou bezradnost, jakou ještě nikdy v životě. Myslí! Kdo jiný to mohl slyšet? Zasmál se – přece polovina planety! Přesto nelze považovat toho, co záznam upravil, za hlupáka. Závěr byl zřejmý: když to nepůjde oficiální cestou, nepůjde to vůbec! Možná mezi lidmi bude podezření

kolovat, ale to se snadno označí za konspirační teorii.

Vtom se mu vybavila překvapivá situace: po události sedí zdrceně u počítače a někdo mu volá! *Kdo to byl? Nepředstavil se, to je směla! Ale možná by se to dalo zjistit... Je na místě položit si otázku, zda se změna záznamu mohla dít se souhlasem kmeta. Hmm... Těžko! První výprava s lidmi dál, než se jakýkoliv člověk kdy dostal, byla pro ředitele otázka cti a celoživotní triumf. On by za tu misi položil život. Tak snad má šanci...*

Richmond se zvedl a podruhé vyrazil za ředitelem. Vědom si vstupu na šikmou plochu se na sekretářku usmál, ale její snahu ho zadržet ignoroval a současně se zaklepáním otevřel dveře a vstoupil. Kmet překvapeně zvedl hlavu od monitoru, zamračil se na Richmonda, ale nezačal na něj křičet, jak by se dalo očekávat.

„Pane, vyslechněte mě a nepřerušujte mě prosím. Musím vám to říct se všemi souvislostmi,“ řekl Richmond prosebně, ale tvářil se tak rozhodně, že kmet neodporoval. Richmond mu jako první řekl, co slyšel, a pak začal vysvětlovat všechno ostatní. Na závěr se přiznal, co si o něm myslí:

„Věřím, že za tuhle misi byste dal duši a nepřipustil byste takové zneužití techniky, ani byste v žádném případě nepřipustil takovou manipulaci s důkazy. Možná jsem naivní, ale proto jdu za vámi, protože vám věřím.“

„Taková důvěra mě těší, pane Kaberele. Co ode mne chcete?“

„Krátko po explozi mi volal nějaký astronom, který viděl záblesk, a ptal se, co se stalo. Nepředstavil se, ale ústředna je napojená na počítač, kde by mohl být záznam o přijatých hovorech. Podle data a času se to najde snadno. Mohl byste mi to číslo zjistit? Prosím. Předpokládám, že tu možnost máte.“

„Předpokládáte správně... Malý moment,“ zvolal kmet, protože Richmond se chystal odejít. Richmond se překvapeně otočil, ale kmet už zvedl telefon a druhou rukou se chopil myši:

„Sáro, spojte mi prosím nějakého ajťáka.“

Richmond druhou stranu neslyšel, ale když volá ředitel, jde všechno samo.

„Jak dlouho se ukládají informace z naší ústředny? Týden? Výborně... To mi je jasné, potřebuji jenom zjistit číslo volajícího... Ano, mám to připravené: třináctého dubna, devět padesát tři, osmnáct sekund... Cože? To nevíme, ale maximálně v rozsahu...“ podíval se na Richmonda, který zvedl ukazováček, „... jedné minuty... Ano, počkám... Tak mi to dejte do pošty. Děkuji. Na slyšenou.“

Položil sluchátko a usmál se na Richmonda:

„Jsou tam tři čísla. Pošle je, já vám je vytisknu a vy si zjistíte, které z nich to bylo.“

„Ano, pane. Mockerát vám děkuju.“

„Jen mi není jasné, k čemu vám to bude.“

„Jestli to volal někdo z pořádné hvězdárny, pak bude mít v počítači obrazový i zvukový záznam. Asi ho neposlouchal, když nevěděl, co se děje, ale být by tam mohl. I kdyby ne, je tu druhá věc, která by mě zajímala, pane: časový vztah mezi zábleskem a velitelským hlášením... To by nebyl špatný nápad: lze tento jeden záznam z vašeho archivu uložit do zvukového

souboru? Flešku mám.“

„Pravda, pro smysluplné porovnání časů to budete potřebovat... Půjčte mi ji... Vida, zpráva s čísly právě dorazila – nakopíruju vám tu přílohu k souboru AVI... Tady to máte... Asi budete potřebovat dovolenou, dohodnu se s vaším nadřízeným. Držím vám palce. Tak odporný čin nesmí zůstat nepotrestán! Kostky jsou vrženy! Spěchejte a buďte jako ostříž. S nikým se tu nevybavujte, nikdy nevíte, kdo vás poslouchá! V pořádku se vraťte. Na shledanou!“

Kmet nemohl tušit, kolik havěti má ve své kanceláři. Jeho připomínku by bylo možné formulovat přesněji: *Nikdy nevíte, kolik štěnic vás poslouchá!*

* * *

Když Frank po sedmi hodinách přistál v Orlandu, čekal ho na zadním parkovišti mohutný muž. Opíral se o stříbrné SUV a připomínal Roberta. Byl však pomalejší a vážnější.

„Ahoj, Ralfe. Tak jsem tady.“

Podali si ruce. Frank ukázal na opravdu výstavní děvče za volantem:

„Tvoje děvče?“

„To je Viera.“

„A nejsem jeho děvče!“ zavrčela.

„Ahoj. Já jsem Frank a je mi jedno, jestli jsi nebo nejsi Ralfovo děvče.“

Přestala se mračit a vystrčila okénkem ruku:

„Viera, šéfe... A než se blbě zeptáte jako jiní: je mi šestadvacet, takže s vámi klidně můžu pít!“

„Vážně? Vypadáš na osmnáct.“

Znova se zamračila. Ralf obešel auto ke spolujezdci a Frank si sedl za Vieru. Zavřel dveře a lehce jí poklepal na rameno:

„Neberte to tak vážně, však si na mě zvykneš... Akce musí být rychlá, jinak pojedu domů vlakem. Zbude-li čas, pozvu vás na skleničku, ale během akce ani kapku. A teď nás odvez do toho skvěle vybaveného bytu, co mi říkal Ralf do telefonu. Doufám, že tím nemyslel bar.“

Ralf se zasmál a SUV se rozjelo. Ralf se otočil na Franka, který se zajímal:

„Máš víc lidí?“

„Jo, mám ještě dva bratry. Říkáme jim Em a Pí, jak se jmenují, si myslím nepamatují ani oni sami. Jsou trochu pomalejší a nesmí se rozdělit, ale jsou děsně vytrvalí a vždycky měli výsledky... Na jednoho chrapouna by to snad mělo stačit?“

„Snad ano. Nikdy protivníka nepodceňuj! Jak to s ním vypadá?“

„Špatně! Teda pro něj. Protože jsi vždycky měl na potížišty nos a vyšlo ti to i tentokrát, Franku. Tři dny dovolené mu byly příliš. Dneska ráno vběhl k šéfovi a přesvědčil ho, aby mu z archivu přebral záznam komunikace. Když zjistil, že záznam je upravený, začal šít. Ale za chvíli byl u šéfa zpátky a prohlašoval, že bude pátrat na vlastní pěst. A tohle je zajímavé: nechal si zjistit, která čísla volala do střediska těsně po explozi. Tvrdil, že mu někdo volal hned po výbuchu a ptal se, co se stalo.“

„Zjistili jste, kdo to byl?“

„Jméno ne, ale někdo volal z Velkého Magellanova Teleskopu v Chile. Dokončili ho teprve vloni.“

„To číslo jste napíchlí?“

„Samozřejmě. Chrapoun se jmenuje Richmond Kaberel, známe jeho bydliště a víme, že má rodiče u Lake Central. Taky jsme zaměřili jeho mobil. Před chvílí volal Em, který sedí u našeho skvělého vybavení, že Rich dorazil domů.“

„Skvělá práce, Ralfe,“ řekl Frank, ale hned si všiml, jak se Viera napnuly svaly na tváři a také zachytil její vztekly pohled ve zpětném zrcátku. Hned věděl, kolik uhodilo. Ušklíbl se a ironickým tónem řekl:

„Zdá se, že tohle všechno zjistila naše žabka... Je to tak, Ralfe?“

Ralf byl na její nálady patrně zvyklý a napjatou atmosféru vůbec nezaznamenal. Přikývl a beze stopy emocí konstatoval:

„Viera je náš počítačový expert.“

„Doufám, že lepší expert než řidička,“ konstatoval Frank a ohlédl se po značce, „Právě zazdila stopku!“

11.

Richmond Kabarel poslechl ředitele, pobral v kanceláři pár věcí, které by tam neměly zůstat v případě, že už by se nevrátil, a jel domů. Vedoucí byl evidentně informován, jen mu pokynul a vztyčeným palcem přál úspěch. Kdo ví, co mu ředitel řekl. Spolupracovníci jen zvědavě koukali.

Co chtěl kmet tím citátem *Kostky jsou vrženy* asi tak říct? Možná, že něco jako *Právě jste spustil lavinu, a když si nedáte pozor, pohřbí vás!* Nebo něco podobného.

Richmond se pokoušel vybavit si všechny schizofrenní situace z filmů. Mohl jen litovat, že není příznivcem detektivních ani špionážních seriálů. Teď by se mu takové znalosti hodily. Dobrá, použije alespoň to málo, co ví.

Možnost identifikace první: platební karta. Vybere si peníze z bankomatu a bude platit jen v hotovosti a v malých obchodech. Vybere víc a předplatí si několik nocí ve dvou malých hotelech a také větší počet jídel ve dvou třech jídelnách, co tohle umožňují. Všechno ostatní, nájem, voda, elektřina, jde trvalým příkazem.

Možnost identifikace druhá: mobilní telefon. Obvolá ta tři čísla, ale pak nechá tuhle kartu doma a koupí si předplacenou. Raději hned několik těch nejlevnějších, protože po více voláních bude pronásledovatelům jasné, že tohle číslo je on.

Doma vybrakoval lednici i mrazák a v obou stáhl teplotu na minimum. V mrazáku byly už jen lasagne. Při čekání na mikrovlnku zapnul počítač a zavolal na první číslo. Patřilo náhodě, která s Apophisem nesouvisela.

Mikrovlnná trouba hlasitě cinkla. Spíš to znělo jako hvízdnutí palicí po palici a Richmondovi se z toho vždycky zježili všechny chlupy. Vytáhl si ze šuplete příbor a šel s talířem ke stolu. Jak ho talíř páčil do ruky, napadlo ho, že předplacení jídelny je blbost, protože volající astronom volal ze svého pracoviště a to je bůhví kde. Navíc bude umístěná na nějaké hoře.

Odložil talíř i příbor a zavolal na druhé číslo v pořadí. Jak telefon vyzváněl, Richmond horečně přemítal, kde je nějaký nejbližší teleskop. *Ale když tady všude kolem je samá rovina!*

„Por favor?“ ozval se příjemný ženský hlas. Ale Richmond španělsky neuměl.

„Prosím anglicky. Kam jsem se to dovolal?“

„Já zas nemluvit anglicky, lo sabemos?“ následoval rozpustilý smích a upřesnění, „Trochu anglicky rozumět, ale špatně mluvit... Tady GMT,⁸ Chile. Co si přát, pane?“

„Komunikoval jsem s Lajkou, když došlo k explozi,“ snažil se Richmond o pečlivou výslovnost, „A když se zablesklo, někdo z tohohle čísla mi volal... a ptal se, co se stalo... Nepředstavil se – nevedl své jméno. Potřeboval bych s ním mluvit.“

Chvilí bylo zaražené ticho a Richmond už promýšlel, jak by svou otázku

8 Giant Magellan Teleskope: plánované dokončení 2018, skutečně hotov 2028.

formuloval jinak, ale slečna to nakonec úspěšně strávila. Richmond ji slyšel, jak se někoho za sebou ptá na Lajku. Když pochopila, zase se zasmála a řekla:

„Lo tengo! Eso debe haber sido...“ pak si uvědomila, kam mluví a opravila se, „To je celý náš Abbe Pilon. Chcete mluvit?“

„Ano, chci s ním mluvit. Prosím.“

„Uno momento,“ zamotala do toho itaštinu. V telefonu se ozvalo cvaknutí a bručivý hlas, který Richmond ihned poznal, se unaveně zeptal:

„Por favor?“

„Abbe, tienes un americano en el cable.“

„Bueno... Helou, Američane!“

„Dobrý den. Jmenuji se Richmond Kabarel. Volal jste mi krátce po havárii Lajky do střediska. Nepředstavil jste se, asi jste byl v šoku jako já.“

„Ano, to jsem byl já. Určitě vás mé dohledání stálo spoustu práce – to mi voláte jen proto, abyste mi dal lekci slušného chování?“

„Zřejmě jste tím znám, ale kvůli tomu nevolám. Potřebuji od vás pomoct.“

„Aha... Z čího pověření voláte?“

„Vidíte, mohl jsem se ohánět vyšetřováním události, něco jako člen komise, ale pravda je taková, že mám osobní zájem. Oficiální vyšetřování této věci neprobíhá, protože někdo změnil záznamy.“

Pilon to chvíli přehazoval v hlavě, ale pak reagoval se zadostiučiněním:

„To jako přímo v agentuře?! No to mě podrž! Však už jsem jim několikrát říkal, že takový bordel jsem nikde jinde neviděl!“

„Mrzí mě, že vás zklamu, pane Pilone,“ odpověděl Richmond ironicky, „Oni to pořád nevědí a ani se to nedovědí.“

„Teď vám nerozumím.“

„Věc se má tak, že jediné paměťové médium, kde inkriminovaná část komunikace s Lajkou je, je můj mozek. Proto vám volám: možná že záznam bude také ve vašich počítačích... Předpokládám, že záznamy z doby takových významných událostí archivujete.“

„Nedrží vám u hlavy pistoli? Nebo nůž u ledvin?“ projevila Pilon dokonalý odhad situace.

„Je mi potěšením mluvit s inteligentním člověkem s tak skvělou představitivostí. Ne. Zatím ne. Ale nevím, jak dlouho to vydrží.“

Jakýmsi šestým smyslem astronom usoudil, že si Richmond nedělá srandu, a přeřadil na vyšší rychlost. Bylo slyšet, jak si ve spěchu přitáhl židli a posadil se. Následovalo klapání kláves, protože Abbe Pilon byl možná skvělý astronom, ale zatraceně špatný pisař. Richmond si s pobavením představil datla, bušícího do stromu.

„Jsme největší dalekohled na téhle kupě hnoje,“ prohlásil Pilon, „Máme to nejmodernější počítačové vybavení, ale stejně když chcete něco zpětně dohledat, musíte čekat – jako za mlada u tři osm šestky... K čemu vám ten záznam bude, Richi?“

„Ještě jsem se nezeptal, jestli jste také chytali rádiovou komunikaci?“

„Neposlouchal jsem.“

„Hm, škoda... Pak mě zajímá alespoň čas toho záblesku. Chtěl bych ho porovnat s komunikací.“

„Tak už konečně... Teď mě napadlo, že komunikaci určitě odchytil někdo dole v dílnách. Ti by mohli mít i záznam. Tak si poznačte čas: duben třináctého, devět padesát tři, patnáct sekund a sto šedesát dva tisícín.“

„Děkuji.“

„Není zač... Jak dlouho budete na tomhle telefonu?“

„Proč?“

„Během pěti minut doženu techniky, minimálně jeden tu bude. Obstarám vám ten zvukový záznam... Cože jste vlastně slyšel?“

„Jde o jednu větu. Poslední Fighterův výkřik, přes hluk špatně slyšitelný. Ale nevím, kdo nás poslouchá. Když vám to řeknu, ohrozím vás. Věřte mi, že v souvislostech jde o pořádný problém.“

„Chápu,“ prohlásil Pilon zklamaně, „Vydržte, seženu vám toho technika, číslo mám na displeji... Jestli se bojíte, nesaďte na jednom místě, pohybujte se! Ne nadarmo se tomu telefonu říká mobilní.“

„Dobrá, ještě mě nikdo nehoní, dám vám deset minut. Potom tu kartu hodím do kanálu.“

„Tak na slyšenou.“

„Děkuji. Zatím se mějte.“

* * *

Než se s astronomem domluvil, jídlo vychladlo.

Richmond ho doslova zhltnul. Přitom ale stihnul na papírek s časem záblesku připsat astronomovo číslo. Potom vyskočil, mobil si strčil do jedné kapsy, papírek s čísly složil do druhé, vypnul počítač a opatrně vyšel na chodbu.

Zamknul byt na dva západy, chvíli se rozmýšlel, ale pak výtah zavrhl. V baráku bylo neobvyklé ticho. Taky mu ale hned došlo, že snad nikdy touhle dobou doma nebyl a že to není kvůli němu. Už asi blbne. Opatrně se naklonil přes zábradlí, ale nikdo další tam nebyl.

Pomalou scházel ze schodů, ale nespěchal, protože pociťoval stále větší strach. Doma zůstat nemůže, venku ho odstřelí jak prašivého psa, nebo ho šoupnou do auta a za městem ho zalijí do betonu. Nebyl fandou detektivek, ale fantazii měl bezbřehou.

Byl už v prvním patře, když se ozvala rána do vchodových dveří. Ztuhnul leknutím na místě, ale pak se vzpamatoval a rozběhl se po schodech nahoru. Další rána byla ještě silnější, ale zamčené dveře nepovolily. Minul svůj byt a vyběhl další patro. Ještě jedno a vyplivne plíce!

Na chodbě se objevila paní Smithová. Nepochybovala, že šílené rány do vchodových dveří a uřícený Richmond spolu souvisí:

„Co jste zase provedl, pane...“

Pokračovat jí zabránilo velké přetížení, protože Richmond skočil do bytu a za ruku jí vtáhl za sebou. Scházelo málo a ruku jí utrl, protože jí otočil

kolem osy jako káču. Bylo neuvěřitelné, že se v tak úzké chodbě kolem ní dokázal protáhnout zpět ke dveřím a rychle je zavřít.

Než se zavřely úplně, tak ještě zaslechl, že na čtvrtou ránu vchodové dveře povolily a dva nebo tři hulváti se nahrnuli do domu. Rychle dveře bytu zajistil řetězem a přistoupil k paní Smithové.

Opirala se o rám dveří do kuchyně a zhluboka dýchala. Protočení ji vrátilo do mladých let, kdy ji proháněli mladíci na parketu. Asi se jí to líbilo a nostalgie ji tak pohltila, že jí ani nenapadlo ječet. Naštěstí.

Paní Smithová byla šestašedesátiletá mohutná dáma s knírkem, která teď zastupovala domovnici. Tu si odvezli minulý týden. Prý do nemocnice. Nebylo by to nic divného, protože se pořád rozčilovala.

Paní Smithová se podívala Richmondovi do očí a tváře jí hořely:

„Přišel jste mě znásilnit?“

Možná by nebyla proti. Richmond na ni vyvalil oči a vážně uvažoval, jestli by jí neměl přehnout přes koleno a naplácat, aby vzpamatovala. Ale i to by se jí možná líbilo.

„Vy máte nápady, paní Smithová,“ zakroutil hlavou, „Pojďte prosím do kuchyně, ať nás ti nezvaní hosté neslyší.“

Kupodivu ho bez protestů následovala. Posadila se k mohutnému stolu, který ladil s její postavou, na zpevněnou židli a prohlásila:

„No co, je mi teprve šestapadesát a chlapi si jdou vždycky za svým!“

Richmond se zastyděl, že jí hádal o deset víc.

„Madam, nevím, co jste zažila a proč si o chlapech myslíte jen to nejhorší, ale nepřišel jsem vám ublížit. To, že jsem byl na patře ve chvíli, kdy jste otevřela dveře, je čirá náhoda. Prosím, abyste mi odpustila to vniknutí, ale ti chlapi, co se sem vlámali, jdou po mně. Dovolte mi to vysvětlit.“

„Konečně!“ zvolala paní Smithová nadšeně a vyskočila od stolu, „Tihle mě snad znásilní!“

Richmond zbledl a koukal jako čerstvě vyoraná myš. Už si nebyl jist ničím. A když se paní Smithová rozverně zasmála, byl jen takhle malinkatý krůček od definitivního zhroucení.

Domem zazněly další rány, které Richmonda probudily, a on si uvědomil, že stará simka je pořád v telefonu. Jak to udělat? Rychle kartu vyndal:

„Paní Smithová, našli mě podle telefonní karty. Můžete ji vyhodit z okna?“

„Mám lepší nápad,“ prohlásila zamyšleně, kartu si vzala a šla ke dveřím. Než jí v tom mohl zabránit, odstranila řetěz a vtrhla na chodbu. Ona paní Smithová byla vždycky taková akční!

Přiskočila k zábradlí a simku upustila do prostoru mezi schody. Snášela se rychle dolů a než si kriminálník, co páčil zámek Richmondova bytu uvědomil, že není sám a otočil se, byla karta o dvě patra níž. Paní Smithová se na něj zamračila a dala si ruce v bok. Druhý muž, přinejmenším o hlavu menší, který s likvidací dveří pomáhal, zvedl hlavu od zámku a klidně, jako by jí přál dobrý den, pronesl:

„Zalez, babo. Jestli budu muset vyběhnout další patro, tak ti zlomím ruku.“

Paní Smithová poslechla a než zavřela, slyšela, že se jim povedlo dveře

vylomit a vběhli do bytu. Ale to už se Richmondova telefonní karta válela v prachu přízemí, kde už dlouho nikdo neuklízela.

„Děkuju vám, zachránila jste mi život,“ usmál se na ni Richmond.

„Něco za něco, Richi. Jmenuji se Barbara,“ prohlásila paní Smithová nesmírně mile a s úsměvem ho odtlačila do ložnice.

* * *

Vypadali jako dva řezníci a taky jimi v podstatě byli. Vyšli na ulici, přičemž si ten větší ulevil pořádným kopancem do už tak poškozených vchodových dveří. Ten menší jen sprostě nadával.

Vlezli si do páchnoucí kabiny pochybného vozu odporné barvy. Menší si sedl za volant, větší vedle něho a hned se chopil vysílačky. Mobil byl jen pro ty, co si rádi podřezávají větev.

„Šéfe, tady Em, proklouzl nám. Nevím jak. V bytě už nebyl, musela to být párvteřinová smůla. Víte, kde je teď?“

„Nevím. Jeho telefon vypadl. Zřejmě zahodil kartu a schoval se vám. Jste žabaři! Když je tak chytrý, že se zbavil mobilu, bude tak chytrý a do bytu už se nevrátí.“

„Moment, šéfe, něco mě napadlo. Třeba tak chytrý není. Dejte mi pět minut.“

Řezník vyskočil z auta, rozkopl rozpadlé dveře a vběhl do domu. Byl zpět už za tři minuty. Chopil se mikrofonu a hlásil:

„Šéfe, skutečně to není žádný myslitel... Mám jeho simku!“

„Jak víš, že je jeho? Kde byla?“

„Ležela pod schody. Jen tak ji hodil přes zábradlí. Většinou to lidi nedělají, určitě to bude jeho. Dostaneme se k jeho kontaktům a možná i k dalším věcem.“

„Tak dobře. Přivezte mi ji.“

„Právě včas, šéfe, už sem jedou poldové...“

* * *

Když bylo jisté, že útočníci odešli, nechala Barbara Richmonda v ložnici, zavolala policii, a když přijeli, jako zastupující domovnice jim šla asistovat. Pobíhali tam asi hodinu, všechno vyfotili, byt zapečetili a odjeli.

Richmond dostal kafe a buchty. Kafe nic moc, ale buchty byly vynikající. Když snědl skoro půlku pekáče, protože Barbara byla nadšená, jak mu chutná a nijak ho nebrzdila, poděkoval a zvedl se k odchodu.

„Škoda, Richi, že nezůstaneš přes noc... Moc se mi to líbilo.“

„Nemůžu, Barbaro. Teď když vím, že po mně jdou, musím jednat rychle. Pojedu k rodičům, tam najdu zbraně a počítač. Jakmile získám důkazy, předám je policii a někam se uklidím. Nebo přijmu tvou nabídku na líbáňky někde v Karibiku.“

„Nevím, jestli to je dobrý nápad. Myslím ty rodiče. Ohrožíš je tím!“

„Naši jsou už třetí den v Austrálii. Než se vrátí, bude problém vyřešen.“
„Tak dobře, Richi. Pusť se do toho! A hlavně se vrať vcelku!“

* * *

Richmond vyšel rozbitými dveřmi na ulici. Snažil se chovat naprosto normálně, ale dušička v něm byla malá a roztřesená. Nakonec bylo dobře, že před domem nebylo volné místo a zaparkoval o dva rohy dál. Možná že neví, jaké má auto.

Auto bylo tam, kde ho nechal. Rychle nastoupil a vyrazil do srubu rodičů u Lake Center. Moc se tam těšil – touhle dobou bylo u jezera krásně a už dlouho tam nebyl.

Pak ho napadlo, že tátův starý počítač asi bude mít problém se zvukovým souborem. Je jisté, že bude třeba stáhnout a nainstalovat nějaký program z internetu, aby zjistil časování. A navíc bude muset experimentovat, protože vůbec netuší, jakou rychlostí je soubor navzorkovaný.

Nájezdem dvě stě dva najel na I95, po pěti minutách sjel na pětsetdvacetosmičku a za dalších deset minut již ujížděl na západ. Měl raději dálnici než silnici, byť byla cesta o pár kilometrů delší.

Po čtvrt hodině si však vzpomněl na Pilonu. Opatrně sjel na odstavný pruh, zastavil a z přihrádky u spolujezdce vytáhl obal s novou telefonní kartou. Chvilí s tím zápasil, a když se mobil připojil do sítě, opsal z papírku v kapse astronomovo číslo.

Chilské děvče zřejmě sedělo na telefonu čtyřiaadvacet hodin denně:

„Por favor?“

„Dobrý den, to jsem zase já,“ řekl Richmond, a aby děvče potěšil, pokusil se o trochu španělštiny, „Abbe Pilon, por favor.“

„Zdravím Ameriku,“ zasmála se, „Prosím čekejte, tengo que conseguirlo.“
Nejspíš to znamenalo, že ho musí nejprve sehnat.

„Bueno. Čekám.“

Brzy slyšel udýchaný, bručivý hlas:

„Pilon. Kam jste se mi ztratil?“

„Už jsem skoro měl tu pistoli u hlavy, jak jste se prve ptal. Bylo to o fous! Jak jste dopadl vy?“

„Špatně. Svým dotazem jsem vyvolal pěkné pozdvižení. Technici skutečně ty relace poslouchali a dokonce nahráli, ale teď je nemůžou najít! Zmizela celá krabička DVD. Evidentně není bordel jen v té vaší agentuře. Jsme děsně chaotická rasa a já si připadám jako Don Quijote! Shruu to: nenašli jsme nic!“

„To mám smůlu. Na druhou stranu ale vidíte sám, že tu něco smrdí.“

„To ano. Ale já jsem vám uvěřil už při prvním volání. Vyrostl jsem na stovce špionážních filmů, takže vím, že se takové věci stávají.“

„Nejsem milovníkem takových filmů, a přesto se mi to děje!“

„To máte blbý... Jako ve správném dramatu teď přijde dějový zlom.“

„Cože?“

„Mám člověka, co má radiostanici i dalekohled. Viděl a slyšel!“

„Abbe, to je skvělé! Takže to musel ten Fighterův výkřik taky slyšet!“

„Jak už jsem se zmínil: jsme děsně chaotická rasa. On o žádném výkřiku nemluvil. Zato se mnou chtěl probrat souvislost mezi časem záblesku a tím, co hlásil velitel mise. Zřejmě totéž, co hledáte vy. Také mu vrtala hlavou intenzita záblesku – prý byla příliš velká: výbuch takové síly by kosmickou loď vážně poškodil, nejspíš by došlo také k explozi paliva, kterého musela mít Lajka dost na zpáteční cestu. To by teprve byl ohňostroji! On ale měl obě části k dispozici od začátku, takže učinil závěry a ty ho trápily tolik, že mi zavolal.“

„Tak už mluvejte, člověče! Jaké závěry?“

„Že k výbuchu došlo v přechodové komoře lodi. Že to musela být sabotáž.“

„To si pište, že byla! Ten váš člověk musel také slyšet velitelova slova o plechové svini. To přivedlo na stopu zase mě.“

„Moment, Richi! Víte, že asi máte pravdu? Sten skutečně říkal něco v tom smyslu, že *kosmonaut by měl věřit kosmické technice, a ne jí nadávat do plechových svini*.“

„Já to vidím tak, že kdyby žádný záznam neupravovali, nic by se nestalo. Můj šéf by se mému dojmu vysmál, já bych zahořkl a po ničem nepátral. A všichni ostatní by si mysleli to samé, co váš přítel – že velitel nadával kosmické lodi, že neudržela atmosféru. Já jsem ale přesvědčen, že on nadával něčemu jinému. Vrahovi.“

„Něčemu? Pane... ehm... Kaberele, nejste náhodou od filmu?“ zeptal se Pilon napůl žertem, ale podezřívavost ho ovládla.

„Vy ale máte nápady! Když se u vás objeví dva tři chlapi s bouchačkama, tak se jich neptejte, jestli nejsou od filmu, ale rovnou utíkejte... Dáte mi, prosím, kontakt na toho Stena? Řekl jste mu, doufám, také o mně a že se má dobře schovat?“

„Řekl. Ale Sten je bývalý policista a slovo *bývalý* systematicky ignoruje. Ten nikam zalezat nebude, už jen proto, že je také dobře vyzbrojen. Pošlu vám, hned jak domluvíme, ze svého mobilu SMS s jeho číslem... Pokud přežijete, rád bych vás poznal osobně.“

„Nejsem proti, nápodobně... Tak mi pošlete Stena a jemu napište, že budu volat. Děkuju.“

Za deset sekund mu pípla SMS. Chvilí čekal, aby dal Pilonovi čas Stena informovat. Pak převzal číslo ze zprávy a skutečně se mu ozval rozehvělý hlas. Bývalý policista, kterému táhne asi tak na devadesát:

„Sten Karper – to jste vy, Richi?“

„No ano, dobrý večer. Probral jsem to s Pilonem a až na jednu drobnost se shodneme, že selhání mise Apophis je sabotáž.“

„Jakou drobnost máte na mysli?“

„Jsem přesvědčen, že velitel tou plechovou sviní nemyslel Lajku, ale robota. A pochybuji, že by profesionální astronaut jakkoliv spojoval kosmickou loď s plechem. Lajku odpálil Kyklop, Stene. Ten nejdokonalejší stroj, jaký kdy lidé stvořili!“

„Promluvme si o tom u mě. Souhlasíte?“

„Toužím po tom... Kam mám jet?“

„Pine Castle, Matchett Road dvě stě patnáct... Máte to?“

„Moment, už si to píšu,“ řekl Richmond a opakoval adresu znak po znaku, jak ji zapisoval do telefonu, „Navigace tvrdí, že bych to k vám měl stihnout za osmatřicet minut.“

„Máte snad letadlo?“

„Nikoliv, Stene. Ale byl jsem už napůl cesty k Lake Center, když jsem zavolal Pilonovi. A protože mám raději dálnici, jsem od vás jen kousek. Když na to šlápnu, jsem za půl hodiny u vás. A dávejte pozor, možná po vás půjdou...“

Náhle si uvědomil, že linka oněměla, načež naskočil obsazovací tón. On mu to položil! Asi opravdu nemíní poslouchat nějaká varování...

12.

Richmond nebyl žádný speciální agent, který by ze Stenovy intonace poznal, že jemu už na hlavu míří. Byť je to s tou pistolí u hlavy zatím myšleno jen obrazně, Stenovi běžela poslední minuta.

Mohutný muž seděl v křesle proti Stenovi a pohrával si s pistolí. Druhá strana mluvila tak hlasitě, že slyšel každé slovo. Když padlo slovo *Kyklop*, zesmutněl, a když Richmond potvrdil Stenovi adresu, vytrhl mu sluchátko z ruky a zavěsil ho do vidlice.

„Dopadlo to, jak jsem předpokládal. Mrtvý muž vás stáhl s sebou. Škoda, měl jsem vás rád.“

Když viděl nepochopení ve Stenových očích, vysvětlil:

„Skutečně jste mě nepoznal! Před mnoha lety, to jste ještě sloužil v Orlando, jste mě načapal při krádeži rohlíků. Uznal jste, že z hladu člověk páchá ty nejhoupější věci, a rohlíky jste za mě zaplatil. A pak jste mi ještě pomohl s dalšími problémy. Věřte mi, že jsem vám to splatil trojnásobně: třikrát jsem se stáhl z akce, protože jste byl v ohrožení. Ještě méně k uvěření je, že to ostatní respektovali a vyhnuli se vám... Když jste odešel do důchodu, tak jsem si oddechl. Ale dneska... dneska už nemůžu, Stene. Dneska musím splnit rozkaz... Věřte mi, že kdyby existovala možnost vám ty nebezpečné informace vymazat z hlavy jinak, udělal bych to... Sbohem.“

Po výstřelu vběhla dovnitř Viera a viděla tu rudou spoušť:

„Tomu říkáš tiše, Ralfe? Měl jsi mu hodit smyčku na krk!“

„Víš, jak dlouho to trvá, než zemřeš udušením? Chtěl jsem, aby netrpěl. To ty asi neznáš, tenhle cit, ale měl jsem ho rád.“

„Jeho?“ ukázala na podlahu, „Policajta???“

„Člověka... Skoro otce, ty náno.“

* * *

Richmond se už chystal odbočit na Matchett Road, když dozrálo to, nad čím přemýšlel celou cestu po dálnici. Prudce sešlápl brzdu a ve světle reflektorů zavířil prach.

Podíval se do zpětného zrcátka a na malém parkovištičku viděl jedno místo volné. Kousek ještě popojel a pak tam opatrně zacouval. Parkoviště na tři auta bylo hned u plotu zchátralého domu a z polorozpadlé boudy na něj vyběhl buldok a začal štěkat jak pominutý. Vzápětí se rozlétly dveře, objevil se vychrtlý muž a psa okřikl. Richmond očekával, že teď bude řvát on *jako pominutý*, ale hubeňour ho klidným hlasem upozornil:

„Tohle je naše soukromé parkoviště!“

„Prosím za prominutí. Jdu ke Karperovi a nevím, který je to dům. Z auta se to špatně hledá a jsem schopen tady bloudit celý večer. Neměl bych u něj být nijak dlouho, tak jestli neočekáváte třetí auto...“

„Nečekáme nikoho, klidně to tu nechte... Sten bydlí vpravo, třetí dům.“

Z ulice k němu vede půlkruhová vyježděná cesta.“

„Mockrát děkuju. Pěkný večer.“

Vydal se ulicí a zanedlouho našel třetí dům, k němuž vedla cesta, vyježděná v trávníku. Dům byl starý, členitý a ze zadní strany k němu byla přistavena velká kůlna. Ke vstupním dveřím vedly tři schody a u prvního byl sloupek se zvonkem. V nepříjemně ostrém bílém světle pouliční lampy bylo na první pohled zřejmé, že sloupek i zvonek tu jsou teprve krátce.

Richmond zazvonil. Nic. Zkusil to ještě jednou a čekal déle. Pořád nic! Vtom zaslechl nějaký šramot z kůlny. Udělal dva kroky za roh domu a až teď si všiml, že posuvná vrata kůlny jsou pootevřena a uvnitř se slabě svítí. Znal několik radioamatérů a umístění přístrojů do odlehklých místností nebo staveb bylo statisticky běžné. U ženatých to bylo jasných sto procent.

Richmond už měl husí kůži po celých zádech, ale přesto se do kůlny vydal. Chybělo mu ještě pár kroků, ale mezerou pootevřených vrat viděl osvětlený stůl s velkou radiostanicí, slyšel rovnoměrné předení motorogenerátoru a cítil zápach nafty. Sten bude určitě tam.

Odsunul vrata víc a vešel do spoře osvětleného prostoru. Na stole u vrat byla velká radiostanice a v nejbzdálenějším koutě velký dalekohled na mohutné konstrukci. Konec tubusu určitě procházel střechou a v té tmě Richmond na první pohled nedokázal určit, kde končí dalekohled a začíná krov. Sten tu ale nebyl.

Vedle vrat, mezi stěnou stodoly z hrubých prken a stolem s radiostanicí, stálo vypelichané křeslo, z druhé strany – převržená židle! Richmond ze setrvačnosti udělal ještě dva kroky do přítmi. Najednou si uvědomil, že radiostanice je z boku poškozená dobře mířenou ranou nějakým těžkým předmětem a že fleky na ní a na stole, alespoň některé, jsou čerstvé a červené.

Udělal ještě jeden krok a nahlédl za stůl. Co si asi tak myslel, že tam najde?! Za hranicí světla ze stolní lampy, postavené na radiostanici, jejíž kontrolky chaoticky blikaly, leželo na podlaze lidské tělo s polovinou hlavy. Tak tohle býval ten Sten!

Richmond, nezocelený sledováním hororů či detektivek, neovládl své útroby, předklonil se a ty dobré buchy od Barbary vylétly ven. Natrávené spolu s kávou se rozprskly na špinavé dřevěné podlaze a Richmond se zvrátky málem zadusil.

Někomu to přišlo směšné. Za smíchem následovalo zhnusení:

„No fuj, Richi! Ty si ale čuně!“

Richmond si otřel ústa rukávem, narovnal se a otočil se za ženským hlasem. Hleděl do ústí pořádného kanónu. Až po chvíli také spatřil mladou ženu, jejíž krásou by, za normálních okolností, byl unesen.

„Napij se, Richi, jinak ti to spálí hubu a krk!“

Ukázala na plechovku limonády vedle radiostanice. Richmond poslechl, protože ho páčila celá horní polovina zažívacího traktu. Šok ze zbraně se spojil se šokem z nepochopitelné starostlivosti vražedkyně o brzkou oběť a Richmond jen zíral.

„Pane Kaberele, co jste provedl, že vás honíme?“

„Další šok! Sten je mrtvý, ale ona neví proč! Asi další, co *jen* plní rozkazy.“

„Rychle! Za chvíli tu je další poskok, který se ale ptát nebude!“

„Mám podezření a shromažďuju důkazy, že zničení kosmické lodi na Apophisu byla sabotáž a že to udělal přeprogramovaný robot... A všechno zaplatil váš zaměstnavatel, Flash Goldon.“

„Aha, tak o tohle jde!“

Sklonila pistoli a zasunula ji do pouzdra. Třemi skoky se octla u pravé stěny kůlny a houkla:

„Jestli to chcete dotáhnout, tak nečumte a pomozte mi!“

Odkopla nízkou stoličku a v prachu zašlapané podlahy nahmatala kovový kruh. Richmond, stále v šoku, přiskočil, chytil kruh a společnými silami zvedli padací dveře. Vanesa ukázala do tmy na sotva viditelné sešlapané dřevěné schody:

„Tak šup, řeknu vám to cestou.“

Richmond tam důvěřivě skočil a víc ty schody sjel po zadku, než sešel. I tak byla Vanesa hned za ním:

„Tady je vypínač!“

Prastará žárovka osvětlila nízký vlhký prostor, plný všelijakého harampádí. Mnoho metrů před nimi pak další žárovka vykreslila úzkou chodbu s výdřevou, do které sklep ústil.

„Ta chodba je asi stometrová. Udělali ji za prohibice, protože tu skladovali alkohol. Ústí v keřích parku u skladu pneumatik. Trochu se poškrábejte, ale přežijete. Někam se uklidte. Někam hodně daleko. Do bytu se nevracejte! Běžte!“

„Díky,“ vydechl Richmond a v předklonu se rozběhl za svobodu.

Uběhl sotva dvacet metrů a slyšel křik té krasavice, který se nesl chodbou a slábl, jak se vzdaloval:

Tady jsem dole, ve sklepe!

Ty nevíš, co je to sklep, idiote?!

Utek mi, je tady chodba. Narazila jsem si nohu, tak mi pojd' pomoct!!!

Jestli si taky zlámeš hnáty, tak mi nechod' na oči!

* * *

Richmond usoudil, že pronásledovatelé usoudí, že není tak hloupý, aby zůstal sedět v roští u ústí chodby.

Škrábance ho páliily, ale vydržel tam sedět skoro tři hodiny. Říkal si, že nevědí, kde zaparkoval. Jeho registrační značku asi znají, ale na tom malém parkovištiátku pod košatým stromem ji snad přehlédnou.

Jak večer pokročil, ochladilo se a Richmond, bohatší o další škrábance, vylezl z křoví a opatrně se vydal k domům. Chvíli své auto pozoroval, schovaný za stromem, ale když se nočním chladem otrásl, došla mu trpělivost a vydal se k němu. Proběhlo to v klidu: zločinci z místa činu určitě už odjeli a pes evidentně spal...

Dobrá, *někam se uklidí*. Naváže na původní plán a odjede k rodičům k Lake Central. Už chtěl nastartovat, ale pak si řekl, že by na něj mohli čekat třeba u nájezdu na dálnici. Vlastně teď už není kam spěchat: v autě nezmrzne a důležitý svědek je mrtvý. Zkusí usnout a vyrazí až za svítání.

* * *

Ed Fliger se synem se do Saint Cloud přistěhovali, když Richmondovi táhlo na devátý rok. Ed si zřídil malý krámeček na Nova Road, poblíž odbočky na Eden Drive, která vedla kolem jezera a na jejímž konci byl jejíž srub.

Bylo to strategické místo – postupně se většina lidí od jezera naučila jezdit k němu, a protože se Ed opravdu snažil, brzy zásoboval celou oblast. A také zachránil malého kluka, který se ztratil rodičům na nákupech. Ed uměl vyprávět úžasné příběhy a vlastně tak chlapce zabavil, dokud do krámků nezavolala policie, že postrádají malého Richmonda.

Richmond předpokládal, že otec nemá ve srubu nijak velkou zásobu střeliva, tak se zastavil v Edově krámku. Docela se na starého pána těšil. Ale za pultem našel jeho syna Freda. Tehdy si moc do oka nepadli, deset let byl příliš velký rozdíl. Ale čas rozdíl setřel. Alespoň si nevadili:

„Ahoj, Frede!“ pozdravil Richmond mezi dveřmi, „Kde máš tátu?“

„No né, Richi, ty se tady taky ukážeš? Táta už musel předat krámeček mně. Stáří dožene každého. Určitě by byl rád, kdybys k němu zašel.“

„To udělám, Frede, ale dneska ne. Pozdravuj ho ode mne, prosím.“

„Budu... Copak bys rád?“

„Nějakou snídaní a oběd. Naši odjeli a lednice je určitě prázdná... A taky nějaké střelivo – táta to dost fláká a skoro tam nic nemáme.“

„Chystáš se snad na krokodýly?“

„Hmm...“

* * *

Jezero bylo opravdu krásné a Richmond byl rád, že se sem vydal. Tady by i zapomněl, že mu někdo usiluje o život!

Staričké Pentium mělo spoustu práce samo se sebou a s internetem moc nekamarádilo, ale Richmond se obrnil trpělivostí a nakonec audioprogram, ten nejstarší, co na netu našel, do něho dostal a řádně nainstaloval. Padlo na to celé dopoledne!

Také nevadilo, že nezná rychlost vzorkování v souboru se záznamem své komunikace s Lajkou, protože program si ji dokázal sám zjistit. Sáhł do kapsy pro lístek s časem záblesku a byl překvapen, že po všech těch peripetiích tam pořád je.

Teď, když věděl, co má hledat, byl úspěšný. Nebyly to právě jednoduché počty, ale nakonec se dobral reálného času, kdy slyšel explozi a velitel vykřikl *Výbuch na palubě!*

Když to porovnal s časem záblesku, bylo evidentní, že záblesk přišel

současně se zvukem exploze.

Kdyby byla bomba malá, jednak by se snadno propašovala do vesmíru a jednak by nevyhodila do povětří celou loď, ale pouze ji poškodila. A jestli se chtěli zbavit jen lidí, ale loď zachovat, je přechodová komora to nejcitlivější místo! Stačí poškodit vnější dveře a tlak vzduchu je vyrazí ven. A to, že došlo k výbuchu ve chvíli, kdy tam ženy ukládaly sestavenou sondu, takže vnitřní dveře byly otevřené, také ukazuje na plánovanou akci. Prodlěva ve velitelově reakci svědčí o tom, že systém stihl vnitřní dveře uzavřít, ale ty vzápětí povolily také. Takže bomby byly dvě a odpálil je současně! Tak tohle mi nikdo neuvěří, to je hodně přitažené za vlasy. Udělají ze mě vola. Jestli ovšem nebudu brzy mrtvý!

Richmond se vytrhl z úvah a došel k závěru, že má hlad. Ukončil všechny programy, počítač uspal a šel si ohřát těstoviny od Freda. Když vyndával z lednice jediné hotové jídlo, co v krámku bylo, došlo mu, že nemá nic k večeři.

Tolik se soustředil na nákup správného střeliva, že si nevzal nic na večer ani na snídani. Bude muset k Fredovi zajet ještě odpoledne. Pak se mu vybavila cedulka, co Fred vyvěsil na dveře: *Dnes zavírám ve 2:00 pm.*

Dobrá, sjede tam hned, jak poobědvá...

[C]

**Sám mezi
hvězdami
2029–2033**

1.

Běžnému člověku těžko pochopitelná *entropie*, která řadí nejen v tom našem, ale určitě ve všech vesmírech, má u nás na Zemi velice podlou sestru, kterou nazýváme *náhoda*.

Náhoda nikoho nešetří, ani lidský život. Náhoda si neváží ničeho a nikoho. Náhoda má ráda ironii. Náhoda je někdy příznivá a ani si jí nevšimnete, jindy je jak utržená ze řetězu. To se pak dějí věci, že člověk jen žasne! Jako třeba zrovna teď.

Fredu Fligerovi zazvonil telefon akorát ve chvíli, kdy obsloužil posledního zákazníka před obědem, přesněji zákaznici, zamkl obchod a čistě pro informaci si chtěl spočítat tržbu. Volalo neznáme číslo, ale protože to mohl být zákazník, nedovolil si ho ignorovat. Hmátl po něm a v ten moment zapomněl, kolik jednodolarovek má. Rozmrzele hovor přijal. Tvář se mu však okamžitě rozjasnila, protože ten hlas poznal již z prvních slov:

„Dobrý den, mohu mluvit s panem Fligerem?“

„Jsem u telefonu, Franku. Jak se daří?“

„Buď zdráv, Frede! Díky, jde to docela dobře. Co ty? Slyšel jsem, že tvůj otec je hodně nemocný.“

„No jo, Franku, osmdesát už je nějaký věk. Má cukrovku... Já jsem převzal krámek a daří se mi docela dobře. S Mary se máme pořád rádi. Teď právě čeká druhý mrně, tak se musím trochu víc otáčet. Povědej, co ty – už tě nějaká uhnala?“

„Ještě jsme se nedostali tak daleko, možná až na díkůvzdání. Ale proto vlastně volám: přesvědčil jsem ji, že se odstěhujeme do Saint Cloudu, a doneslo se ke mně, že nějaký pan... Kabarel chce prodat svůj srub. Vzpomněl jsem si, že jsi se o těch končinách vloni na srazu zmínil. Říkal jsem si, že bys ho mohl znát a obstarat mi jeho číslo?“

„Máš smůlu, Franku. Staroch je se ženou na dlouhý dovolený, snad někde v Austrálii. Ale nevím o tom, že by to tu chtěl prodat... Počkej! Je tu jeho syn, byl si tu nakoupit. Ale kupoval toho málo, takže zítra určitě přijde znova a já mu řeknu o telefon a pošlu ti ho. Stačí ti to takhle?“

„Úplně to stačí! Děkuju ti. Zatím se měj a určitě se brzy uvidíme.“

Když Frank ukončil hovor, Viera jen zakroutila hlavou:

„Tedy – ty lžeš, jak když tiskne!“

Frank jen pokrčil rameny. Nemohl říct, co mu říká zkušenost, protože teď potřeboval maximální výkonnost a ne nějaké hádky. A když to nedotáhnou do konce dneska, tak odtud pojede vlakem. Otočil se na Ralfa:

„Ralfé, kde jsou ti dva géniové?“

„Poslal jsem je ráno k jeho bytu. Pořád tam hlídají.“
„Půjč mi tu vysílačku... Em, jsi na příjmu?“

* * *

Em a Pí seděli ve svém zašlém voze a děsně se nudili. Když vysílačka zachrchlala, Em po ní hmátl – téměř vždy byl rychlejší než bratr.

„Tady Em.“

„Tady Frank. Tři celé čtrnáct je tam taky?“

„Kdo?“ zeptal se nechápavě Em po dlouhém přemýšlení. Také Pí se zamračil, jak usilovně přemýšlel, koho tím šéf myslí. Otázka visela ve vzduchu, napětí stoupalo. Frank to ale nevydržel a začal se smát:

„Promiň Em, chtěl jsem říct Pí.“

„Ano, je tady.“

„Em, napiš si do navigace adresu: St. Cloud, Eden Drive tři sta dvacet jedna... Máš to?“

„Mám, je to u jezera Lake Central, hlásí mi šestapadesát mil.“

„Správně. Tak tam je náš cíl. Tam se sejdeme. Kdybyste tam byli dřív než my, tak jen hlídejte, nic nepodnikajte. Auto nechte v boční ulici a ke srubu jděte oklikou. Máte správné vybavení s sebou?“

„Vybavení? Aha! No samozřejmě. Máme toho dost.“

„Dobře, tak jedte.“

Em zavěsil mikrofon na radiostanici a zvedl pomyslný startovní prapor:

„Tak jedem, Pí! Co je, nad čím přemýšlíš?“

„Že si ze mě ten Frank dělal srandu. Z nás obou. Není to dobrý šéf...“

„Přestaň brblat, už jsme přežili spoustu šéfů, přežijeme i Franka... Tak vpřed, bráško!“

* * *

Naskládali se do auta, stále stejného SUV. Frank se nadále spokojil se svou Berettou ráže devět milimetrů, ale Ralf a Viera táhli velké tašky s těžšími kalibry a střelivem.

Ujeli ale sotva pět mil, právě najeli na pět set dvacet osmičku, když motor začal vnechávat, ztratil tah, až se zastavil úplně. Viera setvačností sjela do odstavného pruhu, skoro až do pole, a auto zajistila. Potom začala dělat dvě věci, obě se stejnou vehemencí: běhat kolem vozu a sprostě nadávat.

Frank ji chvíli pozoroval, ale nebylo to nic jednoduchého, protože otevřela motor i kufr, a když na chvíli od auta odběhla, vystoupil a podívil se:

„Myslel jsem, že znám dopravní předpisy ve všech státech, ale proč děláš tolik zbytečných věcí?“

„Nedělám nic zbytečného, šéfe, jen se snažím, aby bylo všechno, jak má být. Náhodou pojedou kolem poldové a budou nás chtít zkontrolovat kvůli nějaké blbosti. To asi nechceme.“

„Samozřejmě že ne... Tak dobrá, pokračuj,“ usmál se Frank, ale pak se mu

to rozleželo a poznamenal, „Jen aby jim nebylo podezřelé, že máme všechno OK. Málokdy něco takového uvidí.“

Když se Viera ponořila do motoru a začala kontrolovat kabely a hadičky, vystoupil i Ralf a neodpustil si zvědavou otázku příležitostného řidiče, který tak akorát ví, kam má lít benzín nebo naftu a které z těch pěti kol má vzít do ruky, aby dojel do cíle:

„Víš, co je za problém?“

„Ještě ne.“

„Říkala jsi, že nejraději řídíš svoje auto. A jak je to tvoje zachovalé a spolehlivé. Tak naleštěné, to je, ale jinak...“

„Hele, Ralfe,“ dala si Viera ruce v bok, „Když nevíš, tak alespoň nezacláněj... Však já na to přijdu!“

Poctivě kontrolovala kde co. Už nenadávala, jen si u toho brumlala a stále častěji si klekala a okukovala kabely a hadičky pod autem. Uplynulo deset minut, pak dvacet a Frank začal být netrpělivý a potlačovaná ironie z něho vyzařovala jako neutrony z plutonia. Když dospěl k hranici, za kterou se ironie měnila na vztek, sáhla Viera k pasu. Frank hned reagoval:

„Chceš rozstřílet chladič, nebo co?“

„Ne,“ dokončila pohyb, vytáhla svou zbraň a vrazila ji Frankovi pažbou do nastavené ruky, „Na chvíli mi to podrž, ať se mi neplete. Už asi vím, co tomu je – musím pod auto!“

A skutečně se nasoukala na straně spolujezdce pod motor. Ve Frankovi krátce nato dozrála nepříjemná myšlenka, kterou si nebylo jednoduché připustit, významně mrkl na Ralfa a nahlas řekl:

„Když je tak znalá předpisů: nevíš, jestli nemá náhodou v kufru hever?“

Ukazoval palcem dozadu a významně kýval hlavou. Ralf pochopil a stejně hlasitě odpověděl:

„No jo, myslím, že jsem ho tam viděl. Uneseš ho?“

„Bez problémů,“ odpověděl Frank již cestou ke kufru. Chvilí se tam přehraboval, a když vykoukl, aby oznámil, že ho skutečně našel, viděl, že Viera vylezla, vstává a oprašuje se. Šel tedy zpátky a bavil se pohledem na ty dva: Ralf měl oprašovat její záda, ale nejvíc jí oprašoval zadek. Když si to Viera uvědomila, ohnala se a spílala mu do rozličných domácích zvířat.

„Tak co, teď už to pojede,“ zeptal se a zbraň jí zase vrátil.

„Jdu to zkusit,“ odpověděla a posadila se za volant. Chvilí lovila v kapse klíčky a pak skutečně nastartovala. Vystoupila, zavřela kufr i motor a spokojeně je vyzvala, ať si nastoupí. Frank se letmo podíval na hodinky a poznamenal:

„Doufám, že ti dva géniové na nás opravdu počkají.“

* * *

Em a Pí splnili Frankovy pokyny do puntíku a teď byli schováni mezi stromy a bedlivě pozorovali poslední srub v ulici.

Stál stranou od ostatních, skoro v lese. Ideální pro akci bylo, že ho přes

hradbu keřů nebylo z ulice skoro vidět, protože od vrat k němu vedla cesta ve tvaru písmene S a keře byly sestříhané nejspíš na výšku majitele, který měl přinejmenším metr osmdesát.

Ano, bratři vykazovali dlouhá léta úspěchy v nasazení. Všichni je znali a najímali si je na nebezpečné akce, přestože moc inteligence nepobrali. Ve skutečnosti v tom byla velká dávka štěstí, pro bratry i jejich týmy, protože pokaždé šlo o skutečnou akci. Jenže teď museli čekat na místě, pozorovat bez pohybu, vidět, ale nebýt viděni – a na to nebyli stavěni.

Nudili se. Hodně! Z minuty na minutu nepříjemné pocity, připomínající svrbění na místech, které si nemůžete podrbat, narůstaly. Všude byl klid, až na nějakého toho řvoucího ptáka, a ostatní nikde. Není se co divit, že pak stačila malá jiskřička, aby se v bratrech probudil pud lovce. Podivný pud predátorů, kteří vlastní zbraň – zuby, drápy nebo pušku – a z toho vyvozují, že mají právo rozhodovat o životě či smrti oběti.

„Hele!“ upozornil Em tiše svého bratra.

Jejich cíl vyšel na verandu, brokovnici v pravé ruce, batoh v levé, lehce přikrčený se dlouho rozhlížel a pak rychle vyrazil k autu. Pí to pochopil jako hrozbu nesplnění úkolu, což by pro ně byla největší potupa:

„Uteče nám!“

Bylo třeba jednat neprodleně. Pí zvedl pušku a vystřelil před Richmonda, aby ho zahnal zpátky. Nijak zvlášť na něj nemířil, stejně byl v zásadě mrtvý. Trefil světlo jeho vozu. Richmond se lekl, víc zvuku tříštěného skla než výstřelu, otočil se a chtěl se spasit útekem zpátky do srubu.

Em se přidal, ale dostal chuť si s obětí pohrát, jako to dělají ty milé, hebké, předoucí, čtyřnohé bytosti s malou myškou či jiným nebohým zvířátkem. Jemu už nebylo jedno, kam střílí, on Richmonda trefit nechtěl. Chtěl ho udržet na nekrytém prostoru, a tak naprosto přesně trefil místo, kam namířil – na trám, podpírající střechu verandy. Výstřel a sprška třísek donutily Richmonda k ještě hlubšímu předklonu, ale Em se přepočítal, co se týče jeho dalšího postupu.

Ještě tak před pěti lety se Richmond zúčastňoval s otcem lovecké sezony v různých státech, kde lovili různá zvířata. Jeho otec až příliš často používal právě tuto metodu, zvláště pak na kachny, které potřebují hodně prostoru na vzlet. S křikem běhaly tam a zpátky, neschopné vzlétnout, až je postřílel úplně všechny. U Richmonda šlo o podvědomý postup: nechovat se jako kachna! Na další výstřel přece útočník potřebuje čas, tu jednu sekundu, během níž on vběhne do srubu.

Bratři zklamaně sklonili zbraně, ale adrenalin už je zcela ovládl a zbavil posledních zábran i pudu sebezáchovy. Pí, a vzápětí také Em, předvedli svou kondici, když přeskočili nízký plot a vysokými keři se protáhli na pozemek. Keře se jich téměř nedotkly: měli rukavice a vytrénovaný způsob, jak si ochránit obličej.

Chovali se jako telepaticky propojená dvojice. Hned se rozdělili a Em srub obešel, aby si pojistil případný druhý východ. Byl tam! Kdybyste se jich ptali, jak to dělají, že rozkopnou přední i zadní dveře ve stejný okamžik, nevěděli

by. Asi bratři. Ale na psychiku lovné zvěře měl takový postup prokazatelně devastující dopad, a tak ho během mnoha akcí dovedli k dokonalosti.

* * *

Také Richmond byl plný adrenalinu, který vytěsnil strach i morální zábrany a nastartoval pud sebezáchovy. A také nastartoval všechny složky inteligence, které nasměroval do jediného směru: k přežití!

Kdyby nad tím měl uvažovat, ještě včera by si byl jistý, že by strachy podělaný až za ušima zalezl do nejzazšího kouta srubu, asi do spíže, a tam čekal na smrt. Teď však okamžitě a zdánlivě bez přemýšlení bleskově a účelně jednal.

Jako by tušil, co jsou ti dva zač, rychle přemístil tátovo křeslo a stůl k zadním dveřím. Těžké křeslo postavil na stůl, aby bránilo stělně shora, pod stůl strčil mámin toaletní stolek, aby se nedalo volně střílet spodem, a sám si sedl pod stůl, opřel se o zadní nohu stolu, aby zabránil jeho odsunutí, zatímco přední noha mu bude částečně kryt tělo, především srdce a obličej.

Přesunutým křeslem zároveň uvolnil cestu brokům k předním dveřím. Pod mylným dojmem, že se mu třesou ruce, opřel brokovnici o nohu stolu. Drobným, ale důležitým důsledkem jeho pozice pod stolem také bylo, že on sám bude v šeru pod stolem méně viditelný. Každá milisekunda útočnickova zpoždění rozhodovala o jeho bytí či nebytí... Ale krámek mu zavře, Fred na něj čekat nebude!

Škoda, že uklidit vždycky trvá déle, než udělat nepořádek, protože to všechno Richmond zvládl za pět šest sekund. Tak akorát na obejití srubu k zadním dveřím.

Dvě silné rány do dveří se ozvaly současně, ale jen ty přední se rozlétly, odrazily se od stěny a napůl se zase zavřely. Podobná scéna bývá k vidění snad v každém filmu s přestřelkou, a tak Richmond nevystřílel, protože ani Pí nebyl tak hloupý, aby v nich zůstal stát.

Pí se sice lehce podivil, že se nedostavila žádná reakce, ale lovec v akci se spoléhá na své zbraně a obvykle moc nepřemýšlí. Vlastně přemýšlí – ale špatným směrem. Pí totiž dospěl k jednoduchému a logickému závěru, že Richmond je zalezlý v nejzazším koutě srubu a tam čeká na smrt.

Plně dveře otevřel, a když se nic nedělo, vstoupil. Slyšel jen, jak Em sprostě nadává a kope do dveří, které naráží do stolu. Když si uvědomil, že se zpod stolu na něho šklebí ústí brokovnice, bylo pozdě. Smrtící kužel broků ho vyhodil ze srubu až na verandu, kde se rozvalil na schodech.

Em správně podle zvuku určil, že výstřel vyšel z brokovnice, kterou měl Richmond v ruce, když šel k autu. Snad poprvé v životě dostal o bratra strach. Přestal dorážet na blokované dveře a oběhl srub. Viděl Pí, jak se v posledním tažení překulil na břicho a snaží se odplazit do keřů.

Em také myslel jako lovec: Richmondovi se povedl zásah čirou náhodou a teď je zalezlý v nejzazším koutě srubu, kde čeká na smrt. Najde ho podle smradlavé cestičky, protože celou cestu bude zvracet. To byl také omyl!

Richmond, omámený hormony, dospěl k záměru, že se sami útočníci svým rozhodnutím zabít jinou inteligentní bytost tohoto statusu vzdali a on teď střílí jenom na kachnu. Na agresivní, nebezpečnou, tlustou kachnu velikosti deseti krůt, kterou rozhodně nechrání jakákoliv smysluplná morálka ani jakýkoliv zákon, který upřednostňuje život, a ne práva.

Richmond se těšil, jak si oddechne, ale dvě sekundy po tom, co se Em svalil vedle bratra, zaslechl řev motoru auta, které rozrazilo vrata a vřítilo se na pozemek. Richmond vběhl do srubu, popadl krabici s patronami a zase vyběhl ven.

Právě včas. Auto se po dvou smycích na písčitém sypané cestě vyřítilo proti domu, o pouhý vlas minulo Richmondovo auto a prudce zastavilo u mrtvých bratrů. Ale než zastavilo a cestující na něho zahájili palbu, stihl přeskočit zábradlí verandy a zaběhnout za roh.

Zatímco se Ralf a Viera sklonili nad bratry, protože s nimi už mnohokrát pracovali a dalo se i uvažovat o jakémsi citovém vztahu, pokračoval Frank v běhu za Richmondem. Živý plot kolem celého pozemku, logická a hezká úprava pro udržení soukromí, se stala pastí, a tak Richmond neměl jinou možnost, než oběhnout srub.

Jenže tam byl Ralf. I kdyby si ho nevšiml, stejně by Richmond nevystřelil, byť měl v zásobníku ještě pět patron, pušku připravenou k výstřelu a k tomu další patrony po kapsách. S velkou pravděpodobností by trefil i Vieru. Brokům zkrátka neporučíte. Ale on chtěl zjistit, proč ho nezabila, když mohla, a proč tak riskovala, když ho nechala utéct.

Ralf si ho všiml a ihned bez míření vystřelil. Při Richmondovi stáli všichni svatí, protože Ralf trefil roh srubu zlomek sekundy po tom, co se Richmond na místě otočil a zaběhl za stěnu. Richmond ale běžel dál jako smyslů zbavený, vůbec si neuvědomil, že teď se chová jako *pravá kachna*. Na Franka úplně zapomněl a na rohu se s ním srazil.

Otřeseného Richmonda hodil náraz na roh srubu, ale Frank dopadl podstatně hůř: při srážce mu Richmond vrazil brokovnici do levé ledviny, a protože ji nedržel nijak pevně, hlaveň mu vyvrátila malíček, pažba se vymrštila a vzala Franka přesně mezi oči.

Ale to už na roh srubu, odštípnutý jeho střelou, dorazil Ralf. Richmond sebral brokovnici ze země, nakopl Franka do pravé ledviny a skočil za roh. Ale po dvou skocích se zastavil a otočil se zpět – dospěl totiž k závěru, že jeho jedinou šancí je nevypočitatelné, ne-li přímo bláznivé jednání.

Mrknul na brokovnici, že je skutečně stále připravená k výstřelu, a už tu byl Ralf. Ve zlomku sekundy si uvědomil, že vběhl Richmondovi do rány, tak ještě zrychlil. Richmond vystřelil s nepřijatelně velkým zpožděním a broky Ralfa z většiny minuly. Na totální pacifikaci to ale stačilo.

Vtom Richmond za sebou zaslechl kroky. Prudce se otočil a málem i vystřelil. Kdyby Viera chtěla, už by byl mrtvý. Takhle se jen lekla a skočila zpátky za srub.

„Dobrý, slečno, neublížím vám,“ vykřikl a otočil se k těm dvěma zraněným. Když se ujistil, že ho neohrožují, otočil se zpět, podíval se na Vieru s puškou

v ruce a kanónem u pasu a začal se nahlas smát: on, operátor v kosmickém středisku, který málem propadl z tělocviku, ujišťuje po šílené akci nájemnou vražedkyni, že ji nezastřelí. Tak to je opravdu bomba! Pak se ale opravil: operátor, co zabil dva lidi! Možná tři.

„Slečno, kolik jste zabila lidí?“

Ukázala mu pět roztažených prstů. Přikývl a ironicky poznamenal:

„Brzy vás doženu!“

„Richmonde, jmenuji se Viera a je mi tolik co tobě!“

„No dobře, Viero.“

„Richi, musíme odtud vypadnout. Tyhle tu nech, ale...“

„Měli bychom zavolat policii!“

„To udělají místní. Možná už je na cestě.“

„Přijedou pozdě,“ prohlásil Richmond přesvědčeně, „Místní policejní stanice byla v rámci úspor vloni zrušena. A mně některý z těch dvou rozbil reflektor. Budeme hned v podezření!“

„Pojedeme mým,“ řekla Viena hlasem, nepřipouštějícím diskuzi, „Tak už se nezdržuj, vezmi si věci a jdeme!“

Viera dala pušku na zadní sedadlo a právě otvírala dveře u řidiče, když Richmond vyšel ze srubu s brokovnicí v jedné ruce a batohem, kam nahlázel zbývající patrony, ve druhé. Nenapadlo ho se alespoň rozhlédnout.

Na rohu srubu se objevil zmožený Frank. Sotva stál, musel se opřít o srub, ale ruku se svou Berettou dokázal zvednout. Viera byla naštěstí rychlejší: tasila ten svůj kanón a Franka odstřelila jednou ranou.

„Zmetek jeden posedlej!“ ulevil si Richmond, který se strašně lekl, protože se jeho mozek snažil ze všech sil zapomenout události poslední půlhodiny, „Díky, krasavice!“

Za tohle by Ralf dostal facku, nebo by se o to alespoň pokusila, na Franka by se dlouho a zlostně mračila, ale na Richmonda se potěšeně usmála. A Richmond, nevděčník jeden, se upřímně vyděsil.

2.

Po deseti minutách jízdy, akorát vjeli do Saint Cloud, přikázal Richmond zajet do boční ulice a postavit se do řady parkujících aut. Viera kupodivu neodporovala. To bylo dobře, protože jen to udělala a vypnula motor, profrčel po hlavní ulici policejní vůz.

Po minutě vzala za klíček a chtěla nastartovat, ale Richmonda něco varovalo. Položil ruku na její, aby jí v tom zabránil:

„Počkej ještě, Viero.“

Pak si uvědomil, co udělal, a rychle ruku stáhl. Ustrašeně se jí podíval do očí, protože po pěti zářezech musí být ta ženská naprostý psychopat bez špetky emocí a za takový *zločin* mu v mžiku zlomí ruku. Ale v jejích očích našel cosi jako odlesk blaženosti. A když po hlavní ulici proletěl druhý policejní vůz, bylo to slyšet i v jejím hlase:

„Máš intuici zabijáka, Richi. Jsi skvělý!“

„Copak jim asi volající řekl, že sehnali dva vozy?“

Byla to testovací otázka, protože chladnoucímu Richmondovi táhly hlavou všelijaká podezření.

Jen pohodila hlavou a nastartovala. Brzy opustili město a řtili se k Orlando. Mlčeli, ale když si Richmond uvědomil, že už nesměřují k dálnici a zpět do Rockledge, vyslovil nahlas své obavy:

„Nejsi náhodou agentka FBI nebo něco podobného a nevezeš mě rovnou do basy????“

„To tedy nejsem!“ zasmála se, „Mám v Greenshire Way tajné místo, kam bychom se měli na čas uklidit.“

„Neznám. To je kde?“

„V Lake Nona, hned vedle letiště... Ty se pokusíš dát dohromady důkazy proti Goldonovi... Nejde o ty miliardy dolarů, co zneužitím toho robota vlastně zpronevěřil, ani o ty tři mrtvé astronauty, ale o dopad nepodařené výpravy na naše sny a vůbec na psychiku lidí. Všech... Lidstva.“

Richmond na ni zíral jak na zjevení a ne a ne si to v hlavě srovnat. Vražedkyně, co mluví o vesmíru, snech a lidstvu?!

* * *

Byl to ten nejmenší dům v ulici. Neměl ani garáž a dvorek byl tak akorát na jedno auto. Ale vypadal hezky a nebyl starší než pět let. Uvnitř voněl nějakou květinovou vůní a byl účelně zařízen.

„Půjdu první,“ zvolala hned, jak za nimi zavřela dveře.

„Kam?“

„Do sprchy... Víš Richi, proč jsme přijeli ke srubu tak pozdě?“

Netušil, o čem mluví, ale přistoupil na hru:

„Nevím.“

„Protože jsem simulovala poruchu na autě. Zůstali jsme viset kousek za spojením s devadesát pětikou. Opravovala jsem to dvacet minut. Dokonce jsem ležla pod auto.“

„To je od tebe pěkné. Jaký to mělo význam?“

„Počítala jsem s tím, že to ti dva pitomci nevydrží a zaútočí sami. Že když na tebe půjdeme postupně, dokážeš se ubránit.“

„Útok jsem asi spustil nevědomky já. Původně jsem chtěl zajet pro jídlo do města, ale tátovo stařícké pentium mi krátce po obědě předvedlo pěkný ohňostroj. Kdybych odjel hned, jak se se mnou rozloučilo, asi bychom se minuli. Ze srubu se mi ale nechtělo. Nakonec jsem se rozhodl. Chtěl jsem zajet do agentury a informovat policii z počítače v kanceláři.“

„Ano... Je škoda, žeš neodjel dřív, nemuselo z toho být takové drama. Základní chyba byla ale v tom, že sis šel nakoupit do toho krámků u křižovatky.“

„Ty ho znáš? Co je na nákupu špatného?“

„Neznám, ale Frank ano. Pochopila jsem, že ten prodavač je jeho spolužák ze střední. Proto jsme tě našli tak rychle. Náhoda, řeklo by se, ale Frank je na tyhle věci, kontakty a kontakty kontaktů, pravej mistr!“

„A proč ty mi vlastně pomáháš?“

„Povím ti to, až se umeju... Zatím si tu udělej pohodlí...“

Richmond se rozhlédl po centrální místnosti domu a všiml si knihovničky v rohu, oddělené od knihovny. Oči mu zazářily:

„Ty tu máš komiksy? Potřebuju přijít na jiné myšlenky. Můžu se podívat?“

„Klidně, ale nejsou moje, tak nevím, co tam všechno je. Mě tyhle slátaniny od Malveru nijak neberou...“

Mávla rukou a mezi dveřmi ještě dodala:

„Budu rychle.“

* * *

Byla tam půl hodiny.

Richmond byl právě na stránce, kde Thor mlátil padouchy hlava nehlava, když se otevřely dveře a vešla Viera v rouše Evině. Klidně řekla:

„Promiň,“ a šla přes celou místnost k levé stěně, „Dům se zařizoval v době, kdy to nevadilo. Neuvědomila jsem si to.“

Richmond zvedl hlavu od časopisu, se zájmem se podíval na její pevná řadra, ale došel k závěru, že je to provokace nebo test, a přestal si jí všímat. Viera se svižně oblékla, ne nějak moc, a přikázala:

„Tak pojď, Richi,“ ukázala ke dveřím. Z vedlejší skřínky vytáhla bílé tričko a zasmála se:

„Přes ramena ti bude trochu těsné, přes prsa zase velké, ale nic lepšího tu nemám... Pokud nechceš moje kalhotky, tak si ostatní věci budeš muset nechat.“

Richmond jen zoufale zakroutil hlavou, protože měl pocit, že se řítí do dalšího průšvihů. Nechal si ukázat koupelnu, počkal, až Viera odejde,

a zahájil očistu.

* * *

Koupel po takové akci byla více než osvěžující a Richmondovi to zlepšilo náladu. Vzal si Vieřino tričko a ty zplhlé boule na hrudi ho rozesmály. Když vešel do obývacího pokoje, jak místnost nazývala Viera, zjistil, že si prohlíží komiks, který nechal otevřený na stolku. Podívil se:

„Říkalas, že tě komiksy nezajímají?“

„Zjišťuji, že tam lze najít spoustu zajímavých informací... pro zabijáka.“

„Či že jsou ty komiksy, když do nich teď koukáš poprvé?“

„Přítele.“

„Aha... Nebude příteli vadit, že tu máš chlapa, co se tu sprchuje? Nemám náladu na nějakou další rvačku.“

„Nebude. On je...“ najednou se zasekla. Oči jí potměly a celá se tak nějak zmenšila, „... mrtvý,“ dodala sotva slyšitelně.

„Promiň... Tak mi konečně řekni, čemu vděčím za život.“

„Svému otci.“

„To mi neříkáš nic nového...“

„Ty vole,“ zasmála se, „Myslím *osobě* tvého otce! Tomu, jak se ke mně před lety zachoval. Slíbila jsem mu, že jakmile se mi naskytne příležitost, svůj dluh mu splatím. Tak říkajíc život za život.“

Richmond na ni už zase zíral a zoufale namáhal paměť. Pak se, když si konečně vzpomněl, zatvářil objektivně, mávl na Vieru ukazovákem a zvolal:

„Ty jsi Tamara!“

„Ano, ale zapomeň to jméno... Netušila jsem, že se doma o mně zmínil.“

„Náhodou to bylo drama: pomáhal ti tak nenápadně, že si máma myslela, že má ženskou. Musel jí to říct... Párkrát jsem si na to vzpomněl a musím říct, že část dluhu jsi splatila už tehdy.“

„Čím, prosím tě?“

„Zajistila jsi mu máminu nehynoucí lásku. Nemyslím to ironicky! Vydrželo jim to do dneška.“

„To jsem moc ráda... A ty se mi taky líbíš,“ prohlásila čistě mimochodem.

„Pustíš mě k tomu počítači?“ dělal, že to přeslechl.

„Dobře,“ vstala a šla ke stěně, kde stál počítačový stolek, „Jaké programy budeš chtít? Něco speciálního?“

„Ne. Textový editor a poštovní program. Audio jsem si prošel už ve srubu. Všechno jsem sepsal, ale je to hodně slabé, moc důkazů nemám.“

„Přece to audio.“

„Bohužel, tohle audio bylo upraveno někým ve středisku a klíčový výkřik byl šikovně vymazán. Proto byl ten Sten tak důležitý: on slyšel to, co já, a navíc se současně díval do dalekohledu, takže k mému podezření přidal to své. Já jen policii do zprávy napíšu, co má hledat.“

„Spíš bys to měl poslat FBI, ne policii.“

„Dobře, tak oběma... Ale když to pošlu odtud, identifikují tvůj počítač.“

„Neboj se, to se jim nepovede.“

Počítač mezitím naběhl a Viera spustila poštovní program. Richmond byl překvapen:

„Co je to za program?“

„Poštovní program mého přítele. Byl skvělý programátor, v podstatě ho zavraždili kvůli tomu programu.“

„Co je na něm tak zvláštního?“

„Před posláním zprávy stiskneš tohle tlačítko a on ti vyhledá na síti počítač, který je ochoten tvou zprávu poslat. Po odeslání zprávy mu ji pošle a skutečným odesílatelem bude on, ne my. Nepoužije žádný počítač dvakrát.“

„To je úžasné,“ pokýval Richmond hlavou a ukázal na velké přesýpací hodiny uprostřed obrazovky, „Trvá to dlouho?“

„Někdy pár sekund, někdy pět minut.“

„Při jeho schopnostech mu nějakou tu minutku od...“

Třesk za Richmondovými zády byly rozkopnuté prosklené dveře. Viera reagovala bleskově a než se Ralf dostal k výstřelu, už mačkala spoušť toho svého kanónu. Přesto se Ralf ani nehnul, snad byl vrostlý do podlahy, a také hned vystřelil. Jen jednou. Tak si byl jistý zásahem.

Viera rozhodila ruce a Richmonda srazilila za gauč. Síla nárazu ji hodila proti stolkou, odkud spolu s klávesnicí a myší sklouzla na podlahu, kde zůstala ležet na zádech a po bílém tričku se jí rozlézala rudá skvrna.

Její kanón dopadl vedle Richmonda. Když si ho všiml, hmátl po něm a opatrně vykoul vedle gauče. Ralf se nehýbal z místa, ale pak nedočkavě zvolal:

„Tak co bude. Vystřel si, Richi, jestli chceš.“

Buď se zbláznil, nebo... Richmond si uvědomil, co před pár sekundami viděl: Viera vystřelila dvakrát a Ralf se ani nehnul.

„Nechce se mi.“

„Tak už vylez!“

Tohle už neřekl Ralf, ale Frank. Richmond již nepochyboval o tom, že Viera, aniž to tušila, střílela slepými náboji, a vstal.

„Dej ty ruce dolu, Richi,“ vyzval ho Frank. Trochu šišlal. Středem čela a brady se mu táhla rudá čára, rozbitý nos, napuchlé rty a vyražený zub nepočítaje. Richmonda to rozveselilo:

„Hezky jsem tě vylepšil.“

„No jasně,“ Franka výsměch nijak nerozházal, „Však já tě za chvíli taky vylepším. To budeš koukat!“

Pak se však opravil:

„Vlastně nebudeš.“

Richmondovi už ale bylo všechno jedno:

„Neříkej, Franku, že jsme si to neužili... Pro příště se snad poučíš a nebudeš si najímat hlupáky a už vůbec ne bratry. Stačí sejmout jednoho a ten druhý už není schopný ničeho. A taky se snad...“

Frank zrudnul a jeho milovaná Beretta promluvila dvakrát rychle po sobě. Holka jedna neslušná – skočila Richmondovi do řeči!

3.

Kyklop umístil plastickou trhavinu, kterou mu před dvěma lety dal Dalton Turner v hermetickém pouzdře, na rám vnitřních i vnějších dveří přechodové komory, a když je rádiovou rozbuškou přivedl k explozi, strhla atmosféra s sebou do nicoty i obě ženy.

Robot, který se v dílně přidržel stolu, počkal, až koncentrace vzduchu poklesne natolik, že ho jeho proudění neohrozí, snesl se na podlahu a rozpažil manipulátory na tři metry. Až teď poprvé použil jejich teleskopickou konstrukci a dotkl se stěn. Jeho citlivá čidla dokázala zachytit i velmi slabé vibrace, které by se šířily kovovou konstrukcí lodi.

Hluk uragánu rychle utichal a Kyklop tak mohl zachytit chaotické šramocenění a šum unikajícího kyslíku. Nemusel nijak složitě zjišťovat, z kterého místa v lodi se to šíří, bylo to nad slunce jasnější. Stáhl manipulatory zpět a vydal se do pilotní kabiny.

Když se přiblížil, nezaznamenal žádný pohyb. Opatrně vlétl dovnitř a situace se hned vyjasnila: velitelovo zkrvavené torzo leželo na podlaze nedaleko poškozeného pilotního křesla. Zřejmě ho unikající atmosféra strhla s sebou a on se křesla držel zuby nehty. V sesychající se ruce ještě držel kyslíkovou masku, kterou si chtěl nasadit, ale už to nestihl.

Vakuum bylo rychlejší!

* * *

Robotův systém uzavřel kapitolu, do seznamu úkolů doplnil číslo sto jako sto procent k bodu *Lajka: odstranit posádku* a veškerá data tohoto úkolu smazal. Když byl úkol splněn, nebylo jich už třeba a jen zabíraly místo.

Zdrojem Kyklopa byl radioizotopový generátor, podobně jako u dálkových sond nebo průzkumných vozítek na Marsu. Jako pojistka se po obvodu jeho válcovitého těla táhl půl metru široký pruh fotovoltaických článků. Ve spojitosti s distribuovanými akumulátory a sofistikovaným řízením měl energie dost na nepřerušovanou práci.

Bolestí bylo místo, které zbývalo na elektroniku. Kyklopovo tělo bylo mohutné a pojalo opravdu úctyhodné množství počítačové paměti. I samotný Kyklopův výrobce si problém uvědomoval a využíval každé duté konstrukce pro uložení elektroniky, aby v robotově těle zůstalo dost místa pro paměti vědomí, které programoval až odběratel. Nesměli však pustit ze zřetele, že robot je určen pro práci ve vesmíru.

Goldonovi technici, kteří rozšířili kapacitu připravené paměti téměř na dvojnásobek, využili opravdu každé místečko, ale přesto to nestačilo. Tak se sáhlo k nejmodernějším kompresním algoritmům. Pořád málo! Až nakonec musel nastoupit jeden mladý génius a vymyslet systém odmazávání dat splněných úkolů. Programátoři se hodně zapotili, než rozdělili data tak, aby

něco takového fungovalo. Bez počítačů by to dělali sto let...

* * *

Dalším úkolem v pořadí bylo *Lajka: zakrýt vchod lodi*.

Na rozdíl od člověka nepotřeboval Kyklop vzduch ani teplo. Vnitřek lodi však byl z materiálů, které se s klesající teplotou rozpadaly nebo zkřehly do stavu, kdy se i po jemném dotyku drotily.

Na tento účel se ideálně hodila fólie, která odrážela teplo, a Kyklop během překládky na MSS dohlédl, že několik balíčků bylo i ve skladech Lajky. Vzal si dva nejmenší, deset metrů čtverečných, a k tomu plazmový hořák pro práci ve vesmíru.

Takový vesmírný hořák měl speciální zásobník se zásobou plynu a oksličovadla. Originální zásobník obsahoval acetylén a kyslík. Vybavení ve skladových modulech, které již přistály na planetce, však obsahovalo zásobník na dvojici vodík a kyslík. Vzal si ještě další dva zásobníky, protože činností s hořákem teď bude víc.

Vytržené vnější i vnitřní dveře přechodové komory nahradil fólií, kterou dal odrazivou stranou dovnitř. V prostředí bez vzduchu se teplo mohlo šířit jen vedením nebo zářením. Hořákem natavil rám dveří a fólii do taveniny zatlačil. Nepřichycený nechal jen pravý dolní roh tak, aby se protáhl, protože bude muset jít ven.

Potom se spojil s palubním počítačem a topení nastavil na maximum. Počítači také poručil testovací mód všech signalizačních prvků – průchodem proudy se samy zahřejí.

Kyklopův systém uzavřel kapitolu, do seznamu úkolů doplnil stovku, uvolnil paměť a připravil si úkol *Kosmos: spojit lod' a výsadkový modul*. Vnitřku Lajky bude chvíli trvat, než se dopracuje k teplotě nula.

* * *

Kyklop ještě doplnil do skladu pro rám s korekčními tryskami.

Protáhl se pod fólií, nahrazující vnitřní dveře, do přechodové komory, rám s tryskami si přimontoval k tělu a připojil signální kabel ke konektoru na svém těle. Do univerzálních držáků přichytil náhradní zásobníky pro hořák.

Vzal hořák do manipulátoru a protáhl se přes fólii, nahrazující vnější dveře, do volného prostoru. Jeho systém si mezitím z externí paměti nahrál soubor algoritmů pro vesmír a rozdělil ho do jednotlivých procesorů. Pak se lehce odrazil od stěny lodi a pomocí korekčních trysek manévroval podél Lajky ke spojovacímu tunelu s výsadkovým modulem.

Úkolem bylo dostat na povrch planetky Lajku: jako zásobník materiálu, ale především kvůli jedinému energetickému zdroji schopnému napájet elektrolytickou kolonu, jadernému reaktoru.

Ta drobnost, *dostat na povrch*, se ukázala jako zapeklitý oříšek. Lajka byla

projektována jako kosmický tahač, který nikdy nepřistává. Jevilo se snadné nechat Kyklopa, aby na místě překopíroval algoritmy z počítače výsadkového modulu do počítače Lajky, ale překážky se kupily jedna na druhou, až bylo nutno vymyslet něco jiného.

Nakonec se jako nejjednodušší ukázal tento postup: robot pevně spojí Lajku a výsadkový modul, protože kdyby se náhodou rozdělily, už nikdy je nedá dohromady, napojí korekční trysky Lajky na počítač v modulu a provede několik drobných úprav v jeho algoritmech. A pak to svařené monstrum přistane jako celek.

Kyklop přivařil zámky k přechodovému tunelu a potom kolem dokola místa dotyku tunelu s Lajkou a tunelu s vrcholem modulu. Odhad počtu potřebných zásobníků vyšel opravdu jen tak tak a posledních deset centimetrů už hořák jen prskal.

Kyklop zkontroloval, že nějaké místečko nevynechal, a vrátil se do Lajky. Rám s tryskami a prázdné zásobníky uložil do skladu. Systém uzavřel kapitolu, do seznamu úkolů doplnil stovku, uvolnil paměť a připravil si úkol *Lajka: odpojení korekčních motorů.*

* * *

Původně to byla zakázka americké armády.

Požadovala počítačovou síť, odolnou vícenásobnému přerušení spojení. Ze zakázky se vyvinul Internet a jeho informační protokol obohatil znalosti lidstva.

Pravda je, že také posílil stinné stránky lidské povahy tak intenzivně, že vedl k rozsáhlému narušení morálky a zhroucení téměř všech politických systémů a společenských struktur na planetě. Ale za to TCP/IP nemůže. Nápad to však byl dobrý a v kosmické lodi se uplatnil stonásobně. Šetřil peníze, energii, místo a nervy návrhářů a oplýval zmíněnou odolností.

Kyklop musel nejprve vyhledat vodiče spojující korekční motory lodi s počítačovým systémem a odpojit je od směrovače. Když to udělal, musel do pilotní kabiny, odkud ručními příkazy vysvětlil počítači, že je to takhle dobře. Přímým spojením to z bezpečnostních důvodů nešlo.

Plán elektrického zapojení Lajky s odkazy na fyzické umístění jednotlivých prvků měl Kyklop uložen v části pevné paměti, nazývané programátory *černá díra*. Název odrážel skutečnost, že zpětné načtení zde umístěných dat velmi zatěžovalo všechny Kyklopovy procesory, jinými slovy bylo časově náročné.

Obří datové celky, jako například elektrické schéma zapojení kosmické lodi, byly v *černé díře* komprimovány asociativními algoritmy, které sestavili lidé znalí dané problematiky, kteří vyhledali opakující se elementy na úrovni pojmů v několika vrstvách. Komprese klasickými bitovými algoritmy byla už jen třešnička na dortu.

Kyklop samozřejmě musel dávat pozor na vodiče jednotlivé řídicí systémy korekčních motorů propojující, takže výsledkem byla oddělená počítačová síť korekčních motorů, kterou následně jako celek připojí k síti výsadkového

modulu.

System uzavřel kapitolu a připravil si úkol *LVM: připojení sítě korekčních motorů*. Bylo třeba z paměti uvolnit elektrické schéma Lajky a z *černé díry* vytáhnout elektrické schéma výsadkového modulu.

Kyklop musel opět do pilotní kabiny a zadat manuální příkaz na odčerpání atmosféry z výsadkového modulu. Jakmile mohl příkaz ublížit lidem, bezdrátové spojení Kyklopa a počítačů nefungovalo. Potom otevřel dveře spojovacího tunelu a vletěl do pilotní kabiny modulu. Elektrické schéma modulu již bylo připraveno.

Tady byl úkol velmi jednoduchý: částečně rozebrat ovládací pult, vyhledat správnou svorkovnici s volným portem směrovače sítě výsadkového modulu a kabelem, vypůjčeným z Lajky, sem připojit síť korekčních motorů.

Když to Kyklop provedl, zakrytoval ovládací pult a počítač přepnul do učicího modu. Bylo třeba přistávacímu algoritmu poskytnout dodatečné informace o připojení Lajky: zásadně se změnila hmotnost celku a významně se posunulo těžiště. Také bylo třeba definovat pozici a počet korekčních motorů plus jejich výkonnostní parametry a limity.

Rozčilování se nad lidskou pomalostí práce Kyklop naprogramované neměl. Čtvrthodina ve výsadkovém modulu proto proběhla naprosto klidně a vše bylo připraveno. Poslední část lidské výpravy brzy zmizí z oběžné dráhy planety.

* * *

Lajka se již při přiletu pověsila nad správné místo planety, kde se měl vyložit materiál i Kyklop.

Kyklopovi ve výsadkovém modulu teď stačilo stisknout modré tlačítko a zahájit tak plánovanou sestupovou sekvenci. Jen s tím rozdílem, že modul s sebou stáhl na povrch i desetkrát těžší Lajku. Spotřeba paliva samozřejmě bude enormní, ale protože stejně už z povrchu neodletí, bude v nádržích zbývajícím množstvím stačit.

Kyklop stál u ovládacího pultu, aby mohl do akcí počítače modulu případně zasáhnout, aktivoval elektromagnety v nohách a ještě se přidržoval manipulátorem bezpečnostního madla. Okénkem pozoroval pohyb hvězd a porovnával je s vjemy ostatních čidel.

Úpravy přistávacího algoritmu, které naplánovali a stokrát odsimulovali raketoví technici na Zemi, byly dostatečné a parametry, které zadal, natolik odpovídaly realitě, že všechno šlo jako po másle.

Kyklop neměl o nějakém másle ani tušení, ale za patnáct minut dosedla stotunová svařenina na povrch planety bez jakéhokoliv problému. Bylo načase si nějaký problém vyrobit...

Kyklopův systém uzavřel kapitolu, do seznamu úkolů doplnil stovku, uvolnil paměť a připravil si úkol *Lajka +Transportní loď: uložení ke spánku*.

Kyklop prolétl spojovacím tunelem zpět do Lajky, ve skladu vyhledal zásobník hnacího plynu a vyměnil ho v rámu s korekčními tryskami, který si

přimontoval k tělu. Do pravého manipulátoru popadl plazmový hořák a vyměnil prázdný zásobník za nový.

Potom se protáhl fólií v přechodové komoře, levým manipulátorem se přidržel stěny a posledním párem nohou zůstal stát na rámu dveří. Čtyřmi kamerami snímal z výše pětatřiceti metrů povrch, ozářený ostrým, atmosférou nezeslabeným Sluncem.

Základem povrchu planety byla nekonečná rovina se spoustou kamínků, kamenů, skalek a skal, občas narušená nerovnostmi, které někdy bylo možné nazvat nízkými kopci.

Zrovna jeden takový s převýšením necelých třiceti metrů byl vlevo, asi tak sto metrů od Kyklopa. Na jeho velmi pozvolném úpatí přistála před necelou hodinou transportní loď a chvíli před tím, přibližně v polovině vzdálenosti, dva skladové moduly.

Kyklopův systém vytáhl z *černé díry* plán řídicího střediska planety. Dlouhé označení se brzy zkrátilo na Apophisův velín, ale i to bylo moc. Programátoři z toho obratem udělali ApoVel a všem, kromě pana Goldona, se to líbilo.

Kyklopův vizualizační systém se mohl strhnout, jak se snažil napasovat plán na skutečnost. Systém výsledky ukládal pro pozdější použití, až nebude k dispozici tak dokonalý přehled. Vizualizační systém se ještě vyřadí, protože získané údaje bude muset přepočítat na pohled z povrchu.

Kyklop se z přechodové komory snesl na povrch planety. Protože se levým manipulátorem odrazil od horní hrany rámu dveří, trvalo mu to sotva dvacet sekund, a ne půldruhé minuty. Malými skoky se vzdálil od výsadkového modulu s přivařenou Lajkou, aby viděl směr, kterým se *věž* naklání. Vypadalo to, že i zde je úpatí kopce, protože *věž* se odchylovala od svislice směrem, který potřeboval, byť o pouhý jeden stupeň.

Kyklop přeskákal zpátky ke vzpěrám výsadkového modulu, aktivoval hořák a přepálil nosník vzpěry na straně, kam se *věž* nakláněla, ale ta se jen zachvěla. Musel provést ještě druhý řez. *Věž* se znovu zachvěla, ale vyříznutý deseticentimetrový kus vzpěry se pod tlakem smekl a *věž* se začala kácet. Jenže ve dvacetině gé to byl běh na dlouhou trať.

Kyklop se opatrně odrazil, protože síla jeho nohou by ho dokázala katapultovat mimo gravitační vliv planety, po deseti sekundách aktivoval své korekční trysky, *věž* zachytil a pád mírnil, dokud neležela vodorovně. V okolí vyhledal několik balvanů, kterými *věž* zajistil.

Kyklop přeskákal ke vzpěrám transportní lodi a plazmovým hořákem jednu vzpěru přeřízl. Programátoři by byli spokojeni, protože zde poprvé využil zkušenost z předchozí činnosti: vzpěru nepřerízl uprostřed, ale těsně u spojení s příčnickem, aby měl co největší páku, a potom ohnul vzpěru jednou ranou o pár centimetrů, aby se neopřela na původní místo. Stačil tak jeden řez a transportní loď se s Kyklopovou pomocí složila na skálu.

Kyklop se několika skoky přesunul na úroveň přechodové komory Lajky, mírným odrazem skočil dovnitř a pak doskákal do skladu. Vyhledal tři obdélníkové krycí fólie 200 metrů čtverečných s rozměry 20 x 10 metrů. Na

Lajku s modulem budou třeba dvě, třetí přijde na transportní loď. Vyskálal ven a fólie rozložil na kovové konstrukce neodrazivou stranou, aby maximálně ztlížil pozorování z blížící se Země nebo kdykoliv později.

Na planetce naštěstí nehrozil žádný vítr, který by jemnou fólii mačkal či roloval. Přesto by následný trojitý boj s obří plachtou vydal na samostatnou kapitolu!

Za dvaadvacet hodin se tento průlet Apophisu kolem Země stane historií...

* * *

Třináctého dubna roku 2029 v pozdních večerních hodinách nahlédl kamenný bůh lidem do oken, ale nezastavil se na návštěvu. Oficiálně se zatím spokojil jen se třemi životy.

Někdo si oddechl, někdo se zaradoval, většině to ale bylo jedno. Našli se i tací, co pocítili smutek, protože čekali, že se pohnou stojaté vody a lidé se probudí z té všeobjímající letargie.

Lidé prostě potřebují nějakého nepřítele! Ideálně takového, na kterého lze ukázat. Až tehdy se semknou, začnou spolupracovat a napřou tím směrem všechny fyzické i psychické síly. Vnitřní nepřítel není vidět, nepřátelské mocnosti či jejich agenti už tolik netáhnou, dokonce selhali i nepřátelští mimozemšťané – tak proč nezkusit kameny z nebe?

Je jich tam dost.

4.

Kyklop splnil úkol: týden byl schovaný pod fólií spolu s Lajkou. To aby ho při blížkém průletu Země nikdo nespatriil ani náhodou. Po týdnu vylezl a začal plnit své hlavní poslání: přidělat planetce křídla.

Skladové moduly přistály nastojato, bylo nutné je převrátit. Kyklop si přimontoval k tělu rám s korekčními motory a postupně položil všechny čtyři moduly. Manipulační prstenec, který snesl modul na povrch, teď sloužil jako stojánek, jenž zabrání jeho nechtěným pohybům. Až bude Kyklop materiál odebírat, bude se měnit těžiště a modul by se převracel.

Všechny skladové moduly vypadaly stejně, ale když je pan Goldon koupil, někdo vystoupil do kosmu a napsal na ně velké číslice, viditelné ze stanice, aby se dalo určit, kam které věci naskladnit.

Kyklop si odmontoval rám a rovnou zamířil k číslu tři, který byl naskladněný mezi posledními: byl v něm OH generátor a několik dalších doplňků, jako například ventil na plnění zásobníku plazmového hořáku, až mu dojdou zásobníky s acetylénem. A také potrubí a pár čerpadel, ale ta zatím potřebovat nebude.

Se strojovou trpělivostí odmontoval mezikruží, které na vnitřním průměru neslo mechanismus, kterým byl modul připojen ke stanici, a na vnějším bylo hermeticky spojené s modulem. Musel opatrně, aby nepoškodil těsnění, protože modul nakonec bude sloužit jako nádrž na tekutý vodík či kyslík z OH generátoru.

Kyklop z modulu postupně vytahoval věci ven a rozkládal je vedle něho na několik hromádek. Protože odmontoval prakticky celé čelo modulu a vzniklý otvor měl osmdesát procent jeho průměru, dostat i objemné věci ven nedalo tolik práce.

Během týdne, co byl Kyklop schovaný pod fólií, pracovaly procesory na obrazových datech, které Kyklop získal z přechodové komory ve výšce, ale přepočítaly umístění jednotlivých plánovaných zařízení při pohledu z povrchu. Také spočítaly vektory k orientačním bodům na povrchu.

Teď Kyklop přesně věděl, kde má OH generátor stát. Nejprve musel upravit místo. Vybral relativně holou a mírně vyvýšenou plochu, kde bude střed nádrže. Systém zpracování obrazu mu dovolil vyplnit díry a prohlubně stokrát přesněji, než by to dokázal člověk bez nástrojů. Po jeho úpravě terénu bude nádrž stát opravdu vodorovně! Na plošinu ještě položil fólii, aby tepelně odizoloval skálu.

Potom postupně odnosil části OH generátoru na plánované místo a pokládal je na fólii tak, jak je smontuje. Všechny díly OH generátoru byly vyčištěny z měsíčního regolitu, obsahujícího velké množství křemíku. Aby bylo možné svařit díly k sobě acetylénovým plamenem, bylo třeba zvýšit teplotu materiálu. Rozhodně se to nedalo udělat při absolutní nule!

Stěny OH generátoru byly z vnitřní strany pokovené a trojitě: vnější prostor

zůstal prázdný (izoloval vakuem), do vnitřního prostoru Kyklop zasunul kompaktní topidla – elektrické spirály v keramických pouzdrech. Z výše uvedených důvodů byly navrženy tak, aby fungovaly v každém díle samostatně, tedy aby se s jejich pomocí upravila teplota svařovaných dílů.

Dalším krokem byl stan, který musel Kyklop nad OH generátorem postavit. Byla to jednoduchá konstrukce, na kterou se natáhla fólie lesklou stranou dovnitř. Už jen to zvedlo teplotu na přijemných sto osmdesát pod nulou.

Když postavil stan, vložil topidla do všech dílů OH generátoru a instaloval přenosné topidlo, které si přinesl z transportní lodi; bylo třeba tomu všemu dodat energii.

* * *

Kyklop se vrátil k hromádce materiálu u skladového modulu tři a vzal si klubko silového kabelu a kabel natáhl mezi stanem OH generátoru a Lajkou. S koncem kabelu se protáhl přes fólie v přechodové komoře a zjistil, že uvnitř je teplota kolem nuly. Z toho vyplývalo, že na udržení přijatelné teploty opravdu dvojité fólie stačí.

Přeskákal do skladu, odkud si vzal nářadí, vrátil se ke stanu, kde odizoloval jednotlivé žíly kabelu a připojil je k bedýnce se zásuvkou a s několika svorkovnicemi. Také tam byl velký pákový vypínač a Kyklop se přesvědčil, že je doopravdy vypnutý.

Potom přeskákal do Lajky, s koncem kabelu se přesunul do strojovny k jadernému reaktoru, odizoloval jednotlivé žíly kabelu, z *černé díry* vytáhl schéma hlavní svorkovnice a žíly na ni připojil. Že jejich barvy nejsou zapojeny podle žádné pozemské normy, vůbec neřešil. Nejbližší revizní technik byl dvacet milionů kilometrů daleko.

Kyklop připojil přenosné topení do zásuvky na bedýnce a do volných pozic na svorkovnicích připojil všechna topení vložená do dílů OH generátoru. Znovu všechna zapojení zkontroloval a bez špetky pochybností překlopil pákový vypínač na bedýnce a přesvědčil se, že všechna topení fungují.

Teplota v uzavřeném prostoru hned začala stoupat, ale nijak závratnou rychlostí. Kyklop si ke skladovému modulu došel pro nástroj na lámání ledu, který se podobal louskáčku na ořechy s hydraulickým posilovačem. Ověřil si, že baterie je dostatečně nabitá, a přeskákal k nejbližšímu nalezišti ledu.

Téměř sto třicet metrů od stanu vystupovalo ledové jádro planety na povrch a tvořilo zde asi patnáct metrů vysoký hřeben. Na pár metrech se zde povalovalo deset milionů tun paliva.

Obrazový systém si přisvítil bleskem a ze snímku určil ideální místo, kde začít s těžbou. Kyklop přiložil nástroj k ledu a aktivoval ho. Pouhá minutka stačila, aby se z ledové stěny oddělil malý ledovec. Ve dvacetině gé ho Kyklop uzvedl jedním manipulátorem, do druhého uchopil lamač a vrátil se s ním ke stanu.

Lamač a led nechal před stanem, vstoupil dovnitř a s plazmovým hořákem přistoupil k OH generátoru. Teplota materiálu byla přijatelná, a tak Kyklop

postupně svařil všechny čtyři díly do hranolu tři krát tři metry.

Půl metru vysoký hranol nádrže OH generátoru měl objem lehce přes čtyřicet hektolitrů. Z profilu vypadala nádrž jako stupínek pro vítěze: na koncích delší strany byly připraveny otvory pro platinové elektrody a odvod plynů, uprostřed, přibližně na polovině délky, byla nádrž o půl metru vyšší. Zde se nacházela hermetická komora s topnou spirálou na rozpouštění ledu.

Teď už byl k dokončení OH generátoru jen krůček.

* * *

Dalším krokem byly nádrže na palivo, po dvou u každého motoru.

Kyklop rozmontoval zbývající skladové moduly a jejich obsah rozložil na skálu. Prázdné moduly zase smontoval a postupně je odnesl na místo použití. S určením správné pozice měl trochu práce, protože bylo nutné, aby oba motory byly umístěny co nejpřesněji na protilehlých stranách pomysleného kruhu. To proto, aby se jejich tah maximálně promítal do zvýšení rychlosti planety a minimálně měnil parametry její dráhy.

Potom ke každé dvojici nádrží přenesl po jednom velkém hranolu, který Goldon vydával za autonomní pozorovací stanice. Ve skutečnosti to byly boxy s řídicí a vysokonapěťovou elektronikou, jež ale zabírala sotva dvacet procent prostoru – zbytek byl vyhrazen pro akumulátory, které Kyklop vymontuje z transportní lodě.

Toto řešení dovolilo použít mnohonásobně tenčí vodiče na přivedení energie od hlavního vypínače až k motorům, vzdáleným⁹ přes tři sta metrů. Kyklop musel deaktivovat zdroje transportní lodí a z elektroinstalace odpojit a vytahat vhodné kabely. A protože jich v transportní lodí bylo na několik kilometrů, mohl si připadat jak v supermarketu. Kdyby ovšem věděl, co to supermarket je.

Celé to mělo fungovat takto: zatímco OH generátor rozkládal vodu z ledu na kyslík a vodík, jimiž se plnily nádrže u motorů, akumulátory se nabíjely relativně malým proudem. Když byly nádrže plné, energie z nabitých akumulátorů zapálila palivo ve spalovací komoře vysokonapěťovým pulsem a po dobu dvou set padesáti dvou sekund poháněla čerpadla, ženoucí kyslík a vodík do spalovací komory.

O potrubí platilo v zásadě totéž co pro elektrické vodiče: od OH generátoru vedly trubky jen s malým průřezem a teplotou vesmíru zkapalněný kyslík a vodík tlačila malá čerpadla až do nádrží u motorů. V nepatrné gravitaci a při zofale malé produkci OH generátoru nebyl žádný velký výkon čerpadel nutný.

Z nádrží k motoru pak na krátkou vzdálenost hnala velká čerpadla kapalné palivo mohutným potrubím, protože motor spotřeboval ohromující množství paliva: sedm set osmdesát litrů každou sekundu. A po čtyřech minutách

9 Hodnota odpovídá řádově jedné čtvrtině délky rovníku planety Apophis. Proto je výchozím bodem umístění motorů poloha kosmické lodi Lajka, respektive jejího jaderného reaktoru.

hoření se dalších šedesát osm minut budou plnit nádrže pro další zážeh.¹⁰

Po elektroinstalaci se Kyklop pustil do rozvodů potrubí. Všechno opět vymontoval z transportní lodě, ale pár věcí si vzal i z výsadečného modulu. Klidně trubky spojoval svařováním, protože už nebude důvod něco rozebírat.

Acetylenové zásobníky pro plazmový hořák již téměř docházely, a proto uvedl do chodu OH generátor, ověřil jeho funkci a po dosažení ideálního tlaku v pracovním prostoru generátor přepnul na volnoběh, který pouze kompenzoval únik plynů, zvláště vodíku.

Kyklop pracoval pomalu a systematicky, nijak se nepřetěžoval, protože nebylo kam spěchat. Začátkem listopadu 2029 bylo vše smontováno a kromě samotného zážehu motorů, vymontovaných z Lajky a z transportní lodě, také vše odzkoušeno.

Na test je brzo! Kyklop se musí uložit na dvacet měsíců ke spánku.

* * *

Z pohledu utajení práce motorů měl Apophis vůči Zemi nepříznivou polohu prakticky neustále. Teprve od července 2031 do června 2033 bude planetka od Země přes dvě stě padesát milionů kilometrů a z toho bude půl roku dokonce ukrytá za Sluncem. Pravděpodobnost objevení čtyřminutových zážehů tak bude nepatrná.

Raketové motory budou pracovat jen během těchto třidvaceti měsíců. Rychlost planetky se zvýší o sto osmdesát šest metrů za sekundu, ale do roku 2035 bude těch sekund zbývat téměř osmdesát milionů a změna se kumuluje.

Střet planetky se Zemí koncem roku 2035 již nehrozí...

10 Uváděné hodnoty vychází z vlastních výpočtů. Tyto ve formě tabulkového kalkulátoru jsou již zveřejněny na internetových stránkách a volně ke stažení...

5.

Abbe Pilon a Derek Hamr, společníci ve firmě AAD, se po deseti letech podnikání vyvíhli. Firma, po těžkých začátcích, prosperovala a již měla téměř stovku zaměstnanců v několika státech federace a na obzoru bylo první zahraniční zastoupení v Torontu.

Dostatek peněz, dobré bydlení či kvalitní auto nijak zvlášť nezměnilo ani jejich charakter, ani plány či záliby. Ale u Dereka k jistému posunu došlo. V názorech. Zcela přejal Abbeho pohled na společnost a její problémy, na přijatelnost použitelných způsobů řešení inteligenčního úpadku homo sapiens a s tím spojený výskyt nových způsobů devastace planety.

Abbe se zase dočkal vysněné práce na velkém teleskopu. Když se konečně našly peníze na dostavbu GMT a konečně se ve dvacátém osmém podařilo zprovoznit největší teleskop světa v chilských horách, mohl realizovat svůj výzkumný plán a již čtyři roky dojížděl každý sudý měsíc na pracoviště. Nejprve letadlem do La Campa a odtud ještě sto třicet kilometrů pronajatým autem.

K teleskopu příslušelo množství pomocných budov a jednou z nich byla také ubytovna pro cestující astronomy. V podstatě hotel hrazený zaměstnavatelem, s jedním správcem a jednou pokojskou. Velice hezkou a šikovnou pokojskou, na níž bylo nejskvělejší, že podlehla Abbeho kouzlu a sdílela s ním lože. Abbe byl absolutně spokojen a nic ho nemohlo rozházet. Nebo snad ano?

* * *

Kalendář ukazoval polovinu června 2033.

Abbe se probudil a chvíli bez hnutí zíral do tmy. Děvče vedle něj pravidelně oddechovalo a Abbe si představil její pravidelně se vzdouvající řadra. Zrychlil se mu tep, ale hned se okřikl, protože musí do práce. Věděl, že kdyby ji teď pohlazením vzbudil, neodmítla by ho, ale Abbe si zakládal na svém včasném příchodu na pracoviště.

Opatrně se posadil na posteli a ze stolku si vzal svůj mobil. Podíval se na čas a spokojeně vypnul budík. Prakticky pokaždé ho vnitřní hodiny probudily dvě tři minuty před časem, nastaveným na budíku, ať byl čas jakýkoliv. Netušil, jak to funguje, ale už si na to zvykl a hned věděl, že je vše v tom nejlepším pořádku.

Ovšem tentokrát nebylo. Prakticky okamžitě, jakmile vystoupil z výtahu na svém patře, dolehla na něj těžká nervozita. Abbe si vážil svého těla, respektoval jeho skryté schopnosti, jejichž existenci věda popírala, protože je nedokázala popsat, a těch zvláštních signálů si všímal.

Zastavil se uprostřed chodby, počkal, až se dveře výtahu zavřou a všechny

mechanismy ztichnou, a zaposlouchal se. Když sem mezi prvními nastoupil, několikrát se takhle zastavil a snažil se vnímat atmosféru budovy, vystavěné kolem obřích základů teleskopu. Nemyslel si, že je nějaký telepat, ale dokázal vnímat narůstající *zabydlenost* nových prostor skrze očekávání, touhu a cílevědomost svých kolegů. Skutečně to teď bylo něco jiného.

Místo do své kanceláře zamířil do pozorovacího sálu, kde se odehrávalo vše, co se nějak týkalo astronomie. Jen vstoupil, pocítil ve vzduchu tiché napětí, nevyřčené obavy a ještě něco zvláštního, neobvyklého. To dokonce bylo intenzivnější než nervozita.

Na všeobecný pozdrav nikdo nereagoval, což bylo také neobvyklé. Třeba připustit, že ještě méně obvyklé bylo, že Abbe vůbec pozdravil. Ale ani toho si nikdo nevšiml. Proběhl kolem něho mladý astronom, jehož jméno si Abbe ještě stále nezapamatoval. Jindy uctivý a snaživý mladík teď Abbeho ignoroval a tvářil se podivně.

Abbe zůstal stát, zamyslel se a hned mu došlo, cože je ta zvláštní věc: chaos. Naprostý zmatek ve vědeckých mozcích, ctících strukturu a hierarchii. Intenzivní nepochopení a strach z navazujících důsledků. Že by snad přiletěli mimozemšťané?

Vtom zaslechl otevření dveří a ohlédl se. Vstoupila ředitelka GMT, božská Emma. Nebyla ošklivá, ani hloupá – jen neuvěřitelně namyšlená. A také mstivá. Abbe se jí líbil, ale spal s nějakou prachobyčejnou pokojskou, která se s ní nemohla rovnat. Abbe netušil, že za přezíravost, neochotu a nepřítelství ředitelky si vlastně může sám.

Vstoupila a plna očekávání se na něho podívala – dnes ji třeba pozdraví. Když se k tomu Abbe neměl, zatvářila se kysele a nervózně řekla:

„Pane Pilone, nestůjte tu jak tvrdé Y, zapojte se!“

„Teď jsem přišel, madam. Netuším, co se děje! Prozradíte mi to?“

Potlačované city dokážou divy. Kyselost se kamsi z její tváře vytratila a překvapený Abbe slyšel žádost, ne rozkaz. Šéfová totiž obvykle používala slovo *prosím* jako zbraň:

„Pojďte se mnou, por favor.“

Abbe vstupoval do její kanceláře rozzechvělý, protože u šéfově se vyskytli jen chudáci, co tam šli na kobereček. To, že byl přesvědčen, že nic neprovedl, nebylo podstatné.

„Posaďte se sem, ke stolku,“ vyzvala ho. Když to udělal, šokovaný jejím klidným hlasem a vstřícným výrazem, vzala ze svého stolu hromádku fotografií a podala mu je.

„Předevčírem objevila hvězdárna Kleť novou planetku,“ řekla, aniž tušila, jak se slovo *Kleť* vůbec vyslovuje; Abbe to také nevěděl, ale rozuměl jí, „Je asi tři sta metrová, doba rotace nějakých třicet hodin.“

Abbe dal tři snímky, světlé fleky na tmavém pozadí, vedle sebe, a protože mu ten rozmazaný flek přišel povědomý, prohlásil:

„Vypadá jako...“

„Nepředbíhejte,“ napomenula ho. Znělo to přísně, jinak ani mluvit neuměla, ale spokojeně se na něho usmála. Správně vytušila, co chce říct, a bylo jasné

vidět, že ho právě přeřadila do vyšší třídy. Asi ne platové, ale alespoň té kvalitativní. K nezaplacení!

„Planetku viděli i dnes,“ pokračovala, „Ale neměli na ni čas, protože měli jiný problém: před osmi hodinami se měl objevit Apophis, jenže ten se neobjevil! Chvilí jim trvalo, než si to spojili a vyhlásili poplach. Vy, Abbe, jste ho správně poznal: je to Apophis a objevil se zde o padesát jednu hodinu a jedenáct minut dřív.“

„Změna aktivity Slunce? Mohlo by...“

„Mohlo by, ale ne tolik!“

„A my to máme ověřit?“

„Stalo se... Je to pravda. Apophis je o sto osmdesát šest metrů za sekundu rychlejší! Sice se mírně změnila také perioda rotace, ale jen nepatrně. Co vy na to?“

To bylo poprvé, co se ho ředitelka ptala na názor.

„Nejsem jasnovidec, madam. Vidím jedinou možnost: Apophis se ve skrytu Slunce s něčím srazil a to ho urychlilo. Musela to být ale pořádná pecka!“

„Nějak si takovou srážku nedovedu představit...“

„Máte samozřejmě pravdu. V každém případě by se změnilo víc parametrů... Už se někdo podíval na nebezpečí budoucí kolize, madam?“

„Podíval. Situace se zlepšila, do roku 2099 žádná kolize nehrozí. Jen pátého května roku 2063 bude zase jednou blíže než je Měsíc, ale jinak nic... Je jedno, jak k tomu došlo, ale bylo to pro nás příznivé. Zaslouchla jsem i nějaké poznámky o hodných mimozemšťanech.“

* * *

Nekonečná variabilita parametrů pohybu různých kosmických těles dává vzniknout nekonečné variabilitě vzájemných pozic, byť se v zásadě mluví jen o dvou: konjunkci a opozici. Těleso, třeba planetka, je buď nejbližší Zemi a pozorovatelnost je nejlepší, nebo se nachází na druhé straně Slunce a pak je pozorovatelnost nulová.

Excentricita¹¹ dráhy a rychlost pohybu planetky Apophis je taková, že ve vztahu se Zemí vznikají všelijaké varianty. Zdá se být logické, že se ve vztahu dvou těles střídá konjunkce s opozicí, ale v případě Apophisu to neplatí! Někdy se nepřiblíží Zemi dlouhé roky, jindy nás okukuje každý rok.

A někdy to připomíná hru na schovávanou. Na začátku července třicet jedna se z dohledu ztratil Apophis s původními parametry dráhy, v polovině června třicet tři se vynořil dříve, protože byl rychlejší. Nikdo z lidí nic nechápal, ale museli to přijmout jako fakt. Všechno je jednou poprvé!

Abbe Pilon na to však měl svůj názor. Do srpna chodil jako tělo bez duše: neustále na tu zpropadenou planetku myslel. Četl spoustu článků v odborných médiích, registroval se na mnoha diskusních fórech a deptalo ho, že se nikde

11 Dráha mnoha malých těles ve Sluneční soustavě nemá Slunce přesně ve svém geometrickém středu.

nikdo nezmínil o možnosti, kterou on považoval za zřejmou: za změnami dráhy stojí vědomá snaha, ale mimozemšťané to nejsou!

* * *

Zmínka o Derekově postoji k jeho společníkovi na začátku kapitoly nebyla náhodná.

Ve faktické oblasti se sice Derek snažil samostatně myslet, hodnotit realizovatelnost všech těch nápadů, kterými Abbe neustále oplýval, a neměl problém Abbemu odporovat. Jakékoliv jeho úvahy na téma závislosti však končily nadšením z úspěchů podnikání, protože Derek dokázal Abbeho plány ještě vylepšit a nepamatoval si, že by Abbe vedl diskuzi z pozice absurdních argumentů.

Tím lze vysvětlit, proč Abbeho nevyhodil z kanceláře, když za ním na začátku srpna přišel s neuvěřitelným plánem, který mohl pohřbit nejen jejich úspěchy, ale i je samotné.

Derek si už dávno všiml, že Abbe zdraví jen tehdy, když chce s druhým navázat bližší kontakt; něco jako zkouška spojení. Většinou však nezdravil, protože obvykle o nějakou komunikaci nestál. Derek však také pochopil, že ta selekce se odehrává v rovině podvědomí, a kdyby na to Abbeho upozornil, přišel by o spolehlivou indikaci.

Abbe byl ranní ptáče, ale přesto nebylo zvykem, aby se u Dereka objevil tak brzo. Když šel Abbe rovnou za ním, aniž by si prošel firmu a probral data v počítači a hned mezi dveřmi pozdravil, přepnul se Derek do sledovacího modu a veškerou pozornost soustředil jen na něj.

„Dobré ráno, pane astronome.“

Abbe se usmál. To bylo Derekovo provokativní oslovení ve chvíli, kdy očekával nějakou diskuzi. Abbe si natočil rozvrzanou židli u vedlejšího stolu tak, aby seděl k Derekovi čelem, a opatrně se posadil. Dereka to vrzání děsně štvalo a už předem se zamračil, ale pak se usmál, protože si všiml Abbeho snahy posadit se potichu.

„To se nemůžeš posadit do křesla tady přede mnou?“

„Když já k téhle židli mám citový vztah,“ mávl Abbe rukou a pokračoval, „chtěl bych s tebou probrat jedno vážné téma nesouvisející s naším podnikáním. Můžu?“

„Jsem jedno velké ucho, Abbe.“

„Už je to dlouho, ale vzpomínáš si, jak jsme spolu probírali problémy naší společnosti? Myslím lidské společnosti. O úpadku morálky, ztrátě úcty k sobě samému, k jiným lidem i všemu ostatnímu? O vnitřním nepříteli, který se snaží otočit svět vzhůru nohama a díky dokonalé znalosti psychologie se mu to také daří? A také o tom, jak by se to dalo zastavit nebo dokonce napravit?“

„Naprostě přesně, Abbe.“

„Já bych věděl jak,“ řekl Abbe tiše. Když s druhým strávíte dostatek času nad společným cílem, získáte dost jasnou představu o jeho řeči těla. Derek také hned věděl, na čem je:

„To je skvělé, Abbe. Seznámíš mě se svým plánem?“

„Seš snad jasno... No jo, seznámím... Potřebuju ale k počítači,“ zvolal Abbe nadšeně a vstal.

„Má to ale háček,“ prohlásil Derek zamyšleně, „Ta rozvrзанá židle u mého stolu nemá co dělat a své křeslo neopustím! Vezmi si, prosím tě, to druhé křeslo.“

Abbe neměl na nějaké škádlení náladu, tak upustil od svého úmyslu, s křeslem pro hosta objel Derekův stůl a posadil se ke klávesnici. Na internetu vyhledal v archivu starší článek, otevřel ho a vyzval společníka, aby si ho přečetl.

Derek se s židlí přisunul, mrknul na titulěk a zvedl k Abbemu hlavu:

„Četl jsem ho... I kdybych ho nečetl, minimálně dvakrát jsme ty informace spolu probrali. Něco jsem snad přehlédl?“

„Ano, souvislosti. Ale netrap se tím – přehlédli to i ostatní.“

„Chceš říct, že *ty snad* víš, co s tou planetkou hýbe?“

„Co s tou planetkou hýbe, víme všichni – nějaké obrovské síly. Ovšem nikdo se neptá na to, *kdo* těmi silami vládne!“

„Ty snad věříš na ty mimozemšťany?“

„Kdepak, Dereku, já jsem se nezbláznil! Proč lidé tak rádi spekulují o něčem, co ani neví, zda existuje? Když se na to podíváš z dostatečného odstupu, tak zjistíš, že lidé strašně rádi ukazují na ostatní. Příliš velká část lidstva má totiž od přírody zakódován příkaz hledat příčinu svých problémů vždy v těch druhých. Hlubokým přesvědčením o vlastní neomylnosti jsou v současnosti ale infikováni prakticky všichni. Teď je na jedné straně problému celé lidstvo a chová se jako jedinci, ze kterých se skládá. Lidstvo hledá příčinu svých problémů, ale je svíráno těžkou frustrací, protože to nemá na koho hodit. Proto ti mimozemšťané... Mohl by se z toho stát spouštěč civilizační regrese.“

„O jakém úpadku mluvíš? Vždyť ten už probíhá! Na to nějaký Apophis nepotřebujeme, my si vystačíme sami,“ konstatoval Derek s vědomím, že parafrázuje Abbeho slova.

„Mluvíme o regresi ve smyslu *odklonu od vědy*, což je mnohonásobně větší průšvih!“

„Bojíš se, že přijdeš o dotace?“ šťouchl si Derek.

„To se může stát i bez regrese. Jednomu seberou, druhému dají. Je to smutné z hlediska jedince, zcela běžné v rámci společnosti... Představ si ale takovýhle názor: když věda nedokáže zdůvodnit změny rychlosti planetky, která ohrožuje všechny, nemá smysl do ní cpát nějaké další prostředky...“

Že jsme s vaničkou vylili i dítě, se už neříká, protože je to skrytá agrese vůči dětem, ale tohle rčení nikdy nebylo míněno jako pozitivní věc. Zato dokonale vystihuje podstatu unáhlených činů hlupáka. Průšvih je, když tohle udělá celá společnost. Když se to v historii stalo v jednom státě, ostatní státy mohly chybný vývoj napravit. Vždycky zde bylo nějaké okolí, odkud se dala čerpat inspirace a prostředky na nápravu. Ale když tohle udělá planetární společnost? Z toho vyplývá další část frustrace – podvědomě cítíme, že už

není kam se obrátit o pomoc.“

„Ale je, Abbe... K bohu!“

„Smutná, ale správná odpověď! Boha není třeba dokazovat! K tomu, abys správně osel pole, nepotřebuješ vědět nic o atomech či mikrobech. Už je to tak: jednoduché a zjednodušené myšlení může zvítězit, protože věda odhaluje složitost světa a čím dál tím větší části společnosti se zdá, že už je to příliš. Oni se zkrátka už nechtějí nechat omezovat vědeckým přístupem k realitě... A teď mi došla další souvislost: školství. Už v minulém století bylo informací příliš a řešil se problém: *Co vlastně máme děti učit?* Jakmile se ale začala provádět selekce, které nikdo nestanovil hranice, z několika možností skoro vždy zvítězila ta nejjednodušší. A tak jsme učivo zjednodušovali a zjednodušovali, až je skoro pozdě. Po sto letech se myšlení prostého lidu obrací proti vědě, protože ta dalším výzkumem svět dále komplikuje. Přitom ale není schopna říct, co se děje s Apophisem...“

Tenhle vesmír je zařízen tak, že entropie má vždycky navrch: snadněji se bourá, než staví. Na stavbu potřebuješ znalosti, na bourání ne. Jednoduché uvažování strhává ostatní ke dnu prakticky bez práce, stačí k tomu masmédiá, ale inteligentní jednání ostatní k výšinám nepozvedne, i kdyby s géniem strávili celý život. Génius mlčí a přemýšlí, protože má bohatý vnitřní svět, člověk bez špetky fantazie se bojí být sám se sebou, a tak pořád generuje nějaký bezobsažný hluk, jen aby zaměstnal svůj mozek. Dneska už hlupákoví ani nemůžeš říct, že je hlupák. Když mu to nemůžeš říct, nemůžeš ho ani zadržet, aby nezískal titul a pak důležitou funkci, kterou ovlivní stovky či tisíce jiných.“

„Souhlasím s tebou, Abbe, nerozčiluj se. Vraťme se, prosím, k vědeckému výzkumu: nevěřím, že bychom se ho vzdali?!“

„Nejen výzkumu, Dereku... Ale můžeme mluvit i o výzkumu, na němž je to dobře vidět. Už teď nás dráždí větší částky, a tak věda dostává málo. Jakmile nějaký boháč, protože u veřejných investic to už prakticky neexistuje, investuje větší částku do vývoje čehokoliv, hned je na diskuzích haněn, že ty peníze měl raději dát na chudé. O zbytečnosti kosmického výzkumu se diskutuje pořád a výsledkem je naše padesátileté přešlapování na oběžné dráze Země. O nebezpečí neúčinnosti antibiotik se mluví třicet čtyřicet let, ale protože je nutná změna principů lékařské péče a biliony dolarů, raději se utápí miliony v hledání léků na choroby, které postihují jednoho člověka ze sta tisíc. Civilizace, pro kterou je devadesát tisíc nemocných víc než miliarda mrtvých, mi nepřipadá zrovna morální.“

Derek si uvědomil, že hlubokomyslných úvah má takhle po ránu už dost. Navíc má dneska dost práce! S lehkou nervozitou v hlase se zeptal:

„Jak tohle všechno souvisí s Apophisem, Abbe?“

„Ještě vydrž,“ usmál se Abbe, „Jsme krůček před závěrem. Jen chci, abys sám přišel na to, co může společnost vrátit k vědě nebo alespoň oddálit ten průšvih.“

Abbe se zadíval na Dereka a nasadil výraz očekávání. Tahle hra Dereka vždycky bavila a nikdy neodolal ponoření se do hlubokých úvah. A většinou

byl úspěšný, byť se mu mnohokrát zdálo, že podvádí: on to nevymyslel, on jen vycítil, co má Abbe na mysli. V zásadě to tak bylo i tentokrát:

„Myslím, že nějaká událost... Ale něco pořádného, nějaká katastrofa, které se nikdo nevyhne, kdy musí jednotliví lidé fyzicky spolupracovat. Ne že púlka z nich bude viset na sociální síti a vykládat, co by se mělo udělat a co by udělali oni, kdyby tam byli... Něco takového, Abbe?“

„Přesně tak, Dereku. Jak říkáš: něco pořádného. Něco, co sfoukne mobilní síť jako svíčku; něco, co přeorá zem dost hluboko, aby vzaly za své i páteřní síť. Možná i něco víc: narušená ozónová vrstva, přinášející spalující sluneční žár, nebo naopak takové znečištění atmosféry, že bude sněžít i na rovníku.“

„Vím, kam míříš,“ zvolal Derek, který pochopil ty narážky na apokalypsu, „Třeba takový dopad planety, že?“

„Výborně, příteli!“ vykřikl Abbe rozpáleně, ale Derek ho hned zchladil:

„To je blbost. To není možné... Naštěstí!“

„Zapomněl jsi snad? Chceš popřít realitu?“ Abbe teď nebyl rozpálený, ale dopálený, „Apophis změnil rychlost a mimozemšťani to nejsou!!!“

„Planetek, desetkrát větších než Apophis, je kolem Země spousta! Změna u Apophisu je jen o pár metrů za sekundu. Klidně mohlo jít o srážku s některou z nich, ne?“

„Ne! To nemohlo... Změnilo by se víc věcí, především velikost rotace, ne-li její směr. Srážka, která by Apophis tolik urychlila, by na něm musela zanechat stopy. Možná by se dokonce rozpadl. To, co Apophis urychlilo, působilo dlouho a rovnoměrně přesně ve směru pohybu planety. Jakákoliv myslitelná srážka je vyloučena... Vzpomínáš si na miliardáře Goldona, co před deseti lety poslal k Apophisu sondu a upřel vědcům její informace?“

„Samozřejmě. Je to ten samý člověk, co přispěl na cestu lidí k Apophisu ve dvacátém devátém. Pokud si pamatuju, tak mise selhala. Po nějakém výbuchu...“

„Máš správné informace, ale neúplné. Já mám i nějaké ze zákulisí. Povím ti, co jsem ve dvacátém devátém zažil. Po selhání mise zmizel operátor, který misi v kosmickém středisku monitoroval...“

Abbe vyprávěl Derekovi o Richmondovi, zavražděném příteli Stenovi a jejich podezření, že šlo o sabotáž. Také popsal, co zjistil o Goldonově plánech vyvést Apophis s pomocí raketových motorů na dráhu synchronní se Zemí a na stavbu radioteleskopu.

„Tak vidíš – nepovolili mu to. Jak by v tom mohl mít prsty?“

„Copak je tak těžké si představit, že nás podvedl? Úřady, nás všechny, celou civilizaci?“ rozčílil se Abbe.

„Ano, je těžké si to připustit,“ usmál se Derek, „Ale uznávám, že je to pravděpodobnější než mimozemšťané, co šťouchli do Apophisu jen proto, aby nás otestovali.“

„Tak vidíš... Goldon prostě chtěl Zemi ochránit tak moc, že si najal zabijáky na Zemi a robota využil k dalším třem vraždám.“

„Takže nejen Richmond a Sten? Kdo další?“

„Přece ti tři astronauti v Lajce!“

„Takže ty věříš, že to nebyla havárie, ale sabotáž?“

„Není to snad zřejmé?“ zarazil se Abbe, „Proč by jinak Richmonda a Stena zabíjel?“

„V jeho situaci by mu i samotné zveřejnění takového podezření hodně uškodilo. Pro novináře by to byl sólokapr. Zase bychom šleli tak dlouho, až by ho šoupli za mříže, ať už to udělal, nebo ne.“

„No jo,“ zamyslel se Abbe, „ono mu v podstatě nic jiného nezbývalo...“

„Moment, Abbe, tak jsem to nemyslel. Vraždu nelze omluvit!“

„Ano, vražda je odporný čin – ale když je v sázce celá civilizace...“

„Netušil jsem, že jsi takový cynik. Jessica Qinková byla krásná žena. Mluvil bys jinak, kdyby to byla tvoje matka nebo dcera!“

Abbe se celý naježil, nafoukl se a zrudnul. Derek se lekl, protože něco takového za deset let společného podnikání nezažil. Abbe se nadechl na hodně sprostý a hodně hlasitý proslov, ale pak zatnul zuby, stiskl rty a po chvíli hlasitě vydechl. Promluvil až za hodně dlouhou dobu, když si byl jistý svým klidným hlasem:

„Vzpomínáš, jak jsem na začátku mluvil o tom egoismu, který nakazil každého z nás?“ počkal, až Derek přikývne, „Tak ten se projevuje třeba právě takovýmto pohledem na morálku. To je smutná vlastnost lidské psychiky: když tlak společnosti trvá dostatečně dlouho, papouškují lidé ustálené názory, aniž by o nich přemýšleli. Ale mně se na tobě, Dereku, vždycky líbilo, že tyhle standardní a oficiálně schválené průpovídky nepoužíváš. Že přemýšlíš. Vždy a všude. Mohl by ses, prosím, k této potěšující vlastnosti zase vrátit? Protože záchrana skupiny lidí je víc než moje dcera, můj otec nebo můj přítel. Musí být! Což odvrácení těžkého utrpení celé civilizace není víc, než *moje* štěstí, *moje* spokojenost, *moje* lenost??? To to v tom neslyšíš? Pořád je to jenom já, já, já!!!“

Abbe sledoval Derekův obličej. Četl v jeho tváři jako v otevřené knize. Dobře viděl, že dlouhodobým působením zažitý automatismus se bez boje nevzdá. Ale Derek bojoval:

„Máš pravdu, Abbe. Doufám, že nebudu muset *nikdy* takové dilema řešit!“

„Bohužel dřív, než si myslíš!“

„Co tím chceš říct, Abbe?“

„Sám si před pěti minutami řekl, že k probuzení lidí potřebujeme nějakou katastrofickou událost. Ta se bez utrpení jedinců neobejde. Dopad planetky je ta katastrofa, kterou dokážeme přivodit. Myslím tím nás dva – když donutíme Goldona, ba Apophis ještě trochu urychlil. Nepodniknu však nic, dokud tě nebudu mít na své straně. Já to zpracovávám už dva měsíce, dám čas i tobě, Dereku. Musíš rozhodnout, co je horší: zda utrpení milionu lidí, patrně smrt dvou tří tisíc z nich, nebo návrat lidské civilizace do středověku bez vědy a techniky, ale také třeba bez lékařství...“

6.

Před koncem října se to Derekovi rozleželo. Teď to byl on, kdo ihned, jak zjistil, že Abbe dorazil, šel k němu do kanceláře.

„Dobré ráno, Abbe.“

„Dobré,“ zabručel Pilon, nicméně neobvyklou okamžiku ho tak trochu probrala, „Něco nového?“

„Rád bych pokračoval v rozhovoru na téma dopadu planety.“

„Dobře, příteli, pojďme se na to posadit.“

„Promyslel jsem to,“ připustil Derek, sotva se posadil proti Abbemu, „a dal jsem dohromady plán... Rád bych ho porovnal s tím tvým.“

„Poslouchám.“

„Přesvědčíme Goldona, aby dal robotovi příkaz k dalšímu zapálení motorů. Určitě s ním má spojení přes svou družici. Apophis ještě zrychlí a na konci pětatřicátého roku, jak jsme se původně obávali, to do Země napálí... Doufám jen, že nenarazí někam sem, a nezničí nám podnikání.“

„Evidentně je tohle jediná možnost, Dereku, protože jsem nevymyslel nic jiného než ty. Jen se to musí naplánovat až na duben třicet šest. Urychlení planety způsobilo, že v pětatřicátém Zemi předletí. Jestli chceš, dám ti odkaz na program, který ti pozice ukáže graficky a ty uvidíš...“

„To není třeba, Abbe. Je to v zásadě jedno. Mnohem důležitější je, jak to chceš udělat... Mně neustále vychází jen jedna možnost. Dost nechutná, podlá a odporná.“

„Hmm... Takže ani ty jsi nepřišel na nic jiného než na únos?“

„Ne.“

„Víš, Dereku, však i mě to tlačí. V srpnu jsem se vyjadřoval moc jistě, teď bych ale navrhoval, abychom se nejprve přesvědčili, že věci se skutečně mají tak, jak si myslíme... Než spácháme ten *odporný a podlý* čin.“

„Napadla tě snad nějaká možnost?“

„Ano... To ale neumíme ani jeden, musíme se obrátit na odborníky. Kdysi jsi říkal, že znáš lidi, co znají jiné... Ještě pořád to platí?“

* * *

O tři týdny později.

Abbe si v tabulkovém kalkulátoru prohlížel přehledy firemních výkonů za předchozí měsíc a bručel si u toho, protože květen býval v jejich podnikání nejbohatší měsíc, ale letos to moc nevyšlo. Hledal příčiny, protože se bál, aby to nebyl nějaký trend.

Již podruhé zkontroloval, že má data ze všech poboček, když obrazovka podivně blikla a oslněný Abbe nevěřil vlastním očím: levý horní roh sešitu se odchlípl. Nejdřív jen trochu, ale vzápětí téměř až k úhlopříčce monitoru a také byly vidět prsty s drápy, které list přeložily. Hned nato byly vidět také dlouhé

ruce, které ze tmy pozadí vytáhly šklebícího se skřítku.

Měl vysoký, šedivý, ošoupaný klobouk, zelenou kamizolu s kdysi rudými knoflíky, žluté kamaše do půli lýtek, špičky kožených bot zvednuté do výše a dvakrát zakroucené a hubu tak říkajíc od ucha k uchu.

„Nazdar,“ ozval se z reproduktorů skřehotavý hlas a skřítek na pozdrav mávl dvěma prsty pravé ruky od spánku. Strčil si palec do pusy a několikrát foukl, aby se zvětšil. Pak si začal cpát pomačkaný list s pokřivenou Abbeho tabulkou do široce rozevřené huby, přičemž z buněk vypadávala čísla, lámala se, drolila a bílý prach padal na hromádku na dolní straně monitoru.

Než se Abbe dobral rozumné úvahy, zazvonil mu telefon. Abbe byl v šoku, jinak hovory z potlačeného čísla nepřijímal. Na druhé straně se ozval mladý a situaci nepřiměřeně veselý hlas:

„Buď zdráv! Líbí se ti můj žrout?“

Abbe si ve zlomku sekundy uvědomil, co se děje:

„Nelíbí, ale je úžasný. Jste-li ten dodavatel, kterého potřebuji, pak jste přijat!“

„Díky. Abychom předešli nedorozumění: stiskněte kombinaci ctrl alt ká jako *kill!*“

„Chce po mně kód.“

„Šedesát tři, devatenáct, nula pět, nula osm.“

„No jo, skřítek je mrtev... Co dál?“

„Do pošty vám přijde adresa, na kterou zašlete požadované parametry zakázky a šek. Když vše dodržíte a šek bude krytý, do týdne obdržíte výsledek. Žádnou selekci ale nedělám, daty se budete muset prokousat sám!“

„Pravděpodobně půjde o vnitřní síť – bude tam několik počítačů!“

„Záleží na typu sítě. Dostanete data ze serveru, ale může to být i tak, jak říkáte. Pak vám popřeju veselý víkend...“

Hacker se zasmál a ukončil hovor.

* * *

Byla to jen relevantní data z počítačů Goldonovy domácí sítě, ale i tak jich bylo přes dvacet terabajtů, rozdělených do osmi složek. Abbe nedělal celý den nic jiného, než že se jimi přehraboval.

Když navečer zavolal Dereka k sobě, už měl jasno:

„Neměli jsme chtít domácí síť, ale jeho laboratoř. Omlouvá nás jen to, že jsme nebyli schopni ani zjistit, kolik těch laboratoří vlastně má. Nicméně jednu chybu udělal a ta mi jako důkaz stačí: poslal objednávku, která byla, vzhledem k nepovolení, zbytečná. Dostal jsem se k jeho korespondenci a došel jsem k názoru, že pan Goldon musí být velice psychicky odolný. Nepovolili mu prakticky nic, co chtěl podniknout sám. Ale všechny kosmické agentury si od něho bez nejmenších výčitek nechali přispět na kdeco. Tam byla ta díra: on si od nich na oplátku nechal vyvézt do kosmu, cokoliv ho napadlo! Nikdo se zřejmě pořádně nepodíval na ty autonomní pozorovací stanice. Pak by totiž zjistili, že to je to vlastně něco jiného. Na druhou stranu

měl i řádnou dávku štěstí: nikoho nenapadlo se zeptat, proč tam veze tolik materiálu, když ty stanice budou přece *autonomní*.“

„Takže jdeme do toho?“ zeptal se nijak zvlášť nadšeně Derek, „Když už zajdeme tak daleko, budeme po něm chtít taky nějaké peníze? Sehnal jsem žoldnéře a mám finanční rozpočet – bude to drahé! I přesto, že všechno obstaráme v Seattlu.“

„Máš pravdu, Dereku, milion by snad stačil... Ani já jsem nezahálel a sehnal jsem informace a vymyslel postup. Za sedmnáct dní poletí na nějaké setkání obchodníků. Prošel jsem informace z předchozích ročníků a nikomu tam chybět nebude.“

„Může mít domluvenu osobní schůzku.“

„Jsem si toho vědom, ale zabránit tomu nedokážeme. To mu klidně může večer zavolat ochranka, že mu kočka zničila jeho oblíbené květiny, a když se nedovolá, hned vyhlásí poplach... Chtěl jsem tím říct, že jsem trochu snížil pravděpodobnost okamžitého pátrání.“

„Takže kde to bude, Abbe?“

„Na letišti. Přijedeme tam dostatečně včas, abychom odchytili samotné piloty. Ve skutečnosti má jen jednoho, ten druhý přišel loni o licenci, tak je tam jako pomocník pilota a stevard. Nebo ho tam má jako jistění. Ti dva už spolupracují tak dlouho, že stále dodržují jakýsi rituál – schází se zásadně v kavárně v letištní hale hodinu před odletem. Vypijí kávičku a jedou jedním autem k hangáru. Pak tam přijedeme my s dodávkou.“

„A kam ho šoupnem?“

„Už před třemi měsíci jsem si pronajal sklad ve staré kamenné budově. Pro jeho lidi si připravíme místnost v rozsáhlém sklepení. Dům je dlouho opuštěný, a když jsem chtěl celou budovu, majitel souhlasil, že budu platit jen polovinu nájmu, dokud nezahájím činnost. Už jsem mu volal, že všechno je vyřízeno a sklad převezmu od prvního... Tak příteli, zítra ráno vyrážíme!“

* * *

Pršelo. Na hodinku vykouklo sluníčko. A zase pršelo.

Popsat počasí v Seattlu jinak – to by teprve bylo sci-fi! Derek byl z toho vlhka už nervózní, ale Abbe se nenechal vyvést z míry. Smál se a již potřetí mu říkal: *Tohle je jen mrhnutí proti tomu, jak prší v Chile.*

Seděli v dodávce sto metrů od zamčeného hangáru už půl hodiny a vyhlíželi piloty. Ti se dostavili jak podle jízdního řádu. Starý zůstal za volantem staršího elektromobilu, mladý šel hangár otevřít: nejprve odtlačil pravou polovinu vrat pronajatého hangáru, potom i levou půlku. Starý mezitím vjel dovnitř a zaparkoval ke stěně.

Zatímco mladý vstoupil do Cessny, za chvíli se objevil v pilotní kabině a začal připravovat a kontrolovat systémy, starý kontroloval letadlo zvenku. Došel k závěru, že je schopno letu. Když se však chystal stoupnout na schůdky, vřítla se do hangáru dlouhá dodávka, se skřipěním brzd zastavila sotva metr od schůdků, z místa spolujezdce vyskočil zakuklenec a namířil na

něho pistoli s tlumičem.

„Žádné hrdinské činy!“

Mladý byl rychlý: okamžitě vyskočil, zamknul se v kabině a vrátil se na místo, aby informoval věž. Už se ale neposadil: zakuklenec se starým stál před letadlem a starý měl u hlavy pistoli. Zakuklenec zakroutil hlavou, něco řekl a starý na mladého mávnul, ať jde ven.

Co všechno za jedinou sekundu člověku prolétne hlavou? Po dvou nekonečných sekundách se mladý podvolil a vystoupil z letadla. Naštěstí, protože Abbe neměl nabito a zásobník měl také prázdný.

Derek vyskočil z dodávky, a když se mladý objevil nad schůdky, namířil na něho a přikázal mu, aby vystoupil. Pak zabouchal na dveře dodávky, nástavba se otevřela a vyskočili z ní další čtyři zakuklenci. Piloty šoupli do dodávky, svázali je a zalepili jim pusy kobercovou páskou.

Abbe si nechal od velitele zakuklenců poradit jejich rozmístění, v němž budou vyhlížet příjezd miliardáře. Dodávku postavili za levou polovinu vrat, které částečně přivřeli, aby nebyla Goldonovi při příjezdu hned na očích.

* * *

Z limuzíny vystoupila Vanesa a rozhlédla se, ale než jí došlo, že v kokpitu by měl být přinejmenším jeden pilot, vystoupil Goldon druhou stranou. Vanesa si všimla dodávky a zvolala:

„Pane, rychle zpět, je to...“

Ale to již zasvištěly uspávací šipky ze čtyř pušek a srazily je oba na podlahu. I trénovaný Goldon vykřikl bolestí, Vanesa se ale ve vteřině vzpamatovala a už sahala po zbrani.

Z letadla vyskočil Abbe a zařval na celý hangár:

„Nesahej na ni!“ a protože Vanesa poslechla, už klidněji dodal, „Já mám nabito ostrými.“

Další vysvětlování nebylo třeba, protože miliardář i jeho ochranka upadli do snění. Abbe otevřel dveře limuzíny a vyzval řidiče, aby vystoupil. Odhadem šedesátiletý muž v černé uniformě otevřel dveře a snažil se vylézt ven s rukama nad hlavou. Byl bledý nejen v obličejích a celý se chvěl. Abbe nechtěl riskovat nějaký infarkt, a proto tím neklidnějším hlasem, jakého byl v dané situaci schopen, muži řekl:

„Dejte ty ruce dolů a normálně vystupte... Nelekejte se, sundám vám čepici, ať ji neztratíte,“ hodil brigádýrku na sedadlo, „Zamkněte auto a klíče mi dejte... Hlavně se uklidněte, nikdo vám neublíží... Běžte do dodávky.“

Dva zakuklenci se ho chopili, a zatímco ho ukládali do dodávky, Abbe vstoupil do letadla a centrálním vypínačem odstavil všechny systémy. Tahle část akce byla hotova. Abbe zavřel letadlo a potom také hangár. S pěti unesenými se vydali do pronajatého skladu téměř na druhém konci města.

Derek nikam nespěchal, jel raději oklikou klidnými uličkami, protože ho Abbe, nespíš největší znalec akčních filmů a detektivních seriálů na východ od Skalistých hor, již dva dny děsil podrobným líčením filmových scén, které

skvělý plán selhal kvůli nehodě nebo některé další náhodě z desítky neočekávaných situací. Abbe neprotestoval a celou cestu se na sedadle vrtěl a snažil se nepřehlédnout jediný podezřelý detail v okolí, ale Derekovi do řízení nemluvil.

* * *

Pilotům a řidiči zavázali oči a rozvázali nohy.

Odvedli je do vlhkého podzemí, kde to páchlo plísní. Abbe tomu ale říkal vůně historie. Velká místnost se jevila poloprázdná: uprostřed, pod jedním ze tří velkých zářivkových svítidel, byl stůl se čtyřmi židlemi, u pravé stěny byly dvě postele s hromádkou povlečení na tenké dece. Vpravo za těžkými dubovými a okovanými dveřmi byla další postel, vlevo úzká otevřená skříň. Na stole pak ležely tři tácy se sendviči.

Posadili je na židle, a když je rozvázali, Abbe jim řekl:

„Nevíme, jak dlouho to bude trvat, tak si udělejte pohodlí. Snad jen den dva. Každý tu máte židli a postel. Tady je knihovnička, ale mám pochybnosti o vkusu člověka, který ji plnil. Sendviče jsou z dnešního rána, takže relativně čerstvé... Člověče,“ reagoval na ustrašený pohled řidiče, „přestaňte se všeho děsit! Proč bychom si s vámi dávali takovou práci, kdybychom vás teď chtěli otrávit? Rovnou u letadla bychom vás injekcí poslali do věčných lovišť... A ty sendviče jsou opravdu dobré, taky jsem dva posnídal. Pití vám přineseme, jen co se postaráme o pana Goldona.“

* * *

Flash Goldon se pomalu probíral. Po takové dávce sedativa nebylo probuzení zrovna příjemné. Svědilo ho celé tělo a stále necítil prsty u nohou a také konečky prstů rukou jako by mu nepatřily.

Ucítil známou vůni, a když otočil hlavu ke zdi, zjistil, že Vanesa leží vedle něho a pravidelně oddechuje. Otočil hlavu do místnosti a viděl dva zakuklence u stolu: mladší seděl rovně jako svíčka a hrál si s mobilem, starší se na židli rozvaloval a obě ruce měl položené na stole. Třetí židle, na straně k posteli, byla volná.

Goldon si uvědomil, že není spoután, a pokusil se posadit. Nešlo to. Starší muž mu klidným hlasem doporučil:

„Buďte zdrav, pane Goldone,“ znělo to uctivě, „Ještě ležte. Sedativum nepůsobí na všechny svaly stejně a zvýšená námaha by mohla způsobit samovolné uvolnění svěračů. Určitě ale slyšíte a mluvit asi také můžete.“

„Můžu,“ zkusil to Goldon. Trochu šišlal a připadalo mu, že má rty napuchlé a reagují se zpožděním. Nicméně si rozuměl, tak pokračoval:

„Co po mně chcete? Předpokládám, že peníze. Co jste udělal mým lidem?“

„Divil byste se, jak levně nás tahle akce vyšla. Přesto nějaké peníze po vás chtít budeme, ale není to primární cíl. Budu po vás chtít službu. Drobnost

pro vás, velký problém pro lidstvo. Vaším lidem jsem neudělal nic: zavřel jsem je do jedné místnosti s jídlem a postelí... Nicméně váš řidič se pořád klepe strachy. To je to takový strašpytel?“

„Můj řidič byl před lety terčem únosu. Přišel o manželku a rodiče. Není se co divit, že to nese tak těžce.“

„To je opravdu nepříjemné, ale nezkřivil jsem mu ani vlásek. Dnes terčem není, ale pustit jsem ho nemohl, jak jistě chápete.“

„Nesouhlasím, ale chápu... Co hangár? A letadlo?“

„Nechovám k vám zášť, pane Goldone, naopak vás obdivuji. Nebyl důvod ničit pracně dosažené hodnoty: nic jsme nepoškodili, letadlo i hangár jsou zamčené. Sám sobě jsem se snažil dokázat, že se taková akce obejde bez výbuchů a honiček.“

„Jste podivný únosce... Ostatní mají stejný pohled?“

„Můj společník ano. Ti další čtyři jsou žoldáci, kteří o důvodech akce nemají žádné tušení. Pro ně jsou důvodem peníze... Ještě včera jsem byl bezúhonný občan.“

„A co to děvče – moje ochranka?“

„Ta bude ještě chvíli spát, protože jeden žoldák minul: vás zasáhla jedna uspávací šipka, ale ji dvě. Nakonec je to takhle ale lepší, můžeme si v klidu promluvit.“

„O co vám tedy jde, když... *peníze nejsou primárním cílem*? Mluvíte jako vzdělaný člověk. Ti obvykle takové činy nepáchají.“

„Jsem astronom. Ano, myslím, že jsem vzdělaný až dost... Ve vašem prohlášení je důležité to slovo *obvykle*. Připouštíte, že mohou existovat důvody, pro které je tak *odporný a podlý* čin omluvitelný... Věřte mi, že jsme k tomu sbírali odvahu pomalu půl roku. Já i můj společník jsme zvyklí myslet, ale na nic lepšího jsme nepřišli.“

„Kdepak, pane, takhle to nefunguje! Čím intenzivnější myšlení, tím větší musí být protiváha v motivaci. Něco vás žere, a až mi to prozradíte, budu vědět, na čem jsem. Řekl jste, že ke mně nechováte zášť – a já vám věřím. Potom ale nesnášíte něco jiného. Chcete s mou pomocí docílit změny stavu. Tak mi to povězte, pane astronome... Moment, na to se posadím.“

Abbe řekl Derekovi, který od začátku bedlivě poslouchal:

„Pomoz mu, prosím tě.“

„Poslouchám,“ řekl Goldon, když se s Derekovou pomocí došoural ke stolu a posadil se na židli proti Abbemu. Ten ho dlouho pozoroval a uvažoval, co může a nemůže říct. Teprve, když se miliardář otočil čelem k němu, narovnal se, zvedl hlavu a podíval se mu zpříma do očí, spustil:

„Máte pravdu, motivace je důležitá: chovám zášť k současné společnosti. Vidím úpadek. Omluvou a výmluvou je odvolávání se na cykly společenského vývoje. Ale současný stav hlasitě tvrdí, že je ten nejlepší možný a nese všechny vlastnosti víry: sebestřednost, utvrzování se v dokonalosti sebe sama, lapení jedince i celé společnosti do svých dogmat. Připomíná to náboženství – vývojem od přínosných počátků po dnešní zakonzervovaný stav. A pak také svými důsledky. Z historie je jasné, že ustrnutí bylo vždy

prekonáno jen revolucí nebo zánikem. Globální síly, které to dnes řídí, jsou o dva tisíce let vzdělanější, než to bylo na počátku křesťanství. Mají k dispozici vědu v celé dnešní šíři a počítače, které obrátili proti lidem. Díky těmto znalostem jsou tak mocné, že nějaká revoluce nehrozí. Když už k nějaké dojde, je důvodem něco jiného a nespokojené masy jsou nasměrovány tak, aby byl výsledek v prospěch těchto sil a jich samotných se to nedotklo. Zbývá už jen krize, zánik, apokalypsa – říkejte si tomu, jak chcete. Průšvih je, že cíl není známý, lze ho jen odhadovat. Když jsem shromáždil podklady a zamyslel se nad nimi, cokoliv se za posledních třiatřicet let stalo, neodporuje cíli, který se mi jeví jako logický. Již staří Římané měli na orientaci v nepřehledné situaci jednoduchou pomůcku. Ptali se: *komu ku prospěchu?* To mě opakovaně přesvědčuje, kdo za tím vězí. Ale ostatní to nevidí, dokonce ani ti, na jejichž hlavy to dopadá. Opět platí, že všechny podstatné události moc těchto sil ještě posílily. Zjistíte, že metoda malých krůčků je dovedena k dokonalosti: vždycky jde o řetězec příčin a následků, který jen stěží odlišíte od přirozeného vývoje. Svět bez hranic je tak velký, že je jen otázkou času, kdy se někde na planetě naskytne příležitost ke startu dalšího krůčku, který nakonec plánovanými důsledky dolehne na všechny rozvinuté společnosti. A vždy to pak vypadá jako logická reakce demokratických států na vývoj ve světě!“

Měnicí se Goldonův výraz Abbemu napověděl, že něco není v pořádku. Goldon se tvářil nadmíru překvapeně:

„Jako bych už tyhle myšlenky někde slyšel. Jaké jsou závěry?“

„Hodil by se problém tak velký, že by vedl k nutnosti spolupráce jednotlivců bez elektronických prostředníků, které lze monitorovat a snadno ovlivňovat. Problém, kdy jednotlivec, který nepřiloží ruku k dílu, nemá šanci přežít, prostě skutečný život, v němž nezbývá místo na ideologie individualismu, bezbřehé nezávislosti, skryté nadřazenosti a dalších vymyšleností, schovaných za hezké řečičky. Problém, který donutí přemýšlet opravdu každého jedince a minimalizuje stádovitost. Tím chci říct, že problém musí být tak velký, aby odstranil také hromadné manipulační prostředky a techniky.“

Goldon se netvářil odmítavě. Právě naopak.

„Jak s tím souvisím já?“

„Momentálně vládnete nejmocnějšími silami, jaké znám.“

„To zní jak z hororů, kde se bojuje s ďáblem,“ zapochyboval Goldon.

„Pane Goldone, mám velmi dobře vytrénovanou empatii a umím se dívat! Jasně na vás vidím, že víte, kam směřuji. Jen chcete, abych to vyslovil já... Budiž! Chci vás donutit, abyste Kyklovi přikázal urychlit Apophis tak, aby v dubnu třicet šest narazil do Země.“

„Tak do *tohohle* mě nutit nemusíte,“ zakroutil miliardář hlavou a místnost se zaplnila jeho hlasitým smíchem v reakci na Abbeho vyjevený výraz, který ani kukla nedokázala zakrýt.

„Kterou částí oblohy se zabýváte, pane astronome?“

„Planetkami. Kromě jiného právě Apophisem.“

„Výborně! Pak vám nemusím vykládat, že Apophis už není a několik

dalších let ani nebude schovaný za Sluncem. Takže hrozí, že si při dalším zážehu motorů, abych splnil vaše požadavky, někdy koncem ledna třicet pět, astronomové pulzujícího zjasnění všimnou: jednak vyhlásí poplach moc brzy, jednak jim dojde, co se děje a kdo v tom má prsty.“

„Myslím, že to nevadí. Na sto procent se nebudou schopni dohodnout! Víte, kolik pokusů sjednotit známý svět už tady bylo? S dnešní technikou se nám to povedlo na celé planetě, ale evidentně na něco takového nejsme psychicky připravení. Proto se historie opakuje: pomalu, ale jistě se dostáváme do bodu, kdy se nebudeme schopni semknout ani v případě hrozící likvidace. Semknutí se na nižších úrovních se v tomto případě májí účinkem.“

„Docela mě mrzí, že jsme se nepotkali dřív. Hodněkrát mi scházel takový odpůrce... Tak úplně s vámi nesouhlasím. Možná se lidstvo o nějakou akci ve vesmíru pokusí, možná ne, ale sjednat si pořádek tady na Zemi nebude žádný problém.“

„Co tím chcete říct?“

„Že se budu muset včas někam schovat a ještě pořád nevím kam! Mám obavy, že po tomhle mi bude tahle planeta malá.“

„O jednom dokonalém místě, pane Goldone, bych věděl. Tam vás neznají a od jistého okamžiku tam žádná elektronická identifikace ani fungovat nebude. A vydrží to tak hodně dlouho!“

Goldon se překvapeně podíval Abbemu do očí, a když mu to došlo, od srdce se zasmál. Pak ale zvažněl:

„Skvělý nápad! Máte pravdu, udělám to tak... Ovšem vy oba byste měli nést důsledky svých činů! Půjdete se mnou?“

7.

Vypadat jako lasička se může vyplácet i pojišťovákovi bohatých.

Christian Valin byl vysoký, vyhublý, šedovlasý, inteligentní, zkušený a všemi mastmi mazaný šedesátník. Ve firmě Si & Sy, Sibyla a synové, zastával funkci výkonného ředitele seniora.

Devět let od památné cesty do Seattlu, když vytočil svého klienta, pana Goldona, byl opět na cestě. Oba sice zestárli a svět se změnil, ale jiné věci se nezměnily. Naštěstí to byly ty, na kterých mu záleželo.

Goldon, i po tom excesu v jednadvacátém, kdy mu meteorit zničil nově zařízenou továrnu a kvůli nedostatečné pojistce mu zaplatili jen tlakovou vlnou vyražená okna, zůstal dobrým klientem jeho pojišťovny. Postupně se dokonce vypracoval na největšího pojištěnce ze všech.

Mezi důležité změny ve Valinově kariéře patřila také zásadní změna ve firmě. Před třemi roky nastala situace, s níž nikdo, ani Sibylini synové, dopředu nepočítal. Také Valin sám byl překvapen – zjistil, že je svou prací přetížen. Přesněji řečeno: zjistila to jeho žena, která byla, alespoň co se týče financí, bystřejší než mnohý protřelý pojišťovák. Valin musel shromáždit podklady a upozornit majitele.

V té době již osmým rokem zastával nejvyšší funkci ve firmě a tak říkajíc si pochutnával jen na smetaně: měl na starost milionáře a miliardáře.¹²

Dal si práci, aby z jeho podkladů bylo majitelům jasné hned od začátku, že je ve firmě spokojený a v *žádném případě nežádá větší plat*. Za tři dny si ho pozval výkonný majitel – jak jinak označit jednoho z majitelů, který ostatním dělal poskoka: vyřizoval všechno a taky za všechno zodpovídal – do kanceláře a tam to s ním probral.

Majitelé se rozhodli jeho funkci rozdělit na seniora a juniora. Vzhledem k nárůstu počtu milionářů má smysl, aby je měl na starosti jeden člověk, junior. Valin tak bude mít na starosti jen jedenáct miliardářů. Přestože bude mít méně práce, rozhodli majitelé, že plat se mu nesníží. Za zásluhy.

Goldon poslal pro Valina na letiště limuzínu, ale tím ho neobměkčil. Valin si veze kancelář s sebou, aby mohl vytvořit pojistky na nově pořízené objekty, ale také si jel osobně poslechnout Goldonovo vysvětlení jeho nedávné aktivity. Velmi nevhodné aktivity!

Minulý týden si Valina pozval výkonný majitel k sobě. Byl rudý jako tři raci a vyprávěl mu, jak se mu starý Morrison, majitel konkurenční firmy, posmíval. Že prý jim jejich klient nevěří a tak dále a tak podobně. Nedovolil si říct jeho jméno, ale z několika zmínek je prý jasné, že to byl právě jeho klient, Flash Goldon.

Miliardář prý prohlašoval, že si není jistý, zda také nové objekty nechá pojistit u Si & Sy a zcela bez skrupulí pověřil svého člověka, aby udělal

¹² Teorie o počtu nul v pojistné částce a jejich vlivu na psychiku pojišťovacích agentů je vysvětlena na začátku románu ve 2. kapitole.

průzkum pojišťovacího trhu. Ten sice dělal průzkum poctivě, jenže tak nenápadně, že se toho chytila média, a jelikož na to jsou experti, udělala z toho neskutečný bláznec. Starý Morrison si díky tomu vzpomněl na jednání s Goldonem o tom, zda změna majitele továrny povede ke změně pojišťovny, nebo ne, a honem si *přihřál polívčičku*.

A proto byl výkonný ředitel senior Christian Valin v Seattlu.

* * *

Valin měl rád lidi, co se o svůj majetek starají, zvláště když jsou jejich klienty. Příjezdová cesta, zahrada i vila pana Goldona byly viditelně opečovávané s maximálním nasazením a Valin byl spokojen.

Ta krásná blondatá ochranka jako před devíti lety k Valinovi přistoupila a pomohla mu odložit klobouk, nepromokavý plášť a deštník. Voněla pořád stejně úžasně, ale chovala se mnohem vstřícněji než tehdy.

Goldon ve svých šedesáti letech vypadal stále stejně vytrénovaně, a když Vanesa uvedla Valina do obří přijímací haly, ignoroval pojišťovákovo mračení, usmíval se a hned mu podal ruku.

Usadil ho ke konferenčnímu stolk, aby si tam mohl rozložit *svou kancelář*, a nabídl mu něco k pití. Vanesa si i po takové době pamatovala, že mu minule chutnal vinný střík, a ještě než to promyslel, postavila prskající skleničku před něho. Pak se zase posadila ke svému malému stolk u stěny.

„Dobrý den.“

Valin zvedl hlavu, protože vysoký hubený muž, který ho zdravil, vyšel ze svého pokoje v patře a scházel ze schodů. Podle boule na saku Valin usoudil, že je to další člen ochranky, a přestal si ho všímat. Hubeňour si sedl na roh stolk u paty schodů a jeho tvář říkala *hned zase půjdu*.

Valin se stále mračil, ale stálo ho to značně úsilí. Teď už to miliardář vzal na vědomí, posadil se do svého křesla, které přisunul ke konferenčnímu stolk, a s přehnanou starostlivostí se zeptal:

„Tak copak vás trápí, pane Valine?“

„Vím, že za chování médií a majitelů jiných pojišťoven nemůžete, ale za to, co propírají média, zvláště ta orientovaná na finance, už ano.“

„Aha, tak s tím je problém... Nějaký zbohatlík šlápl na kuří oko někomu z vašich šéfů a ten vás dotlačil k tomu, že mě musíte osobně navštívit a vyčinit mi za to, že jsem pochyboval.“

„V zásadě jste popsal problém správně, jen těch důvodů je víc. Ale pěkně jedno po druhém. Proč?“

„Proč co? Proč je kolem takové blbosti tolik křiku? Odpověď: protože to média baví a ze všeho rády udělají kauzu. Všiml jste si: teď je zase kauzou prezidentův výrok v senátu. Prostě média potřebují něco přemílat, něco řešit, aby jejich čtenáři náhodou nezačali myslet.“

„Nejste přeci žádný začátečník. To nevidíte, že jste poškodil segment pojišťovnictví a Sdružení pojišťoven zvažuje podání žaloby?“

„Nikoho jsem nepoškodil a žádnou žalobu nepodávají, už jsem jim to

rozmluvil.“

„To by mě zajímalo jak?“ podivil se Valin.

„Jednoduše: měl jsem videokonferenci s valnou hromadou sdružení a vysvětlil jsem jim, že mi žádný zákon nezakazuje provádět vlastní průzkum trhu v jakémkoliv segmentu a že média probírala především to, co řekli představitelé pojišťoven, a nikoliv já nebo někdo z mých lidí. Taky jsem jim připomněl, že máslo na hlavě mají oni, protože na začátku byl někdo od nich, kdo informoval média, že ten průzkum dělám a že mohou být rádi, že je nebudu žalovat za ušlý zisk, který vznikl nekalou soutěží, protože díky té mediální bouři stoupl zájem o pojištění o osm procent, kdežto můj obrat stagnoval.“

„Výborně, pane Goldone,“ zářil Valin spokojeností, „Měli jsme strach, že přijdeme o nejlepšího klienta...“

„... Husu, snášejíci zlatá vejce!“ opravil ho Goldon našťvaně, „Další důvody také vychází ze strachu majitelů o klienta? Moment!“ zvolal Goldon a zvedl ukazováček, „Všechny se týkají strachu majitelů o jejich konta, že?“

„Samozřejmě, pane Goldone, oni podnikají stejně jako vy a chtějí dosahovat zisku.“

„No jasně,“ ušklíbl se Goldon pohrdavě, chvíli polykal přebytečný adrenalin, ale ovládl se. Klidným hlasem Valinovi řekl:

„Za prvé: ten průzkum pojišťovacího trhu jsem si nechal udělat v Rusku a v dalších zemích. Jako obvykle tohle ale média neřekla. Přijde mi logické, že když někam lezu, nejprve se rozhlédnu. Za druhé: neříkejte, že neznáte pojem diverzifikace. Já jsem si kladl otázku, zda ty nové nemovitosti nepojistit u jiné pojišťovny, logicky nějaké místní...“

Dlouho mlčel a pak Valina nedočkavě vyzval:

„Předěte laskavě k věci. Další důvod vaší návštěvy?“

„Vlastně jde o stejný důvod, proč jste dělal ten průzkum. Překvapily nás lokality vašich nových nemovitostí: Evropa, Kavkaz, Kamčatka... jen co si pamatuju.“

„Ale taky New York a Memphis... Snad do toho nechcete zatahovat politiku? Pokud vím, vztahy s Ruskou federací se normalizovaly a ta nešťastná hovězí válka...“

„Vepřová,“ opravil ho Valin.

„... No dobře, tak vepřová válka s Evropskou unií konečně taky vyšuměla do ztracena.“

„Přece víte, pane Goldone, že každá pojišťovna má své čmouchací oddělení a ti cítí pojišťovací podvod na kilometry daleko. Platit si detektivy se vyplatí... Jim přišlo divné, že jste vloni prodal dvě velké nemovitosti ve Spojených státech a letos v únoru jste nakoupil na východě. New York je nevýznamný a Memphis na vás přepsali teprve před patnácti dny.“

„Tak kde je sakra ten problém?! Už se vyjádřete, pane Valine!“

„No v té lokaci. Zastoupení v Rusku máme dvě desetiletí a s pojišťováním na Dálném východě nemáme dobré zkušenosti.“

„Tak proč jste tady, když mně ty nemovitosti nepojistíte?!“

„To jsem neřekl, pane Goldone... Měl jsem se vás zeptat na vaše úmysly, ne vás naštvat. Vlastně jsem to zvrátil já, když jsem majitelům připomněl lokality vašich dříve pojištěných nemovitostí, které také byly v nebezpečných oblastech, a k problémům nikdy nedošlo.“

„Pak vám děkuju... Víte, váš svět je tak trochu jako jiná realita. Svět s vlastní logikou, která mě nepřestává překvapovat. Moment, pane Valine, to neměla být urážka! Ono totiž i takové podnikání ve velkém, řekněme od milionu výš, je svět s logikou odlišnou od selského rozumu. Tak jako já narážím na nepochopení, přestože mně samotnému přijde všechno zřejmé a logické, tak se to musí dít i vám... Slibuji, že příště, než se rozčílím, budu se víc zamýšlet nad vaší logikou. Tenhle proslov není zdržováním, protože to je zároveň úvod k tomu, na co jste se ptal, tedy na mé úmysly. Když máte v kapse volných sto dolarů, nezapomínám, že pro někoho to jsou velké peníze, mohou vám rozdíly v úrocích jednotlivých bank nebo státní pobídky být ukradené. Ale když máte milion, už nemůžete ignorovat rozdílné přístupy bank či států v různých částech světa. A jelikož i na Dálném východě jsou lidé, kteří potřebují všechny ty drobnosti, které přináší civilizace, je pro mě výhodné přenést podnikání tam. Jste-li patriot, dodám, že samozřejmě ne celé, že si uvědomuju nejistotu na tak odlišných trzích. Zase jsem u té diverzifikace... Takže obavy vašich detektivů vychází z toho, že chápou svůj podivný svět pojišťovnictví, ale nechápou moji realitu planetárního podnikání.“

Valin ho nepřerušoval, přikyvoval, popíjel svůj vinný střik, a když Goldon skončil, prohlásil, že nemá další otázky a že se mohou pustit do sestavení pojistných smluv.

Součástí všech pojistných smluv pana Goldona, již devět let, byl doplněk, který přesně definoval, co se myslí pojmem *pád meteoritu*. Valinovi nepřišlo nijak divné, že tento dodatek mají i všechny pojistné smlouvy na nově pořízené nemovitosti.

* * *

Po práci pojišťovák se svým klientem poobědval a vydal se na letiště. Jakmile bylo jisté, že je pryč, obrátil se Frank na svého zaměstnavatele a s lišáckým výrazem pravil:

„Možná byste měl uvažovat o vstupu do politiky, pane. Tím proslovem jste tu krysu tak dokonale zblbnul, že pak se vším souhlasila.“

„Ale tak to skutečně je... Ovšem vstupovat do politiky je zbytečná ztráta energie, protože bych byl moc na očích!“

„Dobře, řeknu to jinak: ten prodej domácích nemovitostí a následná koupě továren a stavebních pozemků na jiném kontinentě mi taky přijde podezřelá. Já vím, že nemusím vědět všechno, ale nějaký náznak dlouhodobého cíle bych třeba slyšet mohl, pane.“

„Mohl, klidně... Chystám prodej celého svého podnikání. Určitě ti je jasné, že až lidem v půlce pětatřicátého roku dojde, že změna dráhy Apophisu je má aktivita, že jsem je podvedl, strhne se pořádná mela! Včas se odtud musíme

vytrátiť a budeme potřebovat spoustu peněz. A co se stane s majetkem, je ti snad také jasné: stát mi všechno zabaví do posledního centu. Jediná možnost, jak státu zabránit, aby si nacpal kapsy, je jiný majitel, který ho řádně odkoupí. A zvláště, bude-li v jiném státě... Doufám, Franku, že sis to nerozmyslel, že stále platí, že půjdeš se mnou. Spoléhám na tebe.“

„Samozřejmě, pane... Prodej je jasný. Ale je přece v zásadě jedno, jaké podniky vám patří, ne? Proč kupujete nemovitosti v tak nejistých oblastech, že i vaše dlouholetá pojišťovna s tím má problém?“

„Protože mi jde o její odrovnání! Je to moje pomsta za tu továrnu, co mi v jednadvacátém zničil meteorit a Si & Sy mi ji nezaplátila. Proto musí být stávající stav zachován. Vynasnažím se přesvědčit nové majitele, aby po dobu tří let neměnili pojišťovnu. Proto vybírám nemovitosti v místech, kde předpokládáme dopad Apophisu. Si & Sy bude platit jako mourovatá! Jestli ti to pořád není jasné, řeknu to jinak: výsledkem bude pojišťovací podvod, jaký tu ještě nebyl...“

[D]

**Druhá výprava
2034–2036**

1.

Zatímco se svět od června 2035 jen dohadoval, Apophis letěl vstříc Zemi a čas do nárazu čtrnáctého dubna dva tisíce třicet šest se nezadržitelně krátil, Michal Kyklík, student posledního ročníku technické univerzity, se trápil. Již týden ho tížily dva protichůdné tlaky: na jedné straně vědomí znalosti, kterou si nechal pro sebe, na druhé straně tlak pochybností o sobě samém:

Jsem snad chytřejší než celý svět? Proč s tím už nepřišel někdo jiný, někdo ze světově vyhlášených univerzit, co každou chvíli vynalézají převratné věci z nejrůznějších oborů? Nebo vojenští inženýři, co mají vrcholné znalosti o výbušninách?

A celé to násobil strach, že se mu budou ostatní smát. Věděl, jak to chodí, protože už to několikrát zažil na vlastní kůži: nejvíc se pak smějí hlupáci, pro které je nějaká kreativita pojmem z říše snů!

Nakonec zvítězil pocit zodpovědnosti k ostatním lidem a vědomí, že když to neřekne, bude se trápit celý život, navždy zůstane ve vlastních očích tím zbabělcem, co věděl a mlčel. Sebral veškerou odvalu k sebevražednému kroku a objednal se u prorektora přes techniku.

V podivném transu vstupoval do jeho kanceláře, v šoku přijal fakt, že člověk s bříškem prorektora je po vyleštěných podlahách fakulty schopen pohybu tak rychlého, že mu sotva stačí, a než se nadál, animace šitá rychlou jehlou doběhla a děkan se ničemu nesmál. Vlastně *nikdo se nesmál*, protože kolem Michala stál hlouček profesorů i studentů, co šli zrovna kolem a patrně poprvé v životě viděli prorektora, který se nemračil, nespílal jim a chvílemi se dokonce tvářil nadšeně.

„Kolik těch patron bude potřeba?“

„Minimálně padesát. Spíš šedesát...“

„Padesát na jeden zlom... Pust'te mi to ještě jednou!“

Michal spustil simulaci odpálení patron a roztržení planety. Prorektor se soustředil, ale když se Apophis začal trhat, stiskem klávesy běh zastavil:

„Jak přesně známe velikosti a směry slapových sil?“

„Ideální by byl výpočet pěti set dvanácti vektorů... nebo alespoň sto dvaceti osmi, ale náš počítač zvládne stěží šedesát čtyři vektorů! Takže stav po dvou dnech jen odhaduju,“ ukázal na obrazovku, „Jak moc se části vzdálí po týdnu, už je jen lineární aproximace... něco jako věštění z čajových lístků.“

„Dobře... Kolik času bude potřeba na rozchození simulace na pořádném počítači?“

„Hodinu? Možná dvě,“ zavrčel Michal, protože ho takové dotazy štvaly. Jak to asi má vědět? Nerad podával nepřesné informace, vycucané z prstu, „Když se něco podělá, tak celý den!“

Ale prorektor mávl rukou, otočil se a se slovy „Až to sklídíte, počkejte na

chodbě!“ zmizel z učebny tím svým přízemním letem.

Michal bezradně vzhlédl a zeptal se profesora matematiky:

„Na které chodbě, pane profesore?“

„Řekl bych, že máte počkat před jeho kanceláří.“

„Děkuji,“ přikývl Michal, bylo to logické. Odstranil z disku pomocný adresář s daty jeho triviální animace a vydal se k děkanově kanceláři. Už když se blížil, slyšel řev. Říkal si, že prorektor těžko něco zařídí, když do toho telefonu tak řve.

Před kanceláří se posadil na trojitou židli a snažil se neposlouchat, ale nešlo to. Pokoušel představit si, s kým asi zrovna prorektor mluví. Najednou došlo k dalšímu nárůstu hlasitosti a Michal dokonce rozuměl slovům:

Cože?! Chceš tvrdit, že oni mají patent na rozum a my jsme úplně blbí?! No a co, že bude potřeba tlumočnick... Že špatně mluví anglicky přeci neznamená, že neumí fyziku?! Netvrď mi takové blbosti – když může univerzita zaplatit nějakou trapnou soutěž jako minulý týden, může zaplatit počítačový čas... Ale vždyť to nemusí být Fugaru, v podstatě bude stačit počítač z posledního místa! No a co, že je to na Tchaj-wanu! Panenko skákavá, kde žiješ? Co si myslíš, že tu máme za stroje???

Druhá strana zřejmě konečně podlehla, protože pak byl dlouho klid. Michal už si říkal, jestli se nemá na prorektora podívat – třeba ho z toho rozčilování *klepla pepka*, jak mu opakovaně předpovídal spolužák, jehož matka byla kardioložka. Ale prorektor byl zcela zdrav, protože se ozvalo:

Pane Kykliku, pojďte dál!

Tak on prorektor věděl, kdy už je na chodbě jeho hlas slyšet. Předpokládá, že tam sedí, když mu to přikázal, nebo tu má kameru? Martin se rozhlédl po zdech i stropě a vstoupil do kanceláře. Prorektor se šibalsky pousmál a prohlásil:

„Zapomeňte na to, že bych tam měl nějakou kameru...“

Prohlášení jako dělané pro schizofreniky.

„Podařilo se vám něco...“

„Posaďte se... Kdyby ne, fakt bych uvažoval o složení funkce... Situace je následující: posadíme vás na vlak a pojedete do Ostravy... No nekoukejte na mě tak, nikdo vás na Tchaj-wan nepošle... Nebo snad je ostravský superpočítač pořád málo?“

„To ne, pane profesore, celej se na něj třesu. Je tu jiný problém: nevím, jaký operační systém používá. Budu k tomu potřebovat nějakého jejich programátora.“

„Co myslíte, že mi trvalo tak dlouho? Vlak odjíždí dnes večer, ale až tam zítra dorazíte, bude svátek. Všichni se ztrácí už teď na prodloužený víkend. Museli nějakého programátora dohnat, ale bude to přímo jeho správce a budete mít tři dny klidu. Jste spokojen?“

„Jste skvělý, pane profesore... A potom?“

„Vy předpokládáte, že bude nějaké potom?“

„No ano. Jinak je celé tohle honění k ničemu... Když už bude k dispozici superpočítač, je nutné sehnat nějakého vojenského odborníka na zahraniční

výbušniny. Domnívám se, že municí, co se propálí pěti metry betonu, u nás ani nemáme. Navíc bych potřeboval vědět, zda těch pět metrů není nesmysl. Jinými slovy by mi měl říct, jaké jsou parametry munice, která je pro náš účel reálně dostupná. To všechno má vliv na výsledek... Potom bude třeba přesvědčit některou kosmickou agenturu, nebo raději všechny, aby poslali druhou výpravu lidí na Apophis. Zatím se jen dohadují, teorie střídá teorii, osočují se, spílají si, uráží se – div, že z toho není třetí světová!“

„S takovými politickými prohlášeními opatrně, pane Kyklíku! To, že s vámi souhlasím, neznamená, že byste tím jen nepřilil oleje do ohně... Ale máte pravdu, nějak jsem se vyčerpал tím bojem. Myslel jsem si, že jsem vyhrál válku, a ona je to vlastně jen první bitva... Vy si všechno připravíte, pak zajdete do sekretariátu školy, kde vám dají jízdenky, stravenky a co já vím, co ještě. Počítejte s tím, že vy se jim za to asi tak stokrát podepíšete. Až to budete mít, zavoláte si do Ostravy a pokecáte si se správcem. Myslím si ale, že půjde-li vám to, měl byste se ve vlaku vyspat. Může to dopadnout tak, že následující dny na to nebudete mít čas... Než odjedete, určitě vám napíšu SMS, jak to bude s tím odborníkem na výbušniny. Třeba někoho v Ostravě mají... Tak,“ zvolal, „*A ted' vzhůru k Neumětelům, drahý Šemíku...*“

Prorektor si přiložil k ústům ruku, stočenou do ruličky, a zatroubil na poplach. Michal málem explodoval smíchy, ale on se vlastně smál i prorektor. Vážně těžko uvěřitelné!

* * *

Sál byl plný odborníků na seismologii, kosmickou techniku, mezihvězdnou hmotu, fyziku atmosféry, fyziku hvězd, fyziku toho či onoho...

A nějaký Michal Kyklík z Horní Dolní je měl poučovat, jak zachránit svět. Když tlumočnick viděl, jak se Michalovi třesou ruce a z očí mu vyzařuje běs, položil mu ruku na rameno a klidným hlasem mu poradil:

„Soustřeď se na mě, Michale! Všechno to říkej mně, ne tomu shromáždění. Nejsem fyzik jako ty, ale když se přeřekneš, já to nepřeložím, nemusíš mít strach. Vedoucí katedry tě zná, před ním se stydět nemusíš, ostatním je tvá nervozita ukradená – oni chtějí vidět simulaci a slyšet vědecké vysvětlení... Ještě něco: mluv v první osobě. Zapomeň na to, že ti ten či onen pomohl, zapomeň i na maminku, co ti říkala, že není správné chlubit se cizím peřím. Mnohem snadněji se budeš soustředit... Tak jdeme na to!“

Tlumočnick se otočil do sálu a zapnul si mikrofon. Anglicky řekl:

„Vážené dámy, vážení pánové, vše máme připraveno, prosím o pozornost. Sice mi pan Kyklík poskytl letmé vysvětlení, jakousi hrubou představu mám, ale na detaily nebyl čas, takže můj přednes bude trochu trhaný. Na druhou stranu máme připraveny grafiku a videa z animací, slov snad bude potřeba méně...“

Otočil se k Michalovi a přikývl. Michal dal zobrazit fotomontáž patrony a spustil:

„Dobrý den. Tohle je patrona, která má dvě části: propalovací a explozivní.

Mé výpočty vychází z informací, ke kterým jsem se dostal za pomoci vojenského inženýra, kterého jsme tak narychlo dokázali sehnat. Víte-li snad někdo nějaké tajné podrobnosti, zvláště u té části propalovací, protestujte jen v případě, že bychom naše parametry nadsadili...

Je to však málo pravděpodobné, naše hodnoty se spíše drží při zdi a skutečné možnosti jsou mnohem větší. Když půjdeme zlatou střední cestou, pojistíme si účinek a také snížíme potřebný počet patron, což urychlí instalaci. Pro správnou instalaci však nebude stačit vypuštění z ruky, ale udělá se na to takovýto přípravek..."

Michal dal zobrazit další obrázek: do fotomontáže patrony byl *od ruky* dokreslen prstenec kolem patrony a trojnožka.

„Ten tlustý modrý prstenec bude pohyblivý tak, aby patronu správně nasměroval. Bude se orientovat podle gravitačního pole planetky. Pružina by na udělení dopředného impulsu měla stačit a patrona se propálí skrz skálu a led do hloubky několika metrů..."

Mám připravenou animaci, z níž bude patrné, proč je orientace patron tak důležitá. Pro tu animaci je podstatná názornost, ne profesionální vzhled. Ty běžající šipky představují síly, vyvolané explozí: červené jsou počáteční, modré jsou odražené, zelené jsou síly vzniklé interakcí červených a modrých. Modré šipky se postupně mění na zelené a zelené šipky také postupně tmavnou, jak vznikají kombinace kombinací. Že to tak bude, vychází ze znalostí seismologie a fyzikálních vlastností hornin a vodního ledu. Důležité je také to, že všechno v animaci je v měřítku."

Zobrazil se kruh představující průřez planetkou. V něm se objevilo velké množství bodů mělce pod povrchem. Po explozi se rozběhla změť šipek a animace skončila.

„Takto bude vypadat skutečné rozložení sil v čase: chtěl jsem vám ukázat, jak rychlé to bude. Díky superpočítači se podařilo spočítat naprosto komplexní výsledek s minimálním zjednodušením. Případný rozdíl proti skutečnosti leží v úplnosti našich informací o planetce, především pak poměr materiálů v konkrétním místě. Pro výběr vhodného místa bude po instalaci seismometrů potřeba odpálit několik patron na vyvolání seismických vln... Nyní vám pustím stejnou animaci, ale jen pro osm patron a hlavně pomalu. Pokud si snad všimnete, že se někdy šipky podivně odchyľují, je to proto, že v animaci nejsou vidět S-vlny, ale jejich vliv je samozřejmě započítán."

Teď již bylo možné sledovat šipky a změnu jejich velikosti a barvy. V kruhu se postupně objevovaly žluté fleky, rozrůstaly se, až vyplnily celý kruh, a animace skončila.

„Zajisté jste poznali, že ty žluté fleky představují místa, kde došlo k trhlíně. Na třírozměrnou animaci nebyl čas, ale na ní byste viděli, že výsledek není hladký, jako kdybyste planetku přeřízli laserem. V podstatě to bude vypadat jako u bagety, kterou nepřekrojíte, ale jen přetrhnete. Hlavní je, že opravdu k oddělení těch dvou částí dojde!"

Michal zobrazil schematické znázornění pozic a drah význačných těles a Apophis, složený ze tří částí.

„Na tomto skorostatickém obrázku vám vysvětlím principy, které vám pak ukáží v animaci. Máme tady tři silné gravitační zdroje: Země, Měsíc, Slunce. A ta naporcovaná špageta je Apophis, roztržený na tři víceméně stejné části...

Gravitační pole těles se vzájemně ovlivňuje. Gravitace planety je nepatrná a pro náš problém nepodstatná. Gravitační pole tří velkých těles jsme schopni spočítat pro každý bod dráhy planety. Animace ukazuje situaci čtrnáct dní před střetem...“

Michal pustil krátkou animaci a hned zobrazil další obrázek a ukazovátkem začal po něm rejdit:

„Ta bláznivá šipka v animaci představovala okamžitý směr a velikost gravitační síly a bylo zřejmé, že výsledné pole je velmi nestabilní. To ale potřebujeme! To je ta slapová síla, která ohřívá například měsíc Enceladus. Slapové síly Země ohřívají také vnitřek Měsíce, jak jsme zjistili teprve nedávno. Abych vám přiblížil, co bude výsledkem, mám tady zjednodušený obrázek: nalevo je Země, napravo Slunce, uprostřed zvětšený Apophis...“

Michal mačkal tlačítko na ukazovátku a synchronně s výkladem se do obrázku přidávaly další detaily:

„Z jedné strany táhne Slunce, z druhé strany táhne Země a planeta se roztáhne. Zde je samozřejmě důležité, že síly jsou v rámci pružné deformace, takže planeta se nic nestane. Ale jak jste v animaci viděli, směr a velikost síly se neustále mění, a tak se planeta natahuje a smršťuje. Výsledkem tohoto neustálého cvičení molekul je teplo...“

Za této situace si představte, že planeta už není vcelku, ale na tři kusy. Pro názornost se planeta nachází v mezní situaci: střední část se nachází v libračním bodě, kde se síly Země a Slunce vyrovnávají. Chcete-li konkrétní číslo, pak je to přibližně¹³ jeden a půl milionu kilometrů od Země. Všimněte si toho křížku nad prostřední částí planety a těch šipek, které určují směr síly působící na danou část. Jak už jsem říkal: Z jedné strany táhne Slunce, z druhé strany táhne Země. Ale v tomto případě se planeta nenatáhne, protože jsme ji rozdělili. Stane se to, co chceme: jednotlivé části se od sebe vzdálí!

K tomu, co teď řeknu, není možné nějaký obrázek vůbec nakreslit: k vlivu Země a Slunce přidejte vliv Měsíce, vnitřních planet na jedné a vnějších planet na druhé straně, a aby to bylo úplné, nelze zanedbat ani gravitační vliv masivní černé díry ve středu naší galaxie. Přitom se všechno pohybuje. Výsledkem je chaos, který dokážeme pro daný bod spočítat, ale než to uděláme, tisíckrát se to mezitím změní...

Onen chaos je ale na naší straně: způsobí, že slapové síly budou planetku dál trhat, v našem případě vzdalovat ty tři kusy od sebe. Tady je podstatné, že toto oddělení bude natolik jemné, že všechny tři části zůstanou na původní trajektorii, kterou máme spočítanu, a nějaký čas si také zachovají původní rotaci...

Lidé na planetku přiletí čtrnáct dní před nárazem, odpálení patron provedou co nejdříve, řekněme deset dní před dopadem. Výsledkem

13 Úplně přesně to určit nelze, protože se pole Země i Slunce neustále mění.

desetidenního působení slapových sil by měla být mezera mezi částmi dvanáct až patnáct metrů. Zdá se vám to málo, ale není...

Hned vysvětlím proč: až po těch deseti dnech vstoupí planetka do atmosféry Země, začnou na ni působit významnější síly: aerodynamické. Protože nebude vstupovat kolmo, protože není na žádnou stranu rovnoměrná, a protože části už nebudou rotovat stejně, o to se také postarají slapové síly, rozdělí se planetka na jednotlivé části, které se budou třením o atmosféru ohřívat samostatně. Výsledek? Při stejné vstupní rychlosti a tím pádem stejné intenzitě ohřevu se bude ohřívat třetinová masa s méně aerodynamickým tvarem. Důsledky jsou pro nás opět příznivé..."

Michal zobrazil graf rychlosti a napil se připravené minerálky, protože už skoro ochraptěl. Také tlumočnický využil pauzy a napil se. Michal si radostně uvědomil, že se blíží k závěru své přednášky. Počkal, až tlumočnický bude připraven, aktivoval ukazovátka, nasvítíl červenou čáru a pokračoval:

„Zobrazený graf ukazuje brzdící efekt při konstantním C_x v závislosti na váze tělesa. Je zřejmé, že závislost není lineární. Pro náš případ platí ta červená čára. Příroda člověku obvykle nic nedaruje, ale z grafu vidíme, přibližně v tomto místě, že při třetině hmotnosti se rychlost zpomalí pětkrát a ještě kousek..."

Takže to máme stejnou tepelnou energii při třetinové hmotnosti a třetinových rozměrech – skála se prohřeje do větší hloubky a snáze se rozpadne. I kdyby zůstala vcelku, bude dopadová rychlost skoro poloviční, což znamená menší kráter a méně prachu v atmosféře...

To je z mé přednášky všechno. Než přejdeme do diskuse, chtěl bych odpovědět na obvyklý dotaz ještě dříve, než mi bude položen. Moc nemluví, nekomunikuju, jsem prý introvert. Není se co divit, že jsem během posledních tří dnů mluvil s více lidmi než za celý svůj dosavadní život. Chci tím zdůraznit, že názor, který považuji za správný, se mi nevylíhl v hlavě dnes ráno, že je to souhrnný názor mnoha lidí. A já bych chtěl odpovědět té hlasitější polovině...

Názory na dopad planetky lze rozdělit na dvě skupiny podle pohledu na to, co s blížící se planetkou máme dělat. Podle toho se pak liší důsledky. První skupina, a to je dnes nejhlasitější názor, jehož nositelé se obvykle chovají, jako by měli právo veta, nejspíš od boha, říká: pokusme se ji odklonit, ale zacházejte s ní v rukavičkách, aby zůstala vcelku. Když ji rozbijeme, vznikne tolik menších kusů, že nebudeme schopni včas spočítat jejich místa dopadu. Zemře mnoho lidí, protože nebudeme moci evakuovat správná místa, materiální škody budou mnohem větší. Prakticky vždy v tomto místě argumentace končí, protože zdánlivě vše bylo řečeno. Nikdo přece nechce více mrtvých a větší škody. Navíc i člověk s průměrným IQ vidí, že to je pravda. Jsem mladý, nemůžu si pamatovat situaci před třiceti, padesáti lety, ale stačí se těch starších zeptat – velice rychle zjistíte, že se za posledních dvacet let *něco* stalo s lidskou psychikou...

Jednoduché polopravdy, kterým masy rozumějí, kolují po celé planetě, ale vždy s dovětkem, že to vyplývá z nějaké *vědecké* studie, že to řekli *odborníci*. Rozhlašované polopravdy, protože to o nich nikdo neříká, se tváří jako celá

pravda, a protože i vědci jsou jen lidé, většina jim podléhá stejně jako kdokoliv jiný. To odkrývá problém ve způsobu našeho uvažování: téměř nikdo se nesnaží hlouběji se zamyslet, ale o to víc ty polopravdy sám šíří. A když se náhodou najde někdo, kdo ty polopravdy domyslí do konce, není vyhráno, protože je ostatními hned okřikován, zesměšňován či perzekuován. Dokonce vlastními kolegy – klidně ho prohlásí za nehodného vědecké práce...

Nemluvme o Apophisu, ale o kilometrové planetce, těch tam nahoře létá taky dost. Aktuálně preferovaný názor, co dělat s planetkou, která by dopadla na Zemi, se jí pokusí odklonit, ale když bude zbývat jen několik měsíců, vzhledem k její hmotnosti je bez šance. Všechny uvažované způsoby potřebují několik let času. Doktrína tedy prohlašuje, že je lepší nechat planetku vcelku, než ji rozbít. Každý přeci vidí, že to bude horší, když ji výbuch rozmetá na tisíc kusů, které dopadnou, vzhledem k tomu, že k explozi dojde třeba na hranici atmosféry, na celý kontinent místo jednoho města.

Jak už jsem řekl, v tomto místě úvahy k této otázce končí a ten, kdo by snad v úvahách pokračoval dál, riskuje, že páchá vraždu své vědecké kariéry, někdy i důstojného života. Je to skoro totéž, jako když jsme ve středověku upálili čarodějnicí. Přitom stačí udělat jeden malý krok, aby z polopravdy byla celá pravda – a ta je jiná, přesně opačná! Tím krokem je rozdíl v *důsledcích* dopadu kilometrové planetky nebo desítky tisíc menších kusů...

Dopad dvou set miliard kilogramů horniny rychlostí sto tisíc kilometrů za hodinu je opravdu strašný. Petawatty energie koncentrované na jedno místo pohnou Zemí – zpomalí ji, nebo urychlí, podle úhlu dopadu, na popel spálí celé velkoměsto, seismické vlny v okruhu desítek kilometrů způsobí totální zničení velkoměst, tlakové vlny v okruhu stovek kilometrů rozbijí okna a částečně poškodí domy...

Předpokládejme, že o přiletu budeme vědět alespoň měsíc předem. Bude třeba evakuovat lidi z kruhu o průměru nejméně jednoho tisíce kilometrů, protože chování kamene v atmosféře nemusí být přesně podle výpočtů. Dokážete si představit, že evakuujete řekněme sto milionů lidí? A také kam je přesunete? Řekl bych, že většina mrtvých bude právě díky evakuaci. Navíc půlka z nich se nebude mít kam vrátit. V kruhové výseči s průměrem dvou tisíc kilometrů bude stačit lidi schovat do podzemí: sklepy, kanály, kolektory, bunkry...

Vypadá to skvěle! Jenže fyzikální zákony svým chtěním ke změně nepřinutíte. Váha a rychlost vytvoří energii, která se předá půdě. Když na prašné cestě v parném létě mrštíte kamenem, zvíříte prach do výše necelého půl metru, který se za pět deset minut usadí...

Čím větší je energie dopadu, tím těžší částičky se vyhodí do vzduchu, ve větším množství a výš. Závislost je nelineární a při petawattech se váha materiálu, který se ocitne v atmosféře, blíží váze dopadajícího tělesa a část materiálu je vyhozena až do stratosféry. Čtvrtina spadne do několika hodin, čtvrtina do týdne, třetí čtvrtina do měsíce... ale poslední čtvrtina tam vydrží několik měsíců až let. To je ten přehlížený důsledek. Při pětikilometrovém balvanu je ta doba dokonce více než čtyři roky. Většina z vás zažila

přínejmenším jedno zatmění Slunce. Nebylo to ani na půl hodiny, ale vzpomeňte si, jak příroda šlela.

Zatmění na rok zničí přírodu, ale lidé by si udělali zásoby a možná by ji dokázali obnovit. Zatmění na tři roky zničí i lidi. Proč se o tom nemluví? Aby se lidi neděsili? Nezdůraznil jsem ještě jednu věc: že ta tak zvaná jaderná zima bude na *celé planetě*, protože globální vzdušné proudy ten prach během týdne roznesou. To je totiž ten největší průšvih: nezbude nikdo, kdo by pomohl, protože budou poškozeny všechny ekosystémy na planetě.

Přítom opačná možnost, tedy že planetku rozmetáme výbuchem, skýtá jen samé výhody, byť je řádově složitější, protože musíte na tu planetku dostat lidi a materiál. Řekněme, že výsledek několika soustředěných výbuchů bude následující: jedna desetina hmoty se odpaří při výbuchu, zbytek se rozletí na všechny strany velkou rychlostí. Předpokládejme, že kusy budou urychleny na podobnou rychlost, jakou se planetka blíží k Zemi. Skládáním vektorů vznikne kužel s úhlem čtyřicet pět stupňů. Minimální vzdálenost odpálení od Země je dána jejím průměrem. Také v tomto případě kusy na Zemi nedopadnou: dle úhlu při vstupu do atmosféry buď shoří, nebo se odrazí od atmosféry zpátky do vesmíru...

Dokonce ani kusy, které výbuch vrhne přímo dopředu nebo dozadu nemusí nutně Zemi trefit: při výbuchu v dostatečné vzdálenosti budou mít urychlené kusy čas a Zemi předletí, nebo je to tak zpomalí, že nás minou...

Do atmosféry Země vstoupí přibližně pětina kilometrové planetky: z dvou set miliard kilogramů zbylo už jen čtyřicet. Když těch kousků bude deset tisíc, každý kousek představuje čtyři miliony kilogramů. Vypadá to hodně, ale odpovídá to pětimetrovému meteoritu, kterých vstupuje do naší atmosféry několik měsíčně a aerodynamické síly si s nimi hravě poradí. Samozřejmě, že nebudou takhle rovnoměrně rozdělené, ale menší kusy shoří hned, větší kusy budou pořád tak malé, se přehřejí a rozpadnou na menší...

Je pravdou, že místo zničených Čech budeme mít zničenou celou Evropu a pořádný kus Asie, ale to se opraví, protože totiž *bude co opravovat!* Nikde nevznikne dvě stě tři sta kilometrová oblast, kde by nezůstalo vůbec nic. Nepřišel jsem na to, proč by při této variantě mělo být více mrtvých. Ani nebude třeba lidi evakuovat, protože budou stačit ty sklepy, kolektory a bunkry...

Jediné, čím tato varianta ohrožuje životní prostředí, jsou požáry. Těch bude hodně a bude třeba je uhasit co nejrychleji, protože ty ovlivní atmosféru. Ale určitě nezpůsobí jadernou zimu, a budou-li z toho nějaké potíže, pak jen lokální. Nebude umírat celá planeta, takže ta nezasažená polovina té zasažené pomůže...

Rozmělnění planetky na malé kusy má ještě větší efekt v případě, že dopadne do oceánu. Kilometrová planetka vyvolá obří vlnu tsunami. Kdyby dopadla například doprostřed Pacifiku, bude se vlna šířit všemi směry a zničí polovinu hustě osídlených částí světa: Indie, Čína, USA, Kanada.

Ovšem když do oceánu najednou dopadne tisícovka menších kusů, nestane se skoro nic, protože se jednotlivá šplouchnutí navzájem vyruší.

Všimněte si rozdílu v počtu kusů: když bude planetka směřovat do oceánu, pro stejný efekt postačí menší exploze...

V tomto případě je důkaz velice jednoduchý. Každý si to může ověřit na cukru a sklenici vody: když do sklenice hodíte kostku cukru, voda vystříkne. Ale když tam nasypete krystalový cukr, nestane se nic.

Chci vás tedy požádat, abyste můj návrh nezatratili jen proto, že zdánlivě problém zvětší, protože přece nedopadne jeden, ale tři kusy. Budou lehčí a vyvrhnou do atmosféry jen pětinu prachu než celá planetka, zvláště když by dopadla naplocho, což vyloučit nelze...

A teď prosím vaše další dotazy.“

2.

Rost'a Krispin byl záhadolog.

Říkal si tak, protože nevěděl, že opravdovým záhadologem se stane, až když potká skutečného ducha, míněno energetickou bytost, která zabloudila na Zemi. A setkání pochopitelně přežije. Do té doby je jen obyčejný šťoura.

Vasil Krispin, Rost'ův strýc, byl správcem Tunguzské oblasti a pilotem vrtulníku. Byl vysoký, hubený, trénovaný, vážný a měl malý knírek pod nosem, který Rost'a na strýci obdivoval ze všeho nejvíc už jako dítě.

Letos však Rost'ův a Vasilův vztah utrží vážné trhliny, protože hlavní část rodinné oslavy pomalu končí a rozjíždí se volná diskuze, která nezadržitelně směřuje k rozepři snílka a realisty.

* * *

Jako každý rok pořádala se i letos rodinná sešlost u Rost'ových rodičů, kteří vlastnili vinice, a tak se oslava týkala i dobrého ročníku 2035. Bratři, sestry, strýčkové a tety, skoro třicet lidí sedělo kolem velkého stolu ve stodole a ženy probíraly děti, vnuky a pravnučky, muži řešili vnitřní i vnější politickou situaci, sport a zvláště pak hokej.

Postupně však přešli na vesmír: chtěli po Rost'ovi vysvětlit problém s planetkami, zvláště je zajímal nebezpečný Apophis. Opravdu nás trefí? Rost'a měl přehled, a tak všechno vysvětlil tak jednoduše, jak jen dokázal. Všiml si totiž, že i ženy ztichly a se zájmem ho poslouchají.

Vysvětlil, jak problematické je mezi slabým světlem hvězd najít kusy skal, zářící odraženým světlem Slunce. Pak převyprávěl všechny události kolem planety a popsal snahu několika bohatých lidí na Zemi Apophis kolonizovat.

Pak začal řešit velikost nebezpečí. Stále více sklouzával od faktů k různým teoriím, až skončil u neblahé události z roku 1908, která tajgu nadlouho poznamenala. Vytáhl svoji oblíbenou teorii o obranném zařízení, které tam někde je už celá století.

A to už strýc Vasil nevydržel. Postupně zavrhl všechny Rost'ovy bláznivé představy. Hádky se už nedala odvrátit.

* * *

Vasil Krispin byl jediným spojením domorodých vesnic s civilizací. Tím se nemyslí počítače, internet či kosmické lety – pro mnohé vesničany byly zázrakem mnohé průmyslově vyráběné potraviny, šatstvo a především léky. Protože ti, kteří kouzlu moderní civilizace propadli, se do vesnic už nevraceli.

Vasila si místní oblíbili, protože z něho nevyzařovalo shovívavé pohrdání těch, co nepovažovali život bez aut, letadel, mobilů a internetu za život. Ba

naopak: záviděl vesničanům klid a nijak se tím netajil. Neměl problém vyslechnout jejich příběhy, plné znalostí sebe a okolní přírody.

Pro Rost'u ale měl jen pochybnosti, vyřčené výsměšným tónem. Vasil všechny poznatky domorodců z jejich vyprávění házel do jednoho pytle. Jsou to znalosti jejich předků, které lze rozdělit do dvou skupin: běžné a výjimečné.

Ty běžné se objevují v životě každého jedince a opakují se v různých intervalech. Prostě jsou součástí přizpůsobení se přírodě s jejími cykly i vrtochy. Zviditelňují její laskavost a respektují její nebezpečnost. Každý jedinec má možnost – a u mnohých skutečností ani nemůže jinak – ověřovat jejich platnost. Neustále se přesvědčovat, že předci měli pravdu.

Výjimečné jsou ty události, které se možná dějí opakovaně, ale s tak dlouhým časovým intervalem, že není v lidských možnostech je přesně postihnout, zaznamenat a ověřit. U Vasila takové patřily do lidové slovesnosti, do kategorie pohádek.

Ovšem pro Rost'u byly zdrojem inspirace a důvodem k tvorbě různých teorií, kterým říkal 'vědecké'. Dával do souvislostí věci, které k sobě patřily jen podle něj, a strýc Vasil z něj měl srandu, která časem přerostla v pochybnosti o Rost'ově duševním zdraví.

Obzvláště Tunguzská událost, ve které záhadolog viděl zásah nějakého systému, který na planetě Zemi zanechali naši stvořitelé, aby nás ochránili před kosmickými událostmi, přiváděla Vasila k neovladatelným záchvatům smíchu.

Argumentoval jednoduše: *Už jsi, chlapče, viděl nějakou techniku, co by fungovala tisíce let? Bez údržby? Co teprve nějaké energetické zdroje: ty bychom přeci museli zjistit, i kdyby byly kilometr pod zemí. Kdepak chlapče, jsme v tom sami!*

3.

Tohle byla druhá lidská výprava k planetce Apophis. Ze snahy udělat alespoň něco. Ze zoufalství.

Havran, naplněný materiálem a natankovaný až po okraj, se na začátku února 2036 odpoutal od MSS a vydal se vstříc nebezpečné planetce. Po dvou měsících klidného letu Havran mohutně manévroval a sedmapadesátý den letu se stabilizoval na oběžné dráze planety.

Celá posádka, všichni tři, se tísnili u okna a žasli. Teď, když byli dostatečně blízko, aby viděli detaily, nevycházeli z údivu a vážně uvažovali nad tím, že mají vidiny. Jak jinak vysvětlit ty černé a šedivé stavby na planetce, vzájemně propojené potrubím.

„Támhle!“ vykřikla Samanta Neseová, velitelka výpravy. Ukazovala na tmavý útvar s podivně rozplizlým válcovitým tvarem: „To je určitě kosmická loď přikrytá fólií... to je určitě Lajka!“

„Na Lajku je to moc dlouhé,“ protestoval raketový technik Ivan Rulikov.

„Tak Lajka a její výsadkový modul,“ přikývla Samanta a položila zásadní otázku, „Kde se to tu vzalo?“

„Zřejmě to tu vybudoval robot, kterého tu první výprava zanechala,“ uvažoval inženýr Jean-Pier nahlas, „a Lajka se po explozi zřítila na povrch.“

„Proč ji ale přikryl tou fólií?“ dorážel Ivan.

„Robot se nechtěl dívat na havarovaný stroj, který by mu připomínal vlastní konečnost,“ prohlásila Samanta.

„Nedělej z něj Asimovova robota s pozitronickým mozkiem,“ rozčiloval se Jean-Pier, „Pořád je to jen elektronika – klidně ti tady a teď nakreslím schéma použitých procesorů! Včetně toho hlavního.“

„Nechte toho!“ zasáhl Ivan, „Zdá se mi, že tu něco smrdí! Řekl bych, že to přikryl proto, že to má v programu, prostě proto, aby loď neodrážela světlo. Podívejte se na to pohledem astronomů na Zemi – synchronně s rotací planety by se zvýšila svítivost planety. Ne o moc, ale zvýšila. Vyvolalo by to zbytečné otázky! Proto jsou přikryté stejnou fólií i další stavby. Jsou kovové.“

„Uvědomuješ si, Ivane, co by to znamenalo?“ zarazila se Samanta a po krátké úvaze zakroutila hlavou, „To je ale pěkná konspirační teorie...“

„Říkal jsem ti, Sam, ať to pitomé slovní spojení nepoužíváš. Jen se tím zablokuje mozek tobě i ostatním.“

„A co ty šedivé stavby... no jo, vzpomínám si, že první výprava dostala něco vytištěného z měsíčního regolitu. Myslím, že celé dvě bedny,“ pokračoval v úvahách Jean-Pier.

„Moment,“ napadlo Ivana a zvedl ukazováček, „Žádná teorie: má to v programu, protože tu fólii neměl jak vyrobit, musel si ji přivést s sebou. Už předem s ní bylo počítáno! Navíc mu jí přibalili opravdu hodně...“

„Takže,“ prohlásil Jean-Pier po krátkém tichu, „Žádná vzpoura robotů! Za vším hledej člověka!“

* * *

Jean-Pier a Ivan tahali bedny ze skladu lodi do modulu. Nejprve přenesli dvě nízké bedny s potravinami. Čtrnáct denních dávek dvěma lidem na pět šest dní muselo stačit. Potom začali nosit bedny s patronami.

Ivan se u toho ovšem rozčiloval:

„Tohle jsme mohli udělat už dávno – před odletem na stanici nebo během letu. Ušetřili bychom spoustu času!“

„Nebrblej, medvěde!“ okřikla ho Samanta, „Víš dobře, že to bezpečnostní předpisy nedovolují, kdyby se...“

„Sam! Nevytahuj ty nesmysly, které sepsali úředníci v teple své kanceláře!“
A bublal dál.

„Není ti líto zničit všechny ty stavby, Ivane?“ přerušil Jean-Pier Ivanův monolog, „Bůh ví, co tu vlastně ten robot vytvořil.“

„To si říkáš inženýr? Bůh s tím nemá nic společného! Ale máš pravdu: ty stavby jsou zřejmě určeny k získávání paliva rozkladem vody z místního ledu. Znamená to, že ten miliardář, Goldon se myslím jmenuje, si udělal dobrý den z celé planety. Za zády devíti miliard lidí sem první výprava dopravila nejen toho robota, ale spoustu materiálu. Vzpomínáš si, jak si astronomové už pár let drbou hlavu a nechápou, co to ten Apophis vyvádí? Tady máš vysvětlení: to robot spouštěl motory a planetku urychloval podle pokynů, které dostával ze Země. Dělal to v době, kdy jsme na Apophis přes Slunce neviděli.“

„Ivane, copak kyslíkovodíkový motor dokáže manipulovat s takovým kusem skály? Vždyť by na to potřeboval několik let!“

„Za prvé jsou ty motory dva – na rovníku přesně o půl otáčky proti sobě. A za druhé jsi to řekl správně – několik let. Uvažuj: i kdyby mu trvalo rok, než tohle všechno zprovoznil, měl další čtyři roky na dosažení dnešního stavu... Za třináct dní to tenhle šutr napálí do Země, což se stát nemělo. Nevidím nic jiného, co by mohlo způsobit tak velkou změnu dráhy. Pochybuju, že by se Apophis srážel s jinými planetkami, protože ty by musely dopadat jen na jeden pól a k tomu ještě podezřele organizovaně. A ty stavby jsou nepopiratelný fakt.“

„Ivane,“ ozvala se Samanta výhrůžně, „Ty v tom pořád vidíš záměr! Mohlo dojít k chybě v programu nebo...“

„Prosím, Sam,“ zakvílel Ivan, „Hlavně mi netvrď, že se ten robot snaží touhle cestou zničit lidstvo! Ano, je to záměr – ale lidí na Zemi! Něco jako novodobý terorismus!“

Samanta se nadechla – a rozhoukala se siréna poplachu na celé lodi.

„Nebezpečí!“ řval jindy jemný ženský hlas palubního počítače a všechny obrazovky rudě zářily. Vzápětí se na jedné z nich zobrazil vesmír s rychle se pohybující tečkou ve zřeteli zářících hvězd, na druhé varovný text: *Těleso na kolizním kurzu!!!*

Velitelka provedla bleskový odhad: na zdlouhavý protokol odpojení výsadečkového modulu není čas, odpálení se musí udělat ručně z pilotní kabiny. Do výsadečkového modulu to určitě nestihne.

„Ivane, Piere – zůstaňte v modulu! To je rozkaz! Nečekejte na mě, máte dvacet sekund!“

„Ale Sam...“ chtěl protestovat Ivan a cpal se do průlezu. Samanta zoufale vykřikla, až jí přeskočil hlas:

„Zpátky! Zůstaňte tam, pitomci! Za pět sekund odpálím zámky!“

Jean-Pier byl pohotovější a za nohy stáhl Ivana nazpátek. Samanta okamžitě odklopila kryt, který chránil přepínač nouzového uzavření modulu takovou silou, že ho odtrhla. Překlopila přepínač a vyslala povel počítači lodi a výsadečkového modulu. I tak jí připadalo, že se těžké dveře průlezu zavírají zoufale pomalu.

Podívala se na obrazovku, kde už nebylo maximálního přiblížení třeba, protože čtvercový stín se rychle blížil. Jedním pohybem odklopila tři další kryty vedle sebe a přeplula odkryté přepínače. Lod' se zachvěla třemi malými explozemi, které se vzápětí slily do jedné.

Už si však nemohla ověřit výsledek, protože rozjetá hora dosáhla cíle.

4.

Astronom, docent Čočka, který právě dalekohledem sledoval Apophis, se lekl a trhl sebou tak, že málem spadl ze židle. Všechny parametry byly nastaveny na obvyklý jas osvětlené strany planety a exploze světla ho vyděsila a oslnila. Odvrátil hlavu a chvíli neviděl nic jiného než žluté kruhy. Asistent hned k němu přiskočil a ptal se, co se stalo.

„Na Apophisu něco explodovalo!“ řekl docent vylekaně a otočil se zpět. Jas už ale byl normální.

„Snad ne další kosmická loď jako v devětadvacátém!“ vykřikl asistent, ale docent jen pokrčil rameny a rozhodl:

„Informuj Agenturu.“

* * *

Druhý den se svět dozvěděl, že Apophis stáhl do podsvětí další výpravu.

Na planetku se zaměřily snad všechny dalekohledy. A to bylo dobře, protože další den začala planetka lehce blikat. Na jejím povrchu se teď nacházelo něco lesklého, co při každé otočce odrazilo sluneční paprsky směrem k Zemi. Muselo to být něco velkého!

Hned všichni *špekulanti špekulovali*, odborníci uvažovali a vědci počítali, až došlo k všeobecné shodě: to se na povrch planety zřítila kosmická loď poškozená onou explozí. Proč jí to ale trvalo tak dlouho, nevěděl nikdo.

Po třech dnech se odehrála nová změna: několik minut před maximem jasu havarované lodi se objevilo téměř čtvercové místo tmavší než okolní povrch, na něm pět malých světelných bodů vedle sebe a pod nimi ve dvou řádcích osm čárek s různým jasnem.

Docent Čočka na to chvíli zíral a pak řekl asistentovi, který mu nervózně funěl za krk:

„Někdo přežil a snaží se s námi komunikovat. Osm čárek: že by Morseova abeceda?“

Asistent však měl neobvyklou zkušenost: jednou si nechtěně otevřel v grafickém editoru bitmapový obrázek v modu editace jednotlivých bodů a nestačil se divit, co za změň tam bylo. Myslel si, že udělal nějakou chybu, tak obrázek zmenšil, ale žádnou vadu nenašel.

Znovu obrázek přibližoval po deseti procentech a zaměřil se na barevná písmena. Chvilí byl celek zřejmý, ale pak se rozpadl na body, a čím víc se blížil k rozlišení po jednom bodu, tím více se barvy bodů vzdalovaly tomu, co v obrázku bylo. Řekl tedy docentovi sebejistě:

„Každá ta čárka má jiný jas, protože je složena ze světlých a tmavých bodů v různém počtu a pořadí. Jsou to jedničky a nuly, pane docente.“

Ještě jednou se podíval na fotku na monitoru a dodal:

„Nejspíš každá čárka představuje jeden znak, a když dovolíte, vsadím se s vámi, že je pětibitová.“

Docent to chvíli převaloval v hlavě a pak, kupodivu, s asistentem souhlasil. Přikývl a ukázal na fotografii:

„Na těch pět bitů usuzujete podle těch pěti teček v prvním řádku, že?“

„Ano, pane.“

„Asi to tak bude!“ zvolal nadšeně docent. „Potřebujeme lepší teleskop. Zavolejte...“

Docent Čočka se zarazil, když viděl, že asistent už vytočil číslo. Zajisté zavolá teleskop, který teprve přijde na řadu. Chytrý kluk.

„Řekni jim, že jim pošleme mailem všechno, co víme,“ přikázal asistentovi hlasitě. Pak si však pomyslel:

Na toho si musím dát pozor. Myslí mu to moc rychle...

* * *

V Chilském GMT měli ve všech směrech řádově lepší vybavení a umělou inteligenci v každém programu, který běžel na počítačích, které nevypínali.

Druhý den se zaměřili správným směrem a analytické programy separovaly jednotlivé světelné body a do dekodovacího programu vstoupil tento bitový řetězec:

01111 00110 11111 01001 01010 11000 01110 10111

Tady už musel do procesu dekodování zasáhnout člověk a kromě nohou a rukou použít také hlavu. Přes rychlé technické vybavení by čekali pár hodin, než by program prošel ohromné množství možností.

Mladý doktor věd se hluboce zamyslel: na planetce, kde má k dispozici jen nějaké čtvercové lesklé desky, si trosečník moc vymýšlet nemůže. Také jich má jen omezený počet, proto bude osm znaků maximum. Může tak nanejvýš velkým vynechaným místem naznačit mezeru mezi slovy.

Na počítači, připojeném k internetu, si vyhledal seznam lidí, kteří letěli k Apophisu. Především ho zajímaly jejich národnosti. Do pěti bitů se vejde jen anglická abeceda a číslice od nuly do šestky. Také je jisté, že začne něčím jednoduchým, třeba svým jménem. Nastavil proto výchozí jazyk na angličtinu.

Spustil dekodování a výstupem byl podivný text:

P G 5 J K Y O X

Chvíli na to koukal a pak došel k závěru, že tohle je určitě špatně. Znovu se zamyslel: zpráva obsahuje podezřele hodně jedniček. Trosečník se možná snažil zvýšit pravděpodobnost objevení vzkazu tím, že bude maximalizovat počet lesklých bodů.

Otevřel si výběrové okno a procházel názvy velkého množství různých kódování, které kdy lidé v počítačích použili. Tak BCD je blbost, protože by si omezil počet kombinací, nebo by skupiny byly šestibitové. Grayův kód by na takové vysílání byl dobrý, ale sestavit z hlavy pětibitovou kombinaci bylo náročné. Všechno je to zbytečně složité!

Potom ho napadlo něco geniálně triviálního. Musel se zasmát, protože

mozek se hned pochválil, jak je chytrý. Napadlo ho totiž, že stačí abecedu posunout tak, aby písmenu **Z** odpovídaly samé jedničky, tedy číslo 31. Pak bude písmenu **A** odpovídat šestka, tedy kombinace 00110. Ale jak tohle vysvětlí dekódovacímu programu?

Když nastavil platný interval kódů a program znovu spustil, zdálo se, že tohle je to pravé. Přestože anglicky to nebylo a francouzsky také ne. Už zbývala jen ruština.

Doktor věd si spustil poštovní program a poslal svou žádost astronomovi v Evropě, který zprávu v lahvi objevil.

„Pane docente, máte tu zprávu z Chile,“ hlásil vzápětí asistent.

Docent Čočka si přečetl žádost a podíval se na zprávu:

J A Z D E S I R

Stačilo mu pár sekund, zasmál se a odepsal:

„Zpráva říká: *Jsem tady! Ivan Rulikov.*“

5.

Jean-Pier stáhl Ivana za nohy do pilotní kabiny výsadkového modulu a dveře přechodového tunelu se začaly zavírat. Taková akce v beztížném stavu není bez následků a chvíli trvalo, než se oba stabilizovali.

Vtom se modul zachvěl, protože mikronálože odpálily zámky, které spojovaly modul s lodí. Impuls byl malý, ale dostatečný, aby se modul oddělil. Jedna sekunda místo tří minut podle protokolu. Ta Samanta se musela zbláznit!

Ivan měl nejlepší výhled. Oknem viděl čtvercový stín, který se rychle blížil. Jednou rukou se stále držel madla, druhou odklopil kryt přepínače nouzového oddělení a přeplnul ho. Automatická sekvence okamžitě zažehla všechny čtyři korekční motory najednou a modul začal za lodí zřetelně zaostávat.

Ivan se otočil zpět k oknu a viděl to, co velitelka, i s nepříjemnými detaily: krychlová kosmická sonda s velkou parabolickou anténou a zažehnutými motory byla pár metrů od nich.

„Drž se!“ zařval na Jean-Piera, který neměl ten výhled.

Vzápětí sonda zmizela z výhledu a narazila do nádrží lodi. Hektolitry kyslíku a hektolitry vodíku na zpáteční cestu – a jiskry elektrických zkratů. Exploze byla opravdu mohutná a vyhodila výsadkový modul z dráhy proti povrchu Apophisu. A nestejné působení ho ještě roztočilo.

V pilotní kabině se rozhoukala siréna. Jean-Pier se neudržel a náraz ho hodil na stěnu. Jean-Pier se pracně zvedl a postavil se proti odstředivé síle, kterou vytvářela rotace modulu. Ivan se držel pevně, ale rotaci modulu cítil v hlavě. Musel překonat menší dezorientaci, aby našel a jednou rukou stiskl tlačítko automatické stabilizace.

Rotace se rychle se snižovala, ale siréna zněla dál. Povrch se blížil! Ivan se pustil a oběma rukama manuálně zadával příkazy řídicímu systému. Hlavně aby fungoval ještě chvíli! Po očku zkontroloval, že se Jean-Pier něčeho drží, a rychle stiskl potvrzovací tlačítko.

Hlavní motor zachrchlal, alespoň tak to Ivanovi připadalo podle záchvěvu podlahy, ale nespustil se. Také zelené tlačítko okamžitě zhaslo. To velké přetížení po explozi lodi asi motoru moc dobře neudělalo. Ivan se však nenechal vyvést z míry, usmál se a sebejistě prohlásil:

„Vyhnali jsme pavouky a teď jedéem!!!“

Stiskl zelené tlačítko znovu. Rozsvítilo se, hlavní motor naskočil a vzápětí dosáhl plného výkonu. Přetížení je přibilo k podlaze, ale Ivan měl dost síly, aby hned, jak siréna přestala šílet, stiskl modré tlačítko a zahájil sestupovou sekvenci.

„Jak je ti, veliteli?“ obrátil se na Jean-Piera.

„Nech si toho,“ odpověděl otřeseně tázaný a pokusil se o úsměv, „Kdybys čekal na můj rozkaz, už bylo po nás... Co se vlastně stalo???“

„Tohle byla sonda, co sem před deseti lety poslal ten miliardář. I kdybych ji tak dokonale neviděl, tak jiná tu těžko bude. A měla zažehnuté motory: tohle nebyla nehoda, ale útok! Teď se rychle převlékneme a usadíme se, za chvíli přistáváme... Chceš pomoci?“

Ale Jean-Pier zakroutil hlavou, mávl rukou a opatrně došel k boxům s vnějšími skafandry. Pomalu, po tom nárazu do stěny cítil každý sval, svlékl lehký skafandr, vytáhl z boxů svůj skafandr pro vnější prostředí a začal se do něj soukat. Ivan mu pomáhal a pak se vyměnili. Ivan byl ve svém skafandru během tří minut.

Jean-Pier se posadil do křesla, které bylo dimenzováno pro objemný skafandr, a Ivan ho napodobil. Na dotykovém displeji si vyvolal seznam poruch a nespokojeně u toho bručel. Asi jako medvěd.

Zanedlouho výsadkový modul přistál.

* * *

Počítač byl odolný a spolehlivý, ale realita se proti nim spikla.

Při explozi olízl ohnivý jazyk stěnu modulu a na chvíli se zdržel u vzpěry přistávací základny. Teď měla noha dosedací talíř napůl odtavený a mírně se zkroutila žárem, takže byla o deset centimetrů kratší. Na neřešitelný problém bylo zaděláno.

Systém zpracování obrazu měl k dispozici čtyřiašedesát mikrokamer, rozestých po důležitých místech uvnitř i vně trupu. Každá z nich viděla sotva na tři metry, ale mnohá místa snímalo několik kamer. O přistávacích nohách to platilo také.

Po explozi lodi těch kamer už bylo k mání jen osmačtyřicet, ale systém správně rozpoznal poškození a špatnou zprávu předal centrálnímu počítači. Jenomže ten mohl tak nanejvýš pokrčit rameny, kdyby nějaká měl – tohle byla už jen třešnička na dortu průšvihů.

Právě vypisoval seznam závad a snažil se přistát s minimální spotřebou paliva, protože pro prudké zastavení po explozi ho většinu spotřeboval. Už věděl, že tenhle stroj z planety neodletí. Nebude to první Apophisova oběť.

Poškození přistávacích vzpěr bylo rozpracováno v grafické knihovně, tak počítač na vedlejší obrazovce zobrazil záběr na poškozenou nohu z vhodné kamery. Systém zpracování obrazu vzpěru orámoval červenou čarou a doplnil svítivě růžový text:

Vzpěra dva poškozena následovně:... Závěr: po dosednutí na povrch hrozí převržení modulu.

Jean-Pier jen flegmaticky pokrčil rameny a prohlásil:

„To si užijeme...“

Ani Ivana to nevzrušilo. V jedné dvacetině gé to bude jako do peřin. Pak se ale otočil na kolegu a navrhl:

„Mám nápad, Jean-Piere: budu připravený v přechodové komoře a jakmile dosedneme, vyběhnu ven a ten modul přidržím a pak ho něčím podepřeme.“

„Ty máš nápady, medvěde, vždyť tě to...“ vykřikl Jean-Pier vyděšeně, ale pak mu došlo, že nerozmačká. Ne při dvacetině gé. Znovu upadl do těžké deprese a s úšklebkem zakroutil hlavou:

„Stejně už odtud neodletíme! Nech ho padnout... To je rozkaz.“

* * *

Skutečně předpokládaný děj nastal a výsadkový modul se převrátil.

Uvnitř modulu se to neobešlo bez strašlivých zvuků, ale nakonec se výsadkový modul položil přesně mezi dva velké balvany a už se ani nehnul. Bylo překvapivé, že kromě kamer a několika drobností se nic nepoškodilo.

Ivan všechno zkontroloval, především ekosystém podpory života. Byl plně funkční. Jean-Pier ho u toho mlčky bez většího nadšení pozoroval, a když mu zahlásil, že s kyslíkem i vodou vydrží dva měsíce, prohlásil:

„Houby, za třináct dní je po nás tak jako tak.“

„Ale to je skvělé,“ zvolal Ivan a své nadšení vůbec neskrýval, „Máme třináct dní k dobru. Na rozdíl od Samanty...“ dodal tiše. Jenže najednou vyskočil, jako by si sedl na připínáček, a zařval, jako by jich měl pod zadkem celou krabičku. Při pěti setinách gé to má poněkud nebezpečné důsledky.

„Jean-Piere! Okamžitě musíme ven!“

„Co blbneš?! Co se děje, ty cvoku?“ probral se Jean-Pier.

„Kdo je na tomhle štru kromě nás?“ šťouchl ho Ivan do ramene.

„No jo, asi ten robot. Kyklop... Pokud je ještě funkční!“

„To víš, že je! Kdo myslíš, že na nás poslal tu sondu?“

„Naopak tu musíme zůstat, venku by nás snadno oddělal.“

„To ano, ale musel by nás dostihnout. Zas tak rychlý není, pokud vím... A těžko bude mít střelnou zbraň...“

Ivan se na chvíli zamyslel a pak smutně pokýval hlavou:

„Musíme ven, Jean-Piere! To, co má určitě, je plazmový hořák! Bez něj by některé konstrukce nesestavil. Je to rozhodně lepší, než sem dopravovat další tunu šroubků a maticek... Palivo už nemáme, ale když naruší zásobníky kyslíku, vyhodí nás do povětří. Musíme ven a oddělat ho dřív než on nás!“

Jean-Pier se zasmál, ale nijak uvolněně to neznělo.

„Není to jedno? Třináct dní nebo třináct hodin? A jestli je tak chytrý, že dokázal to všechno, z čeho ho podezříváme, tak po nás nepůjde! Proč taky? Musí mu být jasné, že za třináct dní je po nás.“

„Máš pravdu, on nepůjde po nás, on přijde zničit výsadkový modul.“

„Teď už ale fantazíruješ!“

„Ale vůbec ne! Mohli bychom kontaktovat Zemi a prozradit jim, co všechno jsme tu našli. To nemůže riskovat!“

„Ale modul nemá tak silnou... no jo, promiň, nakonec budeme od Země jen pár kilometrů a spojení by mohlo fungovat... Ale stejně je otázka, jestli nás někdo bude poslouchat! Moment – nic s tím neuděláme! Viděl jsi seznam závad? Vysílačka není funkční... Sakra, to je smůla!“

„Možná se nám ji podaří opravit. Ale on tohle neví! Chceš mu to snad říct?“

„Klidně, ale asi by to nepomohlo. Takové ponížení: prosit plechovku plnou elektroniky o život, který za třináct dní beztak skončí!“

„No právě.“

Pojednou za nimi sám přišel důkaz, že má Ivan pravdu. Na obrazovce naskočil text s hodnotami a počítač oznámil:

„Bylo navázáno spojení s elektronickým systémem Kyklop. Byla mu předána žádost o pomoc. Vyčkejte, už je na cestě.“

„Já se zblázním, on nás prásknul!“ zařval Ivan do obrazovek, „Potřebuješ ještě další důkaz, Jean-Piere? Musíme ven. Určitě bude pronásledovat nás a nezničí nám bydlení! A ten velitelský kukuč na mě nezkoušej, klidně tě vytáhnu násilím!“

Už jste někdy zápasili s medvědem při pěti setinách gé?

* * *

Jean-Pier vysadil Ivana na ramena a ten otevřel vnější dveře přechodové komory. Jak mu držel nohy, aby z ramenou nesklouzly, cukl s ním lehce nahoru a Ivan proklouzl ven. Postavil se na trup výsadkového modulu a rozhlédl se.

Vrchol modulu ležel do svahu, který pozvolna stoupal k hvězdnému nebi. Sotva třicetimetrový kopeček. Zbytek výhledu zabírala rozlehlá planina, plná kamínků, kamenů i skal. Nějaké vysoké kopce se zvedaly až za obzorem.

Ivan byl spokojen: když budou přebíhat mezi osamělými skalami, dokážou robotovi unikat. Nejspíš by mohli tenhle kopeček obejít a oklikou se dostat ke stavbám a k Lajce. Když z ní dostanou tu maskovací fólii, astronomové na Zemi si toho hned všimnou.

„Co vidíš?“ ozval se nedočkavě Jean-Pier z přechodové komory.

„Překrásnou krajinu, úžasné hvězdičky... ale Kyklopa ne. Hod' mi sem ty patrony.“

Před odchodem se zastavili ve skladu, Ivan chtěl mít nějakou zbraň na robota a neměli nic jiného než patrony, kterými měli planetku před příletem k Zemi narušit.

Jean-Pier mu opatrně hodil nejprve jednu a potom druhou patronu, kterou vyndali z jediné bedny, co stihli naložit. Musel jemně, protože kdyby zabral a Ivan ji nechtyl, vyhodil by čtyřkilovou patronu do kosmu.

„Tak pojď, než se tu objeví ta jednooká potvora... Já skáču.“

Odrasil se, samozřejmě mírně, protože tady dokázaly svaly na nohou vyslat člověka na oběžnou dráhu, a pomalu se snesl vedle modulu. Dopad ani necítil. Otočil se k modulu a přitom letmo zkontroloval kopec, odkud určili, že by se měl Kyklop objevit, a hlásil:

„Pořád nic! Kde se touláš, Jean-Piere?“

Jean-Pier neodpověděl, ale vzápětí stál na modulu. Podíval se na Ivana pod sebou:

„Však už jsem tu. Uхни, ať... nebo já jdu raději kousek dál.“

Vyzkoušel si několik nepatrných krůčků, každý asi dva metry dlouhý

a chystal se seskočit. Ivan koutkem oka zachytil na kopci pohyb a ihned se tam podíval. Pak již byly události rychlejší než myšlenka.

Kyklop na kopci se pohyboval rychle k nim, ale najednou prudce zastavil, prakticky na místě, mávl pravým manipulátorem a hodil po nich více než třicetcentimetrovým šutrem.

Jean-Pier se na Ivanův výkřik pokusil dostat zpět do přechodové komory, ale vědom si nepatrné gravitace se pohyboval jako zpomalený film.

Balvan se naopak pohyboval ďábelsky rychle a ve třech sekundách překonal necelých sto metrů, dopadl na výsadekový modul, odrazil se a trefil Jean-Piera do hrudi. Jeho kinetická energie byla taková, že ho odhodil na padesát metrů a přirazil ho k pětimetrové skále.

Kyklop nevyužil své výhody a zmizel Ivanovi z očí. Jean-Pier na Ivanovo volání nereagoval a Ivan se snažil k němu dostat, co nejrychleji mohl. *Skafandr je jako nafouklá pneumatika, uvažoval, vzduch musel podstatně omezit sílu nárazu.*

Avšak i zdálky bylo jasně vidět, že je pozdě. V záři slunce v nadhlavníku bylo zřejmé, že je Jean-Pierův skafandr poškozený. Kámen se mu odrazil od hrudi směrem vzhůru a poškodil obrubu skafandru, do níž byla usazena přilba. Náraz zřejmě přilbu i nadzvedl. Dekomprese byla rychlá a Jean-Pier otřesený nárazem již nestihl nic udělat.

Ivan se zvedl od Jean-Piera a velmi pomalu se otočil ke kopci. Robota nikde neviděl. Došel k závěru, že kamaráda zatím nechá tady a bude pokračovat v původním plánu odlákat Kyklopa od modulu. Až ten stroj zlikviduje, zatím nevěděl přesně jak, vrátí se pro Jean-Piera a do modulu.

Automaticky zkontroloval ukazatel kyslíku, který bude ještě několik hodin v zeleném poli, a dlouhými kroky od skály ke skále začal obcházet kopec.

* * *

Bylo to opravdu o nervy!

Poskakoval jako žába z leknínu na leknín a přitom se rozhlížel. Kyklop sice nemohl přijít odkudkoliv, ale už viděl, jak rychle se dokáže pohybovat. Možná neumí kmitat nožičkami tak rychle jako člověk, ale zase je tady tak dlouho, že si našel optimální způsob pohybu. A ještě šetří energii!

Ivan zkusil něco jiného: odrazil se o ždíbiček víc a za letu se ještě otočil kolem osy. Na vrcholu byl nějakých pět metrů od povrchu, měl skvělý přehled, ale robota nikde neviděl. Alespoň se ujistil, že již obešel kopec a směřuje k usedlosti.

Byl to divný název pro několik krychlových a válcových staveb, navíc vybudovaných robotem, ale nějak se mu v mozku to slovo vylíhlo a bylo stejně dobré, jako spousta jiných.

Skok byl dlouhý, pomalý, poklidný, ale když po něm hodí šutr jako po Jean-Pierovi, byl by bezbranný. Bravurně zvládl dopad, ale tenhle akrobatický cvik už raději opakovat nebude – když uvidí dobře robota, robot uvidí dobře jeho. Vrátil se zpátky k chůzi, respektive k přízemnímu letu.

Opět pocítil pochybnosti. Honí ho ten stroj nebo ne?! Nestojí tam někde vpředu a nečeká na něj? Až k němu sám dojde, tak ho jen vezme trubkou po palici a bude vystaráno.

Vtom spatřil prasátko, přesněji odlesk jako prase. Potěšilo ho, že Slunce je na jeho straně. *U skafandru pro vnější prostředí jsou odlesky ve viditelné části spektra minimalizovány*, říkal si Ivan, ale pak mu došlo, že teplo naopak odráží a pro robotův bolometr bude snadné ho zaměřit. Takže další nebezpečí: musí se držet ve stínu.

Robot pomalu scházel z kopce a vracel se k usedlosti. Takže správně odhadl, kam směřuje. Ivan si uvědomoval, že se dopouští antropomorfizmu, ale nemohl si pomoci. Bylo jednodušší takto uvažovat a už ho přestalo bavit sám sebe pořád opravovat. Je jedno, jak ta elektronika uvažuje, podstatný je výsledek.

Při porovnání vydané energie zatím člověk prohrával!

* * *

Po půlhodině kličkování mezi balvany již byly stavby usedlosti v dohledu jako temné stíny, zakrývající hvězdy. Na Apophisu totiž nastala noc.

Podle dvou odlesků, které Ivan zahlédl, se robot pohyboval stejně rychle stejným směrem. Nevěděl, zda robot nemá tu informaci, nebo mu to je jedno, ale nezdálo se, že by vyhledával stín. Jenomže pak Slunce zapadlo za obzor a další úvahy na toto téma neměly smysl.

Vlastně se situace vyvíjela dobře, protože jen na usedlosti se najde vhodný materiál, dost odolný, aby robotovi ublížil. Také jen tam na něj může něco shodit. Ještě pořád měl ty dvě patrony! Uvažoval i o nějaké lavině, ale musel to zavrhnout: v téhle gravitaci by stihla uhnout i želva. Tak jak dostat ty patrony robotovi pod zadek?

Škoda, že neměli čas ty stavby pořádně z oběžné dráhy zmapovat. Teď se mezi nimi bude motat jako nudle v bandě. Ale alespoň si je pořádně prohlédne. Tohle tady vypadá na hlavní rouru k nádržím. Jen si to uvědomil, dostal nápad – kyslík s vodíkem přece rád vybuchuje!

Chvilí ten nápad přehazoval z kouta do kouta a shromažďoval pro a proti. Aby to fungovalo, muselo by v těch nádržích něco být. Kdy naposledy běžely místní raketové motory? Před třemi měsíci? Ne, před šesti – vzpomněl si, že zachytil nějakou informaci o opakovaném zjasnění planety.

Takže všechno spálil? To určitě ne, generátor bude mít velkou setrvačnost. To je pravda, ale za tak dlouhou dobu stejně většina plynu unikla drobnými netěsnostmi.

Třeba to bylo jinak: robot udržoval nádrže natlakované, aby měl jistotu, že bude palivo připraveno, kdyby bylo třeba planetku znova postrčit. Potom budou nádrže naopak plné. Ale jak to zjistit?

Když Ivan za další čtvrt hodinu doplachtíl ke dvěma nádržím, přikrytým tmavou fólií, které byly jen několik desítek metrů od motoru, začal je ohledávat. Podle průměru se jednoznačně dalo odlišit přírodní potrubí od

několika pomocných. Také našel kompaktní čerpadlo na výstupním potrubí, které dopravovalo médium do spalovací komory motoru.

Opatrně se propletl mezi rourami ke druhé nádrži. Potrubí bylo identické. Tady objevil nějaké snímače, které předtím přehlédl. Posvítil si na ně, aby viděl detaily. Hned zase zhasl, aby ho tu robot nepřekvapil. Tohle byly určité snímače tlaku. Ale bez displeje! Robot je zřejmě četl bezdrátově. Bezdrátově? Že by bluetooth???

Ivan se sice v technice nízkých teplot nevyznal, ale bylo by logické a nejlevnější použít standardní produkci nějaké pozemské firmy. Rozepnul si dva zipy na bříše a odhalil pružnou klávesnici. Nacvičenými pohyby klávesnici aktivoval a spojil se s elektronikou skafandru. Však vnější skafandr byla taková malá, osobní kosmická loď.

Chvilí se mezi rourami vrtěl, než našel ideální pozici, potom natočil levou ruku se zrcátkem tak, aby viděl celou slabě osvětlenou klávesnici, a pravou rukou vyřukal povel. Na displeji v přilbě, kam počítač průběžně zobrazoval údaje o vnitřním prostředí skafandru, se po pár úhozech zobrazila nabídka přijímačů rádiových signálů. Ivan vybral <Modrý zub> a ten hned oznámil: *V dosahu je jediný zdroj... Páruji...*

Ivan s napětím čekal, co se na displeji ukáže. Vtom se v zrcátku na ruce, které již nesměřovalo na klávesnici, mihl nějaký stín, co zakryl hvězdné nebe. Ivan se prudce otočil a oslnil ho reflektor, kterým si na něj robot posvítí. Řítil se na něj, pravý manipulátor připravený k úderu.

Jenže Ivan se nedokázal pohnout. Stál tam v šoku jako Lotova žena.

6.

Ráno bylo chladné, ale docela příjemné. Vycházející slunce přinášelo naději krásného dne a příroda se to snažila nezkatit. Ta dobrá nálada se nějak přenesla i na lidi. Přes brzkou ranní hodinu se nikdo nemračil a alespoň na krátký okamžik všichni zapoměli na problémy a tolik nespěchali.

Rost'a zašel do krámků v jejich ulici, koupil si snídani a příjemně si popovídal se sousedy ve frontě a prodavačkou Valjou, co měla necelý měsíc do důchodu. Ale za pultem se nezastavila ani na okamžik!

Když Rost'a vyběhl po schodech ta tři patra, zul se v chodbě a vstoupil do kuchyně, našel tam nahé děvče u sporáku. Právě na něj opatrně položila hrnek s mlékem. S potěšením si prohlédl božsky tvarovaný zadeček, ale když se k němu otočil bouřkový mrak, zatvářil se zklamaně a udiveně se zeptal:

„Co se děje? Venku je krásně a ty se takhle mračíš!“

„To musíš mít nutně čerstvé rohlíky? A běžet pro ně každé ráno? Už jsem ti říkala, jak důležité pro mě je, když tě mám při probuzení vedle sebe!“

Zajiskřilo se jí v očích a Rost'a už věděl, že bude následovat poučení. A příznivé pro něho zrovna nebude! Pak ho hlasem, přetékaným ztracenými nadějemi, informovala:

„Dneska jsem tě moc chtěla, ale tys byl pryč. Tu ideální chvíli jsi prošvihl!“

„Tak to mě vážně mrzí,“ řekl na to Rost'a s úsměvem, protože na nějaké třenice neměl ani trochu nálady. A také se už těšil na ty čerstvé rohlíky.

* * *

Po snídani si sedl k počítači a veden silnou předtuchou otevřel jako první věc poštu. A skutečně tam byl – dopis, co mu změnil život!

Bylo překvapivé, že mu psal strýc Vasil, o němž si Rost'a myslel, že nedokáže poštovní program ani spustit. Zklamaně ho otevřel – od strýce se nic převratného čekat nedalo. Že by se naučil pracovat s počítačem jen proto, aby se do něj navážel častěji než jednou ročně při rodinném setkání?

Ale skutečně to byl dopis od toho nevěřícího Tomáše. Na pouhý výsměch byl však příliš dlouhý. Rost'a se obrátil ke dveřím ložnice a medovým hlasem zavolal:

„Sašenko, pojd' sem, prosím.“

Váhavě nakoukla, protože si myslela, že ji láká do postele, ale když zjistila, že sedí u počítače, šla k němu a dala mu pusku do vlasů:

„Kdo ti píše?“

„Strýc Vasil. Už to je podezřelé. Navíc se podívej, jak je text dlouhý. Bude to důležité! Buď tak hodná a přečti si to se mnou.“

„Dobrá, už čtu.“

Bud' zdráv, Rost'o!

Doufám, že tě naše rozepře neznechutily tak, že bys dopis smazal, aniž bys ho otevřel. Protože došlo na věci, pro které jsem se Ti smál. Možná se teď směješ Ty, ale nejde o mou pozdní lítost, nýbrž o skutečnost.

Tak především tu je zvýšený počet zemětřesení, někdy až několik za den. Mluví o těch, co pocítujeme na stanici a za posledních čtrnáct dní tři dost silná, která vyděsila obyvatele až v městě. Místní ale mluví až o desítkách malých zemětřesení v některé dny. A při úplňku se prý země chvěla i v noci. Jen trochu, ale zato neustále.

Letěl jsem k nim včera a to, co jsem viděl, mě donutilo, abych ti napsal. Ale přemýšlím nad tím už týden. Tajga za řekou se skutečně mění! Určitě si říkáš, že se tajga mění neustále, a je to pravda. Nemůžu ti poskytnout žádné vědecké fakty, jen vlastní pozorování. Sam víš, že povrch se někde zvedá a jinde klesá: přijdeš na stejné místo za týden, a nepoznáváš ho. Ale teď se všude objevují malé kopečky a větší vyvýšeniny. Žádný pohyb samozřejmě není vidět, ani vegetace není poškozená, ale lidské oko to vidí. Změni se odstíny a stíny. Vidím to já, ale co teprve místní. Ti z toho úplně šili!

Když jsem byl v největší vesnici, zavolal si mě stařešina a vyprávěl mi o události staré sto dvacet sedm let. Příběh mu vyprávěl jeho otec a jemu zase jeho otec. Udivilo mě, jak velkou snahu vyvinul jeho děd i otec, aby byl popis přesný. Zmínil se také o tom, že i tehdy se tajga zvedala, zvěť utíkala pryč, ptáci odlétli, hmyz se zavrtal do země a tajga ztichla. Zůstalo jen chvění a podivné temné zvuky. Určitě to byly ty, co při úplňku prý slyšeli všichni.

Na oplátku jsem mu vyprávěl o blížící se planetce, ale ujišťoval jsem ho, že pravděpodobně místo dopadu bude až někde za Kamčatkou, nejspíš do moře. Z toho nám logicky vyplynulo, že duch Země, řečeno jeho slovy, viděl blížící se katastrofu tehdy a vidí ji i dnes. A že se připravuje k zákroku. Když jsme se dobrali k tomuhle, málem tloukl hlavou o zem. A já jsem si hned vzpomněl na Tebe. Ani na úřady jsem nezapomněl. Informoval jsem je, ale ty na mě nemají čas.

Netuším, čím se právě zabýváš, ale jestli máš čas, přijed' za námi, i Máša tě ráda uvidí. A ty zase uvidíš, cos ještě neviděl.

Napiš, jak ses rozhodl.

Vasja K.

Rost'a očekával boj.

Sašenka určitě bude chtít jet za strýcem Vasilem taky. Ale on ji s sebou vzít nechce! Co když má pravdu a tajga bude nebezpečná? Nikdy by si neodpustil, kdyby se Sašence něco stalo. Jednoduchý výpočet ho dovedl k závěru, že ke strýci dorazí ve chvíli, kdy planetka bude vůči Zemi v pozici, ideální pro likvidaci.

Sám si nebyl jistý – musí pro svou pravdu zemřít? Bylo jasné, že strýc domov neopustí. Teta Máša měla podlomené zdraví a nějaké cestování na

velké vzdálenosti by asi nepřežila. Když tam ale pojedete – má se tvářit jako sebevrah, nebo tvrdit, že vlastně svým teorií nevěří? Vysmát se strýci, že má vidiny a že jde jen o trochu jinou reakci na začínající léto?

Rost'a si poprvé za šest měsíců známosti uvědomil, jak moc se jejich pohled na budoucnost jich samotných a jejich vztahu od sebe liší. Rost'a chtěl bádát, cestovat za záhadami, pokládat otázky sobě i jiným a šťourat se v souvislostech. Saša chtěla zmizet z města k rodičům na venkov a mít rodinu a hospodářství. Rost'a proti svatbě nic neměl, ale s těmi dětmi by zas tolik nespěchal! A představa, že se bude starat o slepice, kozy či prasata, mu přišla doslova ujetá.

Jenže ji miloval tolik, že si tajně vyhledal články s radami na téma dlouhodobých a stabilních vztahů. Věřil, že z té záplavy vybral ty správné: chytré i moudré, láskyplné i spravedlivé.

Výsledkem totiž bylo zjištění, že to, co dělá, je častá rada: zacházejte se vztahem jako s květinou, pečujte o ni každý den, každou minutu, dbejte, aby nechřadla ani nepřebujela tak, že by nedokázala reagovat na změny. Přemýšlejte nad vztahem a nenechte ho živelnému vývoji!

Další věc, která mu vrtala hlavou, zněla jednoduše: trvalý vztah vzniká ve chvíli, kdy se zamilovanost, která odpustí vše, mění na 'pracovní součinnost', kdy ji jsou oba vědomi schopností, možností a hlavně ochoty druhého dosáhnout cíle, který bude pro oba výhodnější než stávající stav. Označení 'párová strategie' se mu ani trochu nelíbilo, ale asi vystihovalo podstatu.

Jenže nikde již nebylo vysvětleno, jak se pozná, že zamilovanost skončila. Nebo zda ta změna zamilovanosti v cestě za společným cílem je rychlý zlom nebo dlouhý proces. V sobě se jakž takž vyzná, ale jak má poznat, že ten druhý už také odložil ty růžové brýle? Takovou informaci nikde nenašel.

S trhnutím si uvědomil, že zírá na obrazovku, ale myslí na to krásné děvče stojící bez hnutí vedle něho a objímající ho svou vůní. Bylo jasné, že i ona dopis dávno dočetla, ale neporušila to dlouhé ticho ani zvukem, ani pohybem. Že by nebyla tak lehkovážná, jak se mu poslední dobou zdála? Že by se dokonce zamyslela???

To ho zaujalo: zaklonil hlavu, a když k němu sklonila svou vážnou tvář, zahleděl se jí do hlubokých očí. Vzpomněl si na otce, který se občas ptával matky, když zjistil, že nevnímá. Nemusel se nutit, pohled mu zjhl a hlas sám přešel do něžného šepotu:

„Kde myšlenky tvé toulají se, kde?“

Dala mu pusu na čelo a šla si sednout na postel. Vidět ji tak dlouho bez jediného pohybu, snad i bez mrkání, bylo pro Rost'u něco nového. Nejistě se na něj usmála a rozvážně řekla:

„Je mi jasné, že tam jet musíš. Počkej, nic neříkej: hrozí ti nebezpečí, asi hodně velké, ale jet tam musíš. Nejde jen o to, že uvidíš realizaci svých představ, že se potvrdí tvé šílené teorie, jde také o potvrzení, že si za svými názory stojíš a jsi ochoten pro ně něco obětovat. Musíš to dokázat strýci i sobě. Především sobě! Myslím, že když tam nepojedeš, budeš si to vyčítat už napořád... Psychologie zná mnoho takových případů, kdy se logické

argumenty proti zásadnímu činu vytratily a na jejich místo nastoupily výčitky a sebeobviňování ze zbabělosti. Rozhodně to není dobré ignorovat, přes těžké trauma to některé lidi dovedlo až k sebevraždě... Já s tebou ale nepojedu. Našla bych spoustu důvodů, počínaje problémy v práci, kdybych si chtěla teď vzít dva týdny dovolené, ale vím, jak nesnášíš tuhle rádobu morální argumentaci. Musí ti stačit jeden: mám docela obyčejný strach. O sebe i o tebe. Hmm... taky nejsem takový cvok... Ale budu na tebe čekat, a jestli se vrátíš a budeš o to stát, vezmu si tě. Myslím si totiž, že zásadový cvok bude ten nejlepší otec mých dětí.“

Rost'a na ni zíral, neschopen jediného slova, protože pocítil ten dotyk osudu: právě prožil okamžik, kdy byl vytčen společný cíl a zamilovanost se mění na ochotu k 'pracovní součinnosti'.

Převalila se přes něj vlna smutku ze ztráty ráje. To asi odložil ty růžové brýle. Nebo ne, to Sašenka je odložila za ně za oba! Škoda, že se na to nedalo připravit. Žádný článek se totiž nezmiňoval o tom, jak moc to bude bolet!

7.

Robot rozsvítil reflektor a vyřítil se proti Ivanovi. Jenže ten stál jako solný sloup. Očekávat situaci, a náhle se v ní ocitnout, jsou dvě diametrálně odlišné události. Leknutím se nemohl pohnout, jako by měl nohy vrstlé do skály!

Ale najednou, dva metry před Ivanem, se Kyklop z ničeho nic zastavil. Skoro na místě! Nechal napřažený manipulátor klesnout a aktivoval rádio:

„Jednotka Kyklop A2 zde plní zadaný úkol. Člověk tu být nemá! Kdo jste? Identifikujte se.“

Pohnout se sice nemohl, ale mozek mu pracoval na plné obrátky. Musí to být lež, kterou si robot nemá jak ověřit:

„Jmenuji se Ivan Rulikov. Buď zdrav, Kyklope. Také já tu plním úkol, který mi v lednu zadal pan Goldon. Mám zjistit, jak se ti daří plnit jeho příkazy!“

„Všechny příkazy jsem splnil! Kdyby ne, nebyl by přece Apophis tam, kde se nyní nachází.“

„Ano, to je pravda. Za třináct dní se setká se Zemí. Ale zeptat jsem se na to musel... Ještě bych se měl podívat na elektrolytickou jednotku.“

Ivan mávnul ke krychlovému stanu asi dvě stě metrů za robotovými 'zády'. Spolu s robotem se vydali na cestu. Ivan musel obdivovat robotovy dokonale úsporné pohyby.

„Je jednotka v činnosti?“

„Ne, pane. Už to nebylo potřeba.“

„A když bude třeba nějaká korekce?“

„Nepoměr mezi hmotností planety a silou motorů je velký a jakákoliv korekce trvá dlouho. Apophis je na správné dráze. Pokud ne, šlo by o nesplnění úkolu. Máte snad nějaké informace o špatné poloze planety?“

„Ne. V tomhle bodě je pan Goldon s tebou naprosto spokojen. Mám ti vyřídít pochvalu, ale nevím, jestli to pro tebe něco znamená.“

„Znamená, pane. Přesné plnění příkazů mám nastaveno jako prioritu. Nebrání-li tomu fyzikální zákony nebo stav reality, jsem vždy úspěšný.“

Chvilí skákali mlčky.

„Pana Goldona také zajímalo, jak ses tady zařídil.“

Kyklop dvě tři sekundy mlčel, ale pak řekl:

„Nerozumím otázce, pane.“

„Uvažoval o tom, zda sis tady zařídil nějaké bydlení, nějaké místo, kam se vracíš... Někjaký přístřešek.“

Ivan doufal, že tam by mohl najít nějaké nářadí, něco do ruky, čím by měl šanci robota poškodit. Stačilo by zohýbat mu nohy. Když nebude pohyblivý, nebude už nebezpečný. Byl v tom i kus pomsty za Jean-Piera: když nevyřadí z činnosti jeho vnímání, bude si spolu s ním užívat srážku se Zemí. Bylo to absurdní, ale Ivanovi se to jako satisfakce jevilo.

„Ano, postavil jsem si stan u skalní stěny. Skála mě chrání před

mikrometeority ze směru letu planety a krytý prostor zvyšuje teplotu, což šetří energii mého generátoru.“

„To je pravda, ale životnost tvého generátoru je dána poločasem rozpadu radioaktivního prvku a neexistuje způsob, jak to změnit.“

„Vím to, pane, ale o to více tepla se dostává mým obvodům a prodlužuje to jejich životnost. Generátor má skoro trojnásobnou životnost než samotné obvody, takže má funkčnost se tím reálně prodlouží.“

„Výborně, máš to dobře sesumírované... Co to je???“

Ivan zaznamenal pod sebou na skále něco lesklého. Oba se zastavili, Ivan se o tři metry vrátil – ležela tam kovová tyč, dlouhá asi tak půldruhého metru. Určitě víc než Kyklopovy manipulátory. Ivan zajásal, protože jeden konec byl zdeformovaný, bude se dobře držet, druhý byl zašpičatělý.

Ivan se u tyče zastavil a pomalu ji zvedl. Tady vážila sotva jeden kilogram. Špičatý konec zvedl před přílbu do výše očí a upřímně se podíval:

„To jsem ještě neviděl: ocel zlomená jako párátko.“

Kyklop měl naprogramovanu i zvědavost. Zastavil se vedle Ivana a podíval se na tyč, kterou Ivan v ruce otáčel jako mažoretka na přehlídce a prohlížel si oba konce. Bezelstně se zeptal:

„Co je to párátko? Párátko je také špičaté?“

„Ty taky něco nevíš,“ podíval se Ivan a chtěl odpovědět, že je to pomůcka, když mu zůstane jídlo mezi zuby, ale pak mu došlo, že to by Kyklop musel znát lidskou anatomii a desítky dalších pojmů, které horko těžko vysvětlíte malému dítěti, natož robotovi. Pak si ale řekl, že je to jedno:

„Párátko je tenká dřevěná tyčka dlouhá jako prst, kterou si lidé čistí ústa,“ mluvil pomalu, zhluboka dýchal a soustředil se na ten jediný pohyb, vyžadující přesnou koordinaci, „Abys pochopil, ukážu ti, jak se to dělá. Představ si, že jsi kus masa, co uvízl mezi zuby. S párátkem se potom dělá tohle...“

Kyklop ještě kousek postoupil, až stál vedle Ivana, bedlivě poslouchal a fascinovaně pozoroval vrtící se tyč v Ivanově pravé ruce. Ve zlomku sekundy, kdy tyč byla špicí proti Kyklopovi, chytil Ivan levačkou pokřivený konec a pohybem, kterým veslař, klečící v loďce na jednom kolenu, mává pádlem, vrazil¹⁴ tyč do robotova válcovitého těla.

Jenomže tady byla jen dvacetina pozemské tíže. Ivan se sice levou nohou vzepřel o kámen, ale když tyč do Kyklopa narazila, Ivana síla vlastních svalů odhodila pryč. Průraznost se sice snížila, ale pořád byla dostatečná, aby tyč pronikla do robota, zdevastovala několik obvodů, vyvolala pár zkratů a ještě rozlámala Peltierovy články na jeho atomovém srdci.

Kyklop ovšem stihl mávnout manipulátorem a dodat Ivanovi pár dalších metrů za sekundu, takže ho odpálil jako golfový míček na víc než sto metrů. Kdyby ho nezastavila skála, pravděpodobně by se z něho stal nedobrovolný

14 Poznámka čtenáři, který dosud nebyl ve vesmíru: gravitace působí vždy směrem k hmotnému tělesu, tj. dolů. Ivanova tyč se však pohybovala vodorovně, tj. kolmo na směr gravitační síly. Působení gravitace na tyč vnímáme jako její váhu, ale na sílu nárazu špičky do Kyklopa vliv nemá. Zde je podstatná síla Ivanových svalů a setrvačnost tyče, jež na začátku pohybu brání, ale na konci má zásadní vliv na průraznost. A ještě drobnost: kdyby nebyla špičatá, neprorazí ani krabici od bot!

Apophisův satelit.

Ve dvacetině gé zůstal přilepený na skále jako moucha na plácačce. Když se vzpamatoval, rozhlédl se. Chvilí mu trvalo, než našel tu hromadu šrotu. Už se nehýbala. Opatrně se rukama odrazil a pomalu klesal k úpatí skály.

Vtom ho osvítilo poznání, byť byla tato informace již zbytečná. Došlo mu, proč ho Kyklop tak snadno sledoval. Vnější skafandr je taková osobní kosmická loď, která ale má pár věcí stejných, jako dospělí bráškové: mezi nimi také automatický odpovídač. Robot se dotazoval, odpovídač automaticky odpovídal a Ivan s tím nemohl nic udělat.

Vlastně ani netušil, na kterém místě skafandru je ten čip zašitý!

* * *

Ivan přeskákal zpátky k robotovi. Opatrně se k němu přiblížil, chvíli ho pozoroval z bezprostřední blízkosti a nakonec se odvážil tyč vytáhnout. Trochu to zajiskřilo a bylo to.

Ivan si totiž vzpomněl na T1000 z filmu Terminátor. Na rozdíl od něj se Kyklop sám nesloží, ale samoopravné systémy existují už dávno a jen v Best Robotics vědí, jaké zázraky do něj namontovali. Proto mu tyčí odtrhl nejprve jeden manipulátor, potom druhý a pak se pustil do nohou.

S každou končetinou, kterou odtrhl, několikrát zatočil v ruce, a když ji pustil, vylétla na oběžnou dráhu planety. Vždycky se přitom metr dva vznesl a pak mu dlouho trvalo, než se dostal zpět. Ale už nikam nespěchal. Kyslíku mu zbývalo na tři hodiny.

Když skončil, odhodil tyč na sto dvacet metrů a kovovému torzu u svých nohou procítěně řekl:

„Pokud mě slyšíš, tak ti to vysvětlím: chci mít těch pár zbývajících dní klid a ne se pořád ohlížet přes rameno. Chci zemřít důstojně, v plamenech apokalypsy, ne šutrem nebo manipulátorem. Apokalypsy, kterou jsi způsobil, byť jsi musel poslechnout Goldonovo programování. Ale neměj obavy, skončí to spravedlivě, protože už vím, jak dát na Zemi zprávu. Lidé se již o Goldona postarají. Sbohem.“

Opatrně skákal ke kopci, za kterým nechali výsadkový modul, a vzpomínal na dětství a mládí, kdy navštěvoval divadelní kroužek a přál si jednou hrát Cyrana z Bergeracu. Ten zdramatizovaný projev ho samotného zaskočil, protože připomínal závěrečné scény mnohých hollywoodských filmů, které tolik nesnášel.

Odkdy jsem tak ukecaný??? říkal si.

Na kopci se zastavil. Otočil se a podíval se do dále. Mezi kopci na obzoru něco prosvítalo a Ivanovi došlo, že v *Kyklopově* začíná nový den. Terminál se rychle blížil a Ivan si sklopil protisluneční štít.

Pojednou se hranice světla a stínu přehoupla přes nějaký podlouhý útvar a Ivan musel dát Samantě za pravdu: pod tmavou fólií byl ukryt přibližně čtyřicetimetrový válec. Kosmická loď! A Lajka bylo to nejpravděpodobnější vysvětlení. Kde je potom transportní loď?

Ivan se, teď již v plném slunečním jasu, rozhlédl po *Kyklopově* a skutečně našel další třicetimetřový hrbol.

Támhle je! zajásal. Těžko to bude něco jiného! Když tu fólii strhnu, mohli by si toho astronomové všimnout, protože teď určitě sledují Apophis dvacet čtyři hodin denně. Po výbuchu Havrana je to jisté.

Už se chtěl vrátit, ale vzpomněl si na Jean-Piera a na další neodkladné věci, které musí udělat, protože oba jeho konce už volaly po servisu.

* * *

Z kopce viděl převržený přistávací modul a o kus dál Jean-Piera, opřeného o skálu. *Kyklop* je odtud měl jako na dlani a také toho využil.

Naděje, že se mu všechno jen zdálo, se ukázala jako planá. Jean-Pier i modul byli stále na stejném místě. Cestou ze svahu si promyslel, jak pohřbí kamaráda alespoň s malým náznakem úcty. Snažil se nepodlehnout nihilismu, byť to byla pravda: stejně oba brzy shoří.

Vstoupil do stále otevřené přechodové komory. Připadal si jako moucha na stropě, ale jinak to nešlo. Nejprve musí zavřít vnější dveře a až pak se dostane do modulu.

Což byla další potíž: vnitřní dveře byly na vnější skafandr příliš úzké. Možná schválně, ale to teď bylo jedno. Záhy přišel na to, že když půjde bokem, je o potřebných pár centimetrů užší. Sice to stejně drhlo, ale bylo to lepší, než se svlékat a zase oblékat. Navíc při tom už nemohl počítat s cizí pomocí.

Ve skladu vrátil do bedny rachejtle, které nepoužil. A zbytek také nepoužije, protože jedna bedna by planetku tak nanejděš polechtala. Pak si ale řekl, že uspořádá ohňostroj na počest blížící se Země a celou bednu vyšoupl do přechodové komory.

Chvilí musel hledat, ale nakonec našel zázračnou fólii – tu stejnou, jakou zakryl *Kyklop* všechny lesklé věci a stavby. Fólie měla vlastnosti pavučiny: lehounká a neuvěřitelně pevná. Z jedné strany černá uhlíková nanovlákná, z nichž byla fólie utkaná, vystupovala na povrch. Tato strana světlo a teplo pohlcovala. Na druhé straně pak byla nanosená odrazivá vrstva s účinností celých šestadevadesáti procent.

Z boxu v přihrádce vytáhl nejmenší balíček, deset metrů čtverečných. Pak dostal nápad, balíček vrátil do boxu a vzal si s sebou celý box. Opět se musel protáhnout myší dírou do přechodové komory, opět si zahrát na mouchu a otevřít vnější dveře. Potom opatrně vyhodil bednu s patronami, box s fóliemi a nakonec sebe.

Robot byl sice rozebraný, ale sestřelení Jean-Piera měl v živé paměti a raději ihned seskočil z výsadkového modulu na skálu. Z boxu vytáhl balíček s fólií a dopláchl k mrtvému kamarádovi. Vakuum a absolutní nula ho již změnily k nepoznání. Raději se na něj nedíval, roztrhl balíček, fólii rozprostřel na skálu, Jean-Piera na ni položil a pak ho zabalil.

Vzal tělo do náruče, ale hned si ho přendal do pravé ruky a tu vytočil do

strany, takže to vypadalo, že se Jean-Pier vznáší. Drobounkými krůčky ho doprovázel na poslední cestě. Pomalu kráčel vedle něho k nohám výsadkového modulu, kde ho opět vzal do náruče a jemně ho zastrčil do trysky hlavního pohonu.

„Odpocívej v pokoji, Jean-Piere. Byl jsi dobrým člověkem a já věřím, že přijdeš do nebe. Buď sbohem.“

Škoda, že se tam nepotkáme, pomyslel si hořce, protože mě šoupnou rovnou do pekla.

* * *

Prospal dva místní dny. Provedl řádnou ranní hygienu a přitom promýšlel, jak na sebe upozornit Zemi. Vzal si jednu denní dávku a pustil se do snídaň. Jídla měl dost.

Když si uvědomil proč, zvedl se mu žaludek a málem znečistil kabinu. Ovládl to, ale chuť cokoliv dělat z něho rázem vyprchala. Jídlo najednou chutnalo jako krém na boty a nedalo se spolknout. Teprve vzpomínka na utrpení posádky první výpravy a také Samanty a Jean-Piera ho probrala a dodala mu potřebnou bojovnost.

Na pomstu musí mít sílu! Spolykal tu nechutnou snídani, a když se zbavoval odpadu, naprosto bez souvislosti, přišlo mu na mysl vysvětlení, proč Kyklop u té nádrže zastavil rozjetý útok. Zřejmě podvědomí šrotilo ve spánku a teď hlásilo výsledky:

Zničit kosmickou loď je snadné, je to jen stroj. To, že tam jsou nějakí lidé, lze snadno z reality vytěsnit. Anebo tvrdit, že nejsou. Také vnější skafandr se robotovi může jevit jako jednomístná kosmická loď, což v zásadě je. Ale když rozsvítil reflektor a viděl lidský obličej, musel útok zastavit. Zřejmě mu jeho programátoři vložili takovouto podmínku, protože se báli, aby nepozabíjel i je.

Znělo to logicky. Zachránilo mu to život, ale beztak za necelých dvanáct dní shoří. Podstatné je, že to má konečně za sebou.

Teď půjde a stáhne z Lajky a jejího výsadkového modulu krycí fólii. Tu roztáhne na volném prostranství tmavou stranou nahoru, aby zvýšil kontrast lesklých bodů, které tam časem rozmístí.

Potom udělá inventuru lesklých věcí v *Kyklopově*, a až je spočítá, sedne si a vymyslí komunikační systém, kterým pošle na Zemi potřebné informace.

* * *

Ivan už měl promyšleno, jak velký bude potřebovat prostor na čtyřicet lesklých bodů s mezerami a většími mezerami mezi slovy. A také z čeho udělá ty lesklé body, představující logickou jedničku. Proto táhl s sebou brašnu s nástroji, jejíž popruh by mu na Zemi utrl rameno.

Na kopci zkonfrontoval svoji představu s realitou. Za *Kyklopovem*, ležícím na rovníku planetky, přibližně uprostřed mezi oběma raketovými motory, byla rozlehlá rovina. Na ni umístí svůj obří komunikační systém.

Doskáká k menšímu válcovitému hrbolu, odložil brašnu a nakoukl pod fólii. Bingo! Tohle byl výsadkový modul. Kyklop zřejmě nějak spojil Lajku s modulem. To druhé je určitě transportní loď.

Pomalou začal fólii rolovat. Předem se vzdal myšlenky, že by fólii složil do úhledného balíčku jako v originálním balení. Bude ji muset stěhovat v roli. Jeho představa se ale brzy ukázala jako naivní – fólie byla tak tenká, že se rolovat odmítala. Musel se smířit s ještě větší mírou neuspořádanosti. Nedá se nic dělat, místo role bude stěhovat beztvary balík!

Domníval se, že jako kosmonaut má skvělou kondici, ale snad co deset minut toho musel nechat a pořádně se vydýchat. Tomuto postupu odpovídala spotřeba kyslíku – byla enormní. Až sundá obě fólie, přeneše je na místo určení a pak se bude muset vrátit do modulu doplnit kyslík a energii.

* * *

Na obrazovce univerzálního výpočetního systému v pilotní kabině modulu si Ivan otevřel tabulkový kalkulátor a začal počítat:

Mám dvacet slunečních panelů z Lajky a jejího modulu. Nastřihám ze všech fólií, co mám v zásobě, třicet kusů dva metry krát tři? Určitě! Tak dám vždycky dva panely širší stranou k sobě a bod bude dva krát tři metry.

Nebudu posílat číslice, jen se představím a řeknu, že za všechno může ten hajzlík Goldon. Použiju angličtinu – dvacet šest znaků. Takže stačí... pět bitů na jeden znak. No jo, to bych jim asi měl taky oznámit. Dobrá, udělám ještě dalších pět bodů, které budou napevno. Pět lesklých věcí snad najdu. Případně ustrihnu kus fólie z Lajky.

Když fólie z Lajky a z modulu dám k sobě, dostanu podklad dlouhý sedmdesát tři metrů. Bod bude široký dva metry plus metrová mezera, tři krát čtyřicet je sto dvacet. To je moc, budu to muset rozdělit do dvou řádek.

Čtyřicet bitů po pěti, to je osm znaků. To je hodně málo! Co tak asi pošlu v osmi znacích?

Ivan se zaměřil na obsah zprávy. Hodinu si hrál se slovy a písmenky. Nejprve jim pošle vzkaz, že je tu. Sice latinkou, ale rusky. K tomu se mu akorát vejdu jeho iniciály. Slova oddělí většími mezerami. Určitě to na Zemi pochopí. Rozhodl se, že tohle tam nechá celé dva nebo tři pozemské dny, další slova bude posílat každý den, takže jich stihne sedm nebo osm. To snad bude stačit.

* * *

Ono se řekne *nastřihat fólii*. Ale střihat pětaticetkrát v téměř nulové gravitaci, ve vakuu a při mínus sto osmdesáti stupních fólii, co se kroutí jako had, klouže jako namočené mýdlo a ještě je superpevná – to je vážně o nervy. Ani dva pozemské dny Ivanovi nestačily!

Ze třetího dne mu na odmontování slunečních kolektorů a sestavení

zprávy zůstaly sotva tři hodiny. Konečně se mohl pustit do sestavení první hlášky. Byl znechucený, utahaný a rozlámaný, ale říkal si, že si odpočine, až ten vzkaz sestaví. Jenže ho tu nemůže nechat plánované tři dny, ale jenom dva. Po desáté úpravě měl vzkaz sice jen šest slov, ale poslední slovo by měl vyslat den před nárazem.

* * *

Ivan přizpůsobil času vysílání celý svůj denní režim.

Když ho palubní počítač vzbudil, posnídal a přesunul se na *vysílací plochu*, jak tomu říkal. Říkat tomu *pracoviště* bylo ještě hloupější.

Na displeji v přílbě si otevřel poznámkový blok s rozkladem nového slova na jednotlivé bity, rozsvítil silný reflektor, který si přidělal na přílbu i s baterií, co vydržela celých pětáctyřicet minut, a dal se do toho: jednička znamenala otočit panel nebo fólii lesklou stranou nahoru, nula znamenala tmavou stranou. Minuta na každý bit byla akorát.

Když skončil, musel si odpočinout. Bity nevážily skoro nic, ale čtyřicetkrát se ohnout v těžkém skafandru byl náročný tělocvik. Potom se vydal k modulu a přitom se zalíbením pozoroval modrobílou krasavici, která se den za dnem přibližovala a svítila mu na cestu. Už dávno to bylo víc než ty tisíce hvězd všude kolem.

V modulu se potom snažil opravit vysílačku. Byl stále labilnější. Střídal se u něj chvíle naděje a soustředěného hledání závady se záchvaty vzteku a beznaděje, kdy všeho musel nechat, protože měl sto chutí všechnu elektroniku roztřískat na atomy.

Poslední den prospal. Moc se nelišil od mrtvolky, kterou za chvíli stejně bude. Nastavil si budík na tři hodiny před dopadem, protože si to nechtěl nechat ujít.

* * *

V Chile, v prostorách největšího dalekohledu světa, měli napilno. Z Evropy jim už hlásili, že se zpráva na Apophisu nejspíš změnila. A skutečně! Každý den přijali nové slovo, které buď sami pozorovali, nebo jim ho poslali ti, co zachytili změnu jako první. Skutečně z celého světa.

Bylo udivující, že Ivan Rulikov se takto namáhal, když brzy dopadne spolu s planetkou na Zemi. Musel být hodně našťvaný, což přijatá slova ukázala naprosto zřetelně. Celá zpráva¹⁵ totiž zněla:

IT IS ALL * GOLDON * CHANGED * CYCLOPS * HE KILLED * THEM ALL

15 TO VŠECHNO GOLDON * ZMĚNIL KYKLOPA * TO ON ZABIL VŠECHNY.

8.

Vlak se hnal noční krajinou, která se ale dala jen tušit.

Rost'a Krispin měl sice oči podmalované kruhy, ale cítil se probuzený. Znovu aktivoval displej svého mobilu, aby se podíval na čas. Velké číslice hlásily 03:48! Nepamatoval si, že by byl někdy vzhůru takhle brzy. Ale průvodčí řekl, že jedou na čas, takže Rost'a bude vystupovat ve čtyři sedmnáct.

Rost'a poslal strýci textovou zprávu: *Za půl hodiny jsme tam!* Bylo mu to nepříjemné, v tuhle noční dobu, ale než si zabalil a vydal se na cestu, strýc reagoval na plán cesty a odepsal, že na něj bude čekat na nádraží, protože noci jsou stále chladné. Skutečně i teď reagoval obratem: *Už tě vyhlížím.*

Vasja drží slovo! Rost'a si vybavil hádku na rodinné oslavě a zamrzelo ho, že se tak nechal unést. Však jaké měl důkazy – žádné! Všechno to byly jen řeči, pověry, úvahy. A strýc je prostě spojený s hmatatelnou realitou mnohem víc než nějaký snílek. Ale když viděl změněnou situaci, neváhal mu napsat a uznat, že matka Země má pro lidi vždy schovaná nějaká překvapení. Najednou pocítil ke svému strýci silnou náklonnost. Však Rost'ovi imponoval, už když začal chápat, co je to tajga a co je to být správcem oblasti. Vřelý vzťah, alespoň v jeho hlavě – nebo spíš v jeho srdci – se obnovil.

Od lokomotivy se vlakem šířil tichý skřípot a Rost'a pocítil slabé přetížení. Nádraží bylo na dohled a strojvůdce se hodně snažil nevzbudit spáče, co tady nebudou vystupovat. Někteří měli před sebou ještě dlouhou cestu. Hodil si velký batoh na rameno, od dveří zkontroloval kupé, že v něm nic nezůstalo, a vstoupil do chodbičky.

Bum! Ve dveřích stál průvodčí, který šel zkontrolovat, zda je cestující opravdu na odchodu. Usmáli se na sebe a průvodčí se omluvil.

„Nic se nestalo,“ zakroutil Rost'a hlavou. „Děkuji za starost.“

„Je to má povinnost, pane!“ kývl hlavou průvodčí, kterého si Rost'a za těch několik dní oblíbil.

„Na shledanou. Rád jsem vás poznal... Možná se uvidíme i na zpáteční cestě.“

„Nápodobně, pane Krispine. Záleží to na tom, jak dlouho tady zůstanete... Nechme to na náhodě a naše další setkání bude pravděpodobnější, než když to budeme prachně plánovat.“

Znovu se usmál. Tenhle způsob uvažování se obvykle Rost'ovi moc nelíbil, na což nezapomněl, ale po několikadenních úvahách, na které díky cestování měl čas, došlo u něho k posunu v názorech. Navíc ve čtyři ráno nebyl zrovna vzorem bystrého uvažování a břitkého jazyka. Tak jen přikývl na souhlas a vydal se s průvodčím v patách úzkou uličkou k východu.

Podle světelného koridoru kolem trati už byl vlak kousek před stanicí a stále zpomaloval. Rost'a si představil strojvůdce v kabině: měl na stolku

hrníček s čajem či kávou a proto musel brzdit hodně opatrně, aby ji nerozlil. Zdálo se to nekonečné, ale nakonec skutečně zastavili. Také Rostův odhad se ukázal jako dokonalý – vystoupil přímo před nádražní budovou. Už se na strýce těšil.

Průvodčí mu pokynul a zavřel dveře. Rost'a se obrátil k nádražní budově, jenže z ní vyšel cizí, vrásčitý muž.

* * *

Rost'a nechápal, co se děje, proč strýc napsal, že na něho čeká, ale je tu někdo jiný. Muž k němu zamířil a Rost'ovi se zdálo, že držení těla a některé pohyby přeci jen patří jeho strýci.

Muž k Rost'ovi přistoupil a podal mu ruku. Smutně se usmíval a hluboce zapadlé oči nebylo ve stárnoucí tváři skoro vidět:

„Ahoj, Rost'o. Neděs se, jsem to skutečně já!“

„Co se ti stalo, strýčku?“ zděsil se Rost'a.

„To tajga, chceš-li, tak duch Země, z nás takhle vysává energii... Pojď dál od toho vlaku, ať mohou odjet... Ukaž ten batoh. Pojď, v autě mám teplo.“

„Děkuju, strýčku, jsem docela probuzený,“ pokusil se Rost'a o úsměv, hodil si dvacetikilový batoh na rameno a vyrazil za strýcem. Vlak se napružil, zaskřípal a opatrně se rozjel.

„Dej si ho dozadu,“ mávl Vasil k zadním dveřím mohutného terénního vozidla s otevřenou korbou. Cestou k autu se Rost'ovi rozleželo, co slyšel. Když vyjeli od nádraží na popraskanou silnici, měl sevřené hrdlo, protože tušil, jakou odpověď dostane, ale zeptal se:

„Co teta?“

Vasil jen stiskl rty a zakroutil hlavou. Po pár sekundách, asi na odpověď potřeboval sebrat síly, ze sebe dostal:

„Předevčím zemřela.“

„Upřímnou soustrast, strýčku... Nerozumím tomu, co se děje.“

„To nikdo, Rost'o. Ale až se rozední, vezmu tě do vzduchu. Uvidíš sám... Pak uznáš, že tohle je to nejpravděpodobnější vysvětlení... I když vypadá nesmyslně... Už dávno jsem se naučil rozumět vyprávění domorodců. Když řeknou duch, neznamená to tu roztřesenou mlhu, jakou si představí ostatní, kteří obratem označí vypravěče za pomateného. Pro ně to znamená celou třídu jevů: neuchopitelných, těžko postižitelných a především, což je děsivější, nezastavitelných.“

„Vidíš snad duchy, strýčku?“

„Snaž se hochu, překonej sevření lineárního myšlení! Sám přece tvrdíš, že zjednodušeným uvažováním bez fantazie si sami deformujeme samotné vnímání... Doktor na stanici řekl, když jsem tě citoval, že ví, jak to probíhá a že to určitě nemá nic společného s duší či bohem – prostě nevědomky programujeme do svého podvědomí hranice vnímání našich receptorů a také to, co je ještě chyba, a co už je možné. Co očekáváme, že je reálné... Věděl jsi, hochu, že naše smysly vnímají na hranici fyzikálních možností? Třeba

sluch je jen kousek nad tepelným šumem molekul a mozek obětuje skoro celé dva řády citlivosti na kompenzaci chyb. Naše smysly předávají do podvědomí násobně víc informací, než pak zpracovává naše vědomí. Je to nutné s ohledem na rychlost elektrochemických procesů. Jinak bychom se z toho zbláznili! Takže ano, chlapče, vidím duchy. Však ty je zanedlouho uvidíš taky. Nelekej se!“

Ta směsice reality a duchařiny Rostů dostala. Pár kilometrů mlčeli, což se odrazilo ve správném závěru Rostových úvah. Podíval se na strýce a on, přestože upřeně sledoval silnici v září žlutých reflektorů, to zaznamenal. Utrhl pravou ruku z volantu a mávl jí k oknu:

„Byl jsem tady před třemi nedělemi pro materiál a ta silnice byla v pořádku. Však dělali nový povrch někdy vloni a provoz je tu relativně malý. K sídlu ducha Země to jsou skoro dvě stovky kilometrů, ale vliv dosahuje až k nádraží. Našel jsem na jeho zdech spoustu prasklin a na několika místech i rozpadajících se cihel.“

Rostů měl stále problém vidět za domorodými výrazy reálné věci, ale pochopil, že to obranné zařízení má nějaký střed, a Vasil ho viděl.

„Uvažuji správně, strýčku, když jsem dospěl k závěru, že ty duchy vidí všichni a že je to důsledek ducha Země... Sakra, říkejme mu třeba ochránce, ano?!“

„Velmi správně, hochu! Máš stále otevřenou mysl. Doktor tvrdí, že díky nerovnoměrnému vysávání energie z tkání oka se v našem vnímání objevují mezery, které se podvědomí snaží doplnit, ale ne vždy se mu to daří... Dokonce se objevil důkaz jeho slov, že vědomí zpětně ovlivňuje podvědomí: každému, komu poskytl tohle prosté vysvětlení, se do druhého dne počet duchů minimalizoval. Taky rozeslal všem doktorům ve městě dopis, kde jim vše popsal a žádal je, ať to pacientům takto vysvětlují. Prý aby nezačal nějaký hon na duchy.“

* * *

Vasil s Rostůu vstoupili na stanici, silně připomínající vojenskou základnu, obehnanou vysokým plotem.

Strýc vysvětloval, že to je kvůli zvěři, která by se jim jinak potulovala po place a krmila se z kontejnerů. A začal Rostůvi vyprávět, jak před lety viděl u kontejneru velký zadek v huňatém kožichu, přeci jen mrzlo, přičemž vršek byl předkloněný dovnitř, přehraboval odpadky a mumlal si u toho. A ejhle, on to byl medvěd!

Vasil zavedl Rostůu do společenské místnosti. Tak tomu říkal, ale šlo o větší místnost s gaučem u stěny pod oknem, velkým stolem s několika židlemi uprostřed a množstvím uzamykatelných skříněk u stěn vlevo a vpravo. Batoh mu položil na gauč, ale otočil se zpět a nejistě se zeptal:

„Nebo snad chceš spát? Máme tady malou místnost pro noční návštěvy, kde bys měl klid. Okno se dá zatemnit. Už pomalu svítá.“

„Není třeba, strýčku, děkuji. Říká se, že nelze naspát do zásoby, ale ono je

to částečně v hlavě. Cítím se svěží, protože jsem toho za cestu naspal opravdu hodně a jsem si toho dobře vědom... Ale co ty, strýčku, budeš mít na mě čas?“

„Libovolně dlouho. Když jsi poslal časový plán, zpřeházeli jsme si s chlapama směny. Po snídani, která je u nás kolem půl sedmé, můžeme vyrazit. Máme tady nějaké léky, které je – jako na zavalanou – třeba dopravit do malé vesnice až k úpatí hor, takže kilometrová rezerva na odbočky a průzkum je velká... Tak se posaď ke stolu. Chceš kafe, nebo čaj?“

„Moc sice kafe nepiju, ale teď bych si dal. Pokud bude rozpustné a s mlékem.“

„Ano, jiné kafe tu ani nemáme. A trochu mléka se taky určitě najde... Malý, nebo velký hrnek?“

Byla to past, ale Rosťa do ní nespadl:

„Malý hrnek bude stačit. Děkuji.“

Netrvalo dlouho a Vasil byl zpět se dvěma hrnký. Naprosto běžnými, čtvrtlitrovými. Rosťa se raději nezeptal, co by dostal, kdyby řekl, že chce velký hrnek. Vasil ten bachratý, bílý, s alpskou protěží z obou stran, postavil před Rosťu a posadil se ke stolu naproti němu.

Rosťa vůni kávy nesnášel, a když už si ji dal, lil do ní mléko i proto, že pak tolik nepáchla. Ale chuť kávy s mlékem zbožňoval a také tentokrát se už v půli hrnku cítil naprosto fit a připravený na jakékoliv překvapení. Rosťa nijak zvlášť netíhnul ani k diskuzím, ale povzbuzen kávou začal strýce zpovídat.

Především chtěl, aby mu převyprávěl příběh z roku 1908, kdy došlo k takzvané Tunguzské události, z pohledu místních. Nedozvěděl se ale nic nového, poučné to bylo spíše pro strýce, kterému Rosťa do vyprávění doplňoval souvislosti. Třeba o tom, že na vzdálených místech vzplálo mnoho doškových střech a dokonce oblečení na lidech.

Největší rozdíl byl v tom, že strýc ho nyní s vážnou tváří poslouchal, nepřerušoval ho, ani se mu nesmál. Rosťovy informace tak k němu procházely bez odporu a spojovaly se s tím, co za poslední měsíc viděl a prožil. Jeho postřehy a závěry zase překvapovaly Rosťu, protože zjišťoval, že *tenhle strýc* je dokonalý partner k vědecké diskuzi.

* * *

Po snídani, při níž se Rosťa seznámil s dalšími třemi lidmi na stanici, jim naložili vrtulník, který toho prožil evidentně hodně, a dobrodružství se mohlo rozjet naplno.

Vasil vystoupal do pěti set metrů. Nejen kvůli rozhledu, ale také kvůli tajze. Vrtulník byl opravdu hodně hlasitý a domorodci si ze začátku mnohokrát stěžovali, že plaší zvěř. Zvěř si na oplátku zvykla na občasná přistání téhle řvoucí potvory a bezhlavě neprchala. Už věděla, kam se vrtulník snese a že je nebude ohrožovat ničím jiným než tím hlukem. Jakmile motory zhasly, vrátil se život v tajze v několika minutách k normálu.

„Všímej si té žluté barvy, hochu,“ upozornil ho.

A Rost'a si všimal. Tady byla vegetace více méně normální, ale jen přelétli řeku, žlutá barva rychle převládla. Rychle vzhledem k době pozorování, ve skutečnosti šlo o dobrých padesát kilometrů. Protože pak už se neměnila barva, ale složení vegetace – jako první zmizely stromy, potom keře, brzy se z trávy začal vytrácet i různý superodolný plevel, který byste ze zahrádky nedostali ani atomovkou, až zůstala jen chřadnoucí tráva. A uprostřed té obří lesní mýtiny, velké jako Praha, hnědě svítil kilometrový kruh holé půdy.

„Tam je ten tvůj ochránce. Asi hluboko v zemi... Ovšem nejdřív splníme povinnost a doručíme ty léky, hochu.“

Rost'a byl sice nedočkavý, ale nedalo se nic dělat, knipl držel strýc. Tak pozoroval ještě intenzivněji. A také hodně přemýšlel: *přistát v holém prostoru je hodně lákavé, ale jestli to je ochránčův střed, skoro určitě odtamtud vyjde nějaká forma energie. Když nevíme, kdy ochránce spustí, byla by to sebevražda. Jistější než to, že jsem dobrovolně strčil hlavu do oprátky a přijel až sem.*

* * *

Přistáli na malé mýtině pod horami, kterou místní vyčistili od keřů a vysokých rostlin. Strýc mu přikázal, ať za žádných okolností nevystupuje, aby nepřišel k úrazu. A tak Rost'a opět jen pozoroval.

Strýc byl opravdu brzy zpět. Brzy s ohledem na místní zvyky. Otevřel dveře vrtulníku a chystal se nastoupit. Už měl jednu nohu v prolisu pod kabinou, když se země začala chvět. Nijak silně, ale konstrukci vrtulníku to rozvibrovalo a Rosťovi se zdálo, že se už už rozpadne.

Určitě to tak připadalo i Vasilovi, protože rychle skočil do kabiny, a ještě než se dveře zavřely, startoval motory. Přes nepříjemné chvění a spěch se neodvážil odstartovat dřív, než se motory dostaly do pracovních otáček.

„Další zemětřesení,“ konstatoval, když si nasadil kabinová sluchátka s mikrofonem. Ale nebylo to tak!

Vrtulník vystoupal nad stromy a Rost'a se podíval ke středu ochránce a pak na nebe nad ním. Výkřikem upozornil strýce: mraky byly hrozně nízko a ze široka daleka se velkou rychlostí slétaly k sobě. Nad ochránčem se vytvářel jednolitý příkrov, který houští tak, že se tajga rychle nořila do šera.

Hranice obřího mraku, který vymezoval prostor, osvětlený sluncem na nebi, zbaveném mraků, se s každou vteřinou vzdalovala, až zcela zmizela. Zřejmě jim v pozorování zabránilo zakřivení Země, takže bylo jasné, že příkrov je přinejmenším nad polovinou kontinentu.

Ve stále houstnoucím šeru teď Rosťa spatřil něco, co zatím viděl jen jako speciální vizuální efekt ve filmech s mimozemšťany: mraky se daly do pohybu. Zapomněl na společenskou hierarchii a velitelským hlasem přikázal:

„Strýčku, okamžitě přistaň!“

Vasil se naštěstí držel jen obsahové stránky sdělení:

„Neměl bych spíš doletět na stanici?“

„Ne. Ochránce se chystá každou chvíli vystřelit – jen bychom se mu přিপletli do rány! Prosím, leť dolů! Poslechni mě!!!“

Poslední výkřik zněl skoro hystericky. Vasil už nediskutoval a znovu přistál. Okamžitě zjistili, že zemětřesení se mezitím vystupňovalo. Šero přešlo do absolutní tmy, ale ta vydržela jen chvíli.

Náhle tmu přebilo ostré světlo, které prudce stoupalo vzhůru. Za ním se klikatil blesk až k povrchu a přes hluk rozpadajícího se vrtulníku, který chrastil jako kostlivec na plechové střeše, slyšeli permanentní hřmění.

Rosťa se dotkl rámu kabiny, ale hned ucukl.

„Au! Horké!“

Vasil se hned dovtpílil:

„Infra! Okamžitě ven! Do stínu stromů!“

Vyskočili z vrtulníku, Rosťa se spálil o žhavou kliku, protože si nepřetáhl rukáv přes dlaň jako strýc, a běželi ke vzrostlým stromům. Půda jim vysloveně tancovala pod nohama a člověk potřeboval ke každému kroku spoustu síly. Jít rovně bylo prakticky nemožné a jejich trajektorie se nijak nelišila od zajíce prchajícího před myslivci.

Rosťa se i přes pálící ruku snažil uvažovat, využít všechny ty informace, které měli od prvního známého incidentu. Musel překříčet hučící stromy:

„Chtělo by to nějakou díru, kde by nás neohrozilo teplo, vítr ani padající stromy!“

Vasil pochopil, na základě čeho k tomu Rosťa došel, krátce se zamyslel a pak vykřikl:

„Jímka! Mají tady velkou jámu, kam hází odpadky. Pojd' za mnou!“

Běželi lesem, uschlé listy kolem padaly jako sníh, zdravé stromy díky vlhkosti pukaly jako popkorn a suché začínaly hořet. Vasil byl jako *srna* a Rosťa mu sotva stačil. Právě v okamžiku, kdy skákali do smradlavé jámy, vrtulník explodoval. Ostré světlo na okamžik osvítilo hutnou hladinu a vzápětí se přes ně přehnala tlaková vlna. Padající kmen je sice minul, ale jeho doutnající větve je srazily do biodpadu.

Brrr!

9.

Do srážky zbývaly necelé tři hodiny.

Apophis se přiblížil na vzdálenost Měsíce a Ivan přeskákal planetku až na její 'čumák', koupající se v modrobílé záři Země. Sedl si na balvan a snažil se proniknout mraky až na povrch. Mléčný příkrov byl výjimečně hustý, ale Ivan věděl, že těch pár set tisíc kilometrů před ním je právě jeho rodná Rus.

„Vracím se domů, matko,“ řekl nahlas, „Ale nejsem sám! Jsou tu se mnou ještě čtyři jezdcí z Apokalypsy.“

Otočil se ke skupině balvanů, vrhajících dlouhé stíny, vztáhl k nim pravou ruku s rozevřenou dlaní a pateticky zvolal:

„Užijte si tu jízdu, pánové!!!“

Neměl obavy, že by ho někdo mohl slyšet. Otočil se zpět a zamyšleně pokýval hlavou a smutně řekl opuštěné ženě tam někde pod mraky:

„Měl jsem tě poslechnout, mami, a zůstat u divadla. Nemusel jsem skončit takhle...“ a doprovodil svá slova rozmáchlým gestem.

Pak se ale zarazil a rychle vstal: *Co to je? Co se to s těmi mraky děje?!*

Zdálo se, že se mračný příkrov trhá. Jenže se neobjevila díra, ale mraky se na obrovské ploše daly do pohybu. Rozdělily se na desítku kruhů a každý se pohyboval jinak rychle. Střed rotoval šílenou rychlostí a postupně s sebou strhával stále vzdálenější kruhy.

Ivan si jen okrajově uvědomoval, že děj vidí s třísekundovým zpožděním. Bylo to jedno, stejně je jen divák. Hned mu ale došlo, že ať se děje cokoliv, jsou diváky všichni lidé. S notnou dávkou ironie připustil, že ovšem jenom on má ten nejlepší výhled. Vzpomněl si na zvrácené pravidlo při jaderném výbuchu: pořádně se dívej, protože podruhé nic takového neuvidíš. A přesně to udělá!

Mraky přestaly rotovat a příkrov se roztrhl. Najednou, v jediný okamžik, nad polovinou kontinentu. Vlastně ne, on přímo explodoval! Ivan očekával, že něco jako cyklón nasaje mraky k povrchu, ale děj byl opačný. Od Země se k planetce vyřítila žhavá koule.

U povrchu možná byla velká jen jako kulový blesk, ale jak prolétala atmosférou, neustále napájená energií z těžko představitelného zdroje, nabalovala na sebe vzduch a měnila ho ve žhavé plazma, až nakonec vytrhla ze vzduchového obalu planety obří kužel a vrhla ho do vesmíru.

Blesk ze zemského povrchu, klikatící se v nestabilním prostoru roztržené atmosféry, tlačil plazmoid před sebou a zároveň do něho hustil další a další gigawatty energie.

Ivan ucítil náraz tepla. *No jasně*, uvědomil si, *infračervené záření se šíří rychlostí světla!* Rychle si sklopil sluneční štít, ale pomohlo to jen chvíli. To, co se k planetce blížilo, mělo teplotu sluneční koróny, ovšem tisíckrát hustší! Otočil se a třemi skoky se schoval za největší balvan v dosahu. Ale i ten začal

brzy žhnout.

Teplota z vteřiny na vteřinu nezadržitelně rostla a Ivana začalo pálit celé tělo. Už nedokázal stát ani klečct. Doufal, že se vypaří okamžitě spolu s planetkou, ale to se nestalo. *Tohle je závod, pomyslel si, co selže dřív: technika skafandru, nebo lidské tělo?*

Zatnul zuby a přes šílenou bolest nevydal ani hlásku. Vydržel tak patnáct sekund. 'Čumák' kamenného boha se začal tavit a Ivanova posměšná myšlenka směřovala k těm čtyřem jezdcům, co se marně těšili na masakr:

Smůla, pánové, přišli jste o koně! Bez něj tam dole nemáte šanci. Pozdravujte v p...

Vlastní řev už ani neslyšel.

+ + +

Doslov

Kromě fantastického závěru, kde jsem se přiklonil k jedné z mnoha teorií řešících události z roku 1908 (viz [Tunguská událost – Wikipedie \(wikipedia.org\)](#)), odpovídají astronomické parametry realitě, jen budoucí techniku či stav kolonizace Měsíce jsem si musel domyslet.

Pozice Země, planety Apophis, data startu misí a jejich příletu k planetce jsem čerpal z výstupů programu firmy JPL (Jet Propulsion Laboratory), který je přístupný na adrese <https://ssd.jpl.nasa.gov/>. Zde zadáte název nebo kód planety a program vám zobrazí její dráhu a pozici spolu se Zemí, Venuší a Marsem.

V nastavení programu lze zvolit viditelnost i ostatních planet Sluneční soustavy a zobrazení Měsíce. Také si můžete vybrat jiné datum než aktuální ve vašem počítači. Pohyb planety můžete krokovat po dnech vpřed i vzad, nebo si pustit rychlé přehrávání. Rychlost ovšem souvisí s rychlostí vašeho počítače, protože každý den se počítá znovu.

Kolečkem myši volíte velikost zobrazení, nebo, chcete-li, přiblížení k Zemi. Tažením lze souřadné osy natáčet a podívat se z jiného úhlu (třeba právě takový Apophis se roviny ekliptiky nedrží).

Přímo planetku Apophis (2004 MN4) zobrazí tento odkaz:

<https://ssd.jpl.nasa.gov/sbdb.cgi?sstr=2004MN4;old=0;orb=1;cov=0;log=0;cad=0#orb>